

วชิราวุธวิทยาลัย รุ่น 41

เจ้าเหล่านี้ ทำชื่อ เหมือนนลาของว่า สรรพเจ้า เจ้าก็
หลงวิสัย จำว่าเป็นพ่อเจ้า บรรณาการพ่อกับลูก พ่อขอมอบฮาก
ให้ลูกดีได้เสมอ ถ้าลูกประพฤติชั่วคือเสียใจพ่อ พ่อก็มีใจเสีย
ถ้าลูกเหลวใจใหญ่ประพฤติแต่ความเสียชื่อเสียง พ่อก็โทษ
ลูกคนใด ก็ประพฤติตามแล้วหาถามคำซ้ำ เป็นเหตุให้พ่อได้
ความวิกลจริต ลูกคนไหนเป็นลูกให้รอดพ้น

พระบรมราชาธิราช รัชกาลที่ ๑

พระยาภะรตราชา
ท่านผู้บังคับการ

อาจารย์จิต พึ่งประคิษฐ์
ผู้กำกับคณะพญาไท

อาจารย์อรุณ แสนโกศล
ผู้กำกับคณะ จิตรวดดา

อาจารย์อุดม รักตประจิต
ผู้กำกับคณะดุสิต

อาจารย์ ดร. กัลย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา

อาจารย์ ดนอม บัวทองศรี

ศาสตราจารย์ วรวิทย์ เจริญไพบูลย์

ครูชาติ สาครสินธุ์

พ.อ. สุวิทย์ วัฒนสุคนธ์

เอ็ม เจ โอเซ

ครูเพิ่มศรี จินดาวงศ์

ครู ม.ล. กิติพันธ์ ช่มฤทธิ

ครูบุญชู พงศ์พานิช

ภรรยาเอกจิต เทวาคุล

ครูสุทิพย์ ฝั่งประคิษฐ์

ครูโฉมศรี ศิวรักษ์

ครูบรรจง วอลพันธุ

ครูสมศรี เจริญสำนึก

ครูจรัส จันทรางศุ

ครูมณี เอมะศิริ

ครูสมปอง โทมา

ครูอรพินท์ เพ็ชรพลอย

ครูวิณา มั่งอรุณ

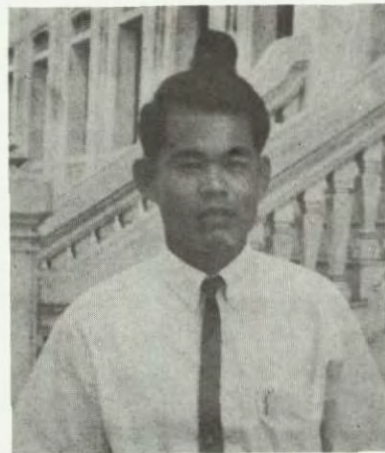
ครูพรทิพย์ วินโกมินทร์

ครูวิเชียร พุทธินันท์

ครูสมปอง โกมารทัต

ครูสุพจน์ ตันประยูร

ครูสมลักษณ์ สุวรรณวงศ์

ครูประวิทย์ จันทรใจบุญ

ครูเชิด เอี่ยมประเสริฐ

ครูฉายแสง บุณนาค

ครูมณี พรหมประพัฒน์

ครูสุรชัย บุญสม

ครูจิตรา หิรัญบุรณะ

ครูศิริ ทิพย์พรหม

ครูประมวล เทียนสุวรรณ

ครูอานวยพร สุนทรวัฒน์

ครูบรรจง โดลานนท์

ครูชูชาติ ชมภูนิช

ครูสุมล ชมภูนิช

ครูอารี อองคสิงห์

พ.ต.หญิงสมศรี ศรีจิตติ

ครูนันทนา มุรรัตน์

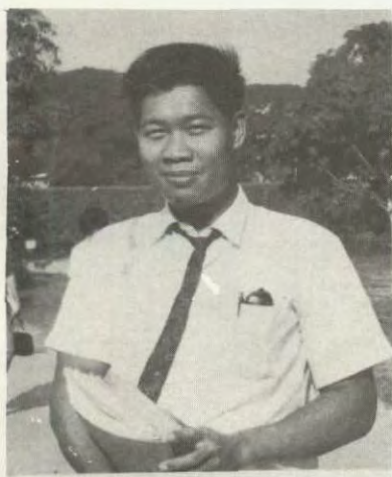
ครูพงษ์ทิพย์ น้อยใจบุญ

พ.ต.หญิงพยอม สัจจานนท์

ครูสรวิณี คล่องกำไร

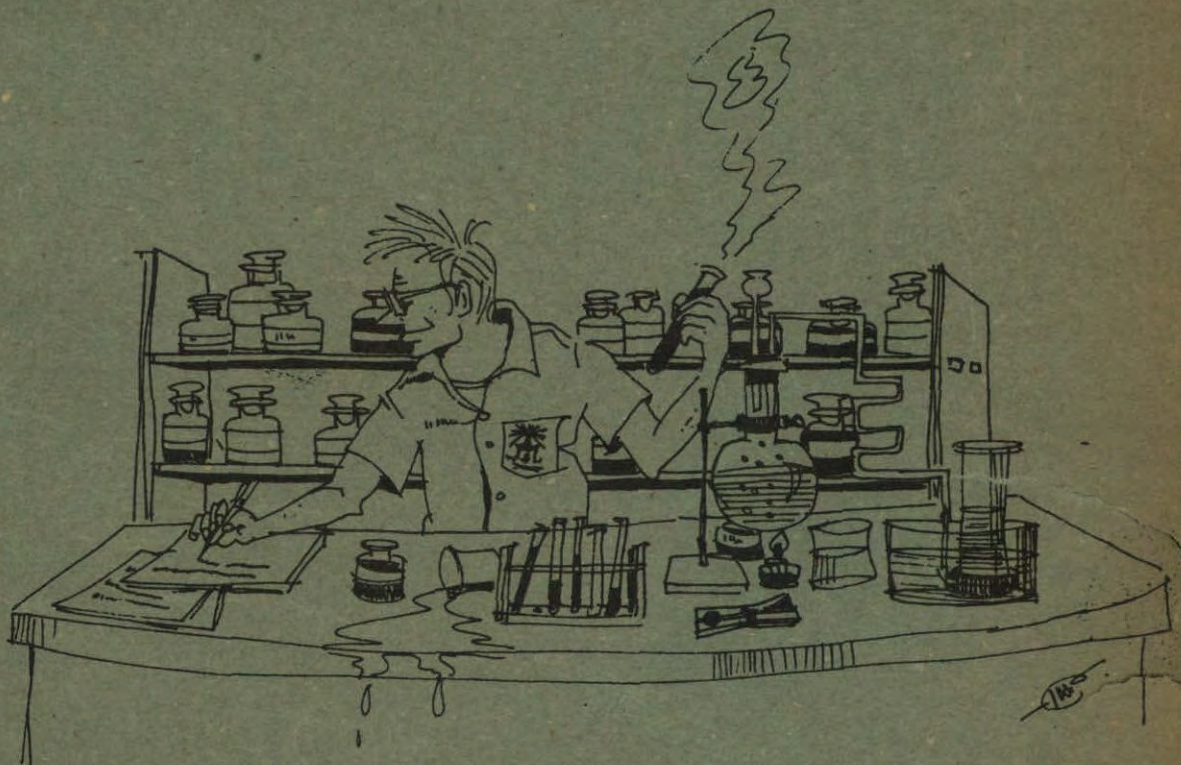
ครูคะเน สันธนะสุข

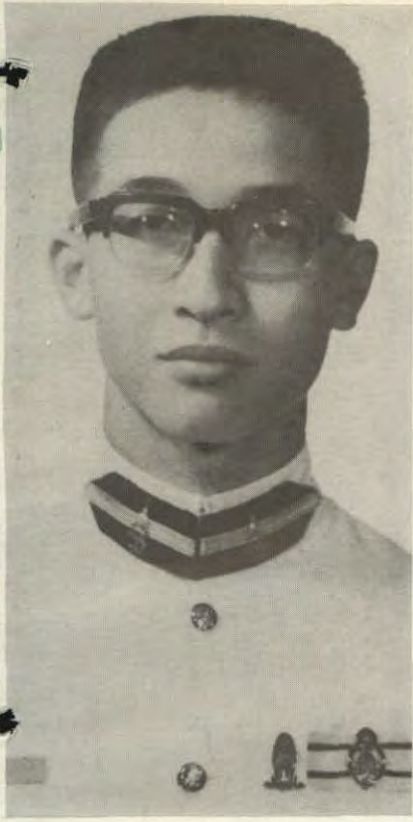
ครูเซเลียว ฟรานซิสโก

ครูภิญโญ บุญหนุน

วิทยาศาสตร์.

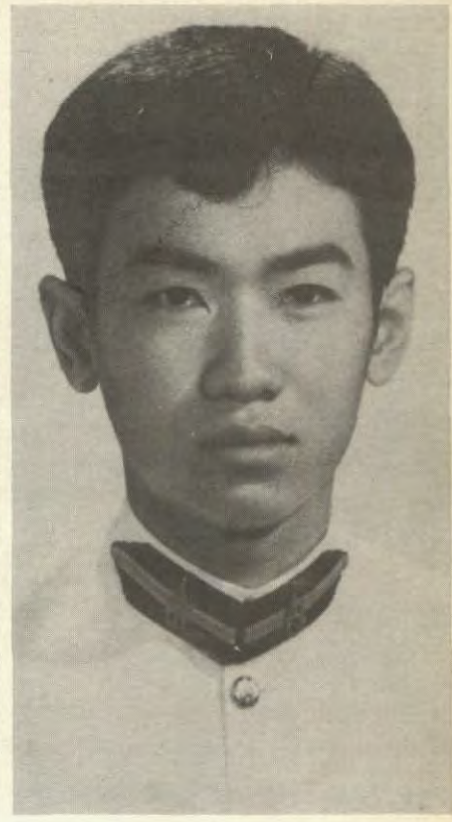
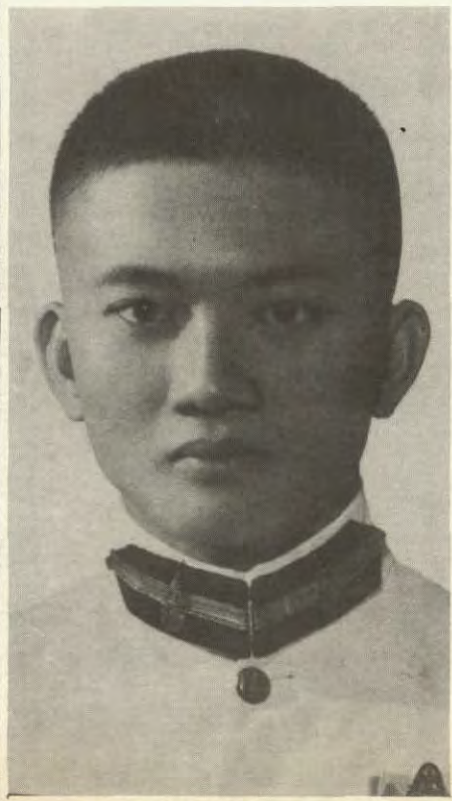

สุริยา ณ นคร

เพื่อนฝูงเรียกกันว่า "เคน" ร่าง
สูงใหญ่แต่ไม่ใช้เล่น เป็นหัวหน้าคนสำคัญ
ในคณะ ศ.บ.ค. เคนเรียนเก่งอย่างร้าย
กาจ เป็นนักเรียนทุนของ ร.ร. และคว้า
พระราชทานมาทุกปี (ปีนี้ก็คิดบอรัคไป
แล้ว) การกีฬาเคนเล่นทุกชนิด ที่มีฝีมือ
มาก ๆ หนอยก็คือ วายน้ำ คนตรีเรียนปี
สักอึด เป็นตัวชูโรงตัวสำคัญ เป่าได้ดีและ
ได้ทันทานเป็นพิเศษ เพื่อนคู่หูของเคนก็คือ
"เตอ" แม้จะมีส่วนสูงที่ห่างกันไกล แต่ก็
ชอบเดินไปไหนมาไหนคู่กันไปเสมอ จบ ๘
ปีนี้ นัดไปพบกันที่แพทย์แล้ว สำหรับเคน
(เตอไม่เกี่ยวข้อง) พวกเราหวังว่าเราจะจะได้
ได้นายแพทย์ชั้นเยี่ยมของเมืองไทยในอนาคต
ค่อนไกลนี้

พรเพิ่ม พรmmas

ชายฉกรรจ์ผู้นี้ อันที่จริงแล้วก็ยังมีอยู่
ในวัยกำลังกินกำลังนอน แต่ใครไม่รู้ค้นไป
เรียก "เตอ" ว่า "เสือเฒ่า" เสือนี่ คง
จะเป็นเพราะเตอเรียนเก่ง ได้รับพระ-
ราชทานรางวัลมาตั้งแต่ ป.๓ จก ม. ๘
ไม่เคยขาด เตอไม่นิยมกีฬากลางแจ้งเท่า
ใต้น้ำ โปรคแต่กีฬาในร่ม คือการตีไฟฟ้
น่าน ๆ สักครั้ง ถึงใต้น้ำก็ไม่นิยมสไป
สำแดงฝีมือให้เป็นที่ประจักษ์ เตอรักสงบ-
ไม่เคยใช้กำลังทำร้ายใคร แต่ถ้าเถียงกัน
แล้ว เตอสูบตาไม่มีดอย ลักษณะเด่นของ
เตอคือ ช่วงไหล่ลั่นสง่างามคงเป็นเพราะ
เตอชยันวิชาเป็นประจำ และต้องนั่งแบก
เซลโลอยู่ในวงจุลดุริยางค์ อยู่หลายปีเต็ม
ทน

ไกรสิทธิ์ ปักจักษ์ภักดี

"รอง" เป็นชื่อเล่นของเขา แต่
เห็นจะเป็นเพราะรูปร่าง อันสะอิดสะสง
นั่นเอง ทำให้ถูกขนานนามใหม่ว่า "ที"
เมื่อเข้าใหม่ ๆ ก็พลนโกตีเดียว จน
เพื่อน ๆ ต้องเป็นห่วงสุขภาพ แต่ปัจจุบันนี้
ก็พัฒนาบ้างให้เป็นกล้ามเนื้อสำเร็จโดยการ
ยกน้ำหนักวันละ ๕๐๐ กิโล การเรียนของ
ก็นับว่ายอดเยี่ยม ๘๐% กว่า ๆ เจ้าตัว
ปรารถนาเสมอว่า อยากรับเป็นวิศวกรกระดูก
เหล็ก

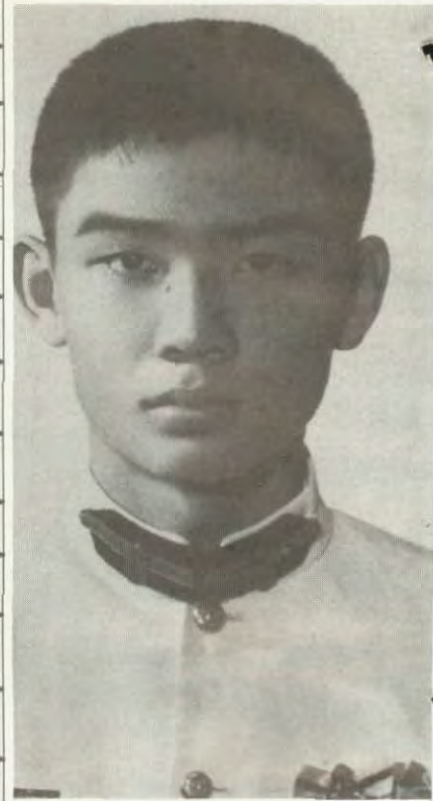
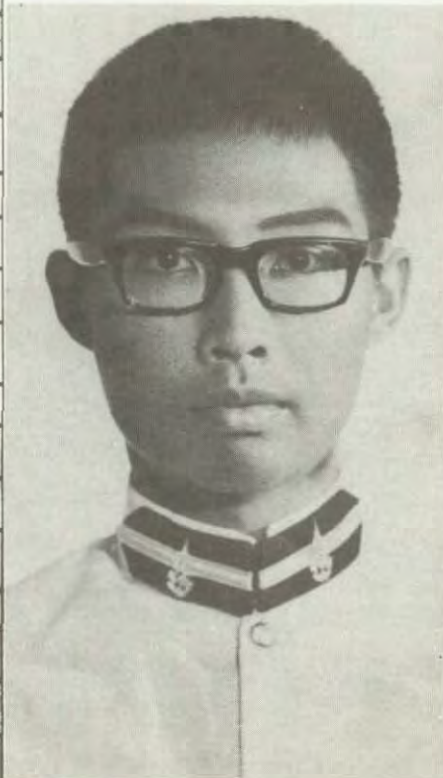

สรรรัตต์ ศรีสุรินทร์

โหน่ง คือนิกเนมของชายหนุ่มรูปหล่อคนนี้ ในขณะที่ ผบ. เห็นจะไม่มีใครชอบการตกเตียงเป็นชีวิตจิตใจ เท่ากับ โหน่ง โหน่งเป็นนักรักบี้ที่มีชื่อยอด ในตำแหน่งสกริมฮาร์ฟ ผู้เคยผ่านประเทศมาเลเซียมาแล้ว โหน่งเป็นกรรมการสมาคมบันเทิง โหน่งจับเครื่องดนตรีหลายอย่าง จนในที่สุดเอาดีได้จากปีสก็อต จนได้รับเครื่องหมายสามารถชั้นที่ ๑ โหน่งสมัครสอบแข่งขันเข้าสาธิตยศ จะนั้นในอนาคตคนผู้นี้อาจเป็นสถาปคัยฝีมือของเราก็ได้

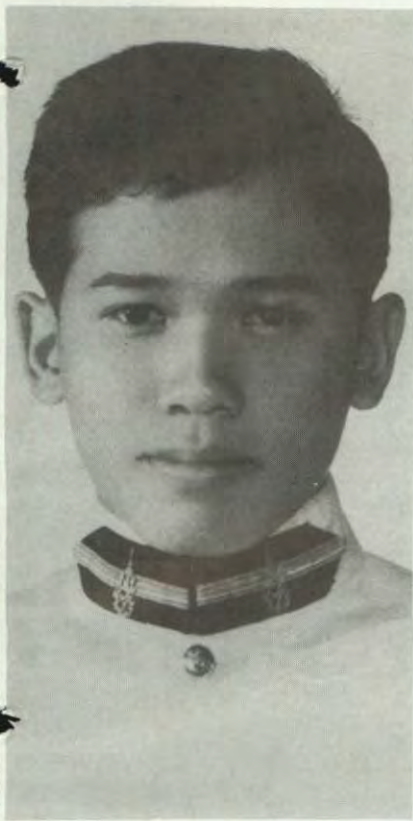
เข่าวพันธุ์ ราชพิทักษ์

ผู้ถือกำเนิดพร้อมกับบ้านเส้นที่ มี นิกเนมว่า "หอย" หอยมีความรอบรู้วิทยาศาสตร์มากพอที่จะแหกตาเพื่อน ได้ทั้งชั้น และชอบยกยอผู้อื่นต่าง ๆ มาอ้างคักจ้าง เหตุผลของคุณครูเสมอ หอยเป็นนักไวโอลินที่พยายามสีชื่อให้ครูเลื่อนพียงมา ๕ ปี ครั้นครูเลื่อนพียงจะพียงออก หอยก็กลับผลมา เป็นมือฉายอยู่ในวงโยธวาทิต ตามคำแนะนำช่วยเหลือของ ศตติง เพื่อนรักคู่กันของหอย ส่วนทางด้านกีฬา หลังจากซ้อมเจียนมานาน เสียจนเพื่อนจะลิม หอยก็แสดงฝีมือให้ประจักษ์ต่อปลายปี โดยร่วมชนะเลิศอยู่ในทีมคณะ ผ.บ.ก. ในการแข่งขันแบดมินตัน

เทียนโชติ จงพิรเพียร

บุรุษร่างเล็ก, เก๋วัง, ใบหน้าหล่อเหลาพอคู่ได้ มีนิกเนมว่า "บ๊อบ" บ๊อบเป็นหัวหน้าคณะจิตรลาคคนหนึ่ง ที่มีความเจียบขาอยู่ในท่าที่ เวลาพูดเสียงเบา ๆ นุ่มนวลเหมือนพองน้ำแตก บนเป็ลือกไขเล่นกีฬาได้ทุกประเภท ไม่ว่าฟุตบอล รักบี้ บาส หรือแม้กระทั่งกระถก้อ นอกจากนี้ยังมีฝีมือทางเป่าคาลินแนตอยู่ในวงโยธา จนได้เครื่องหมายสามารถชั้น ๑ แล้ว บ๊อบมีดีเช่นเดียวกับ "ตู" ในด้านที่ทำให้เพื่อนฝูงต้องชะเง้อมองเวลาวันอาทิตย์

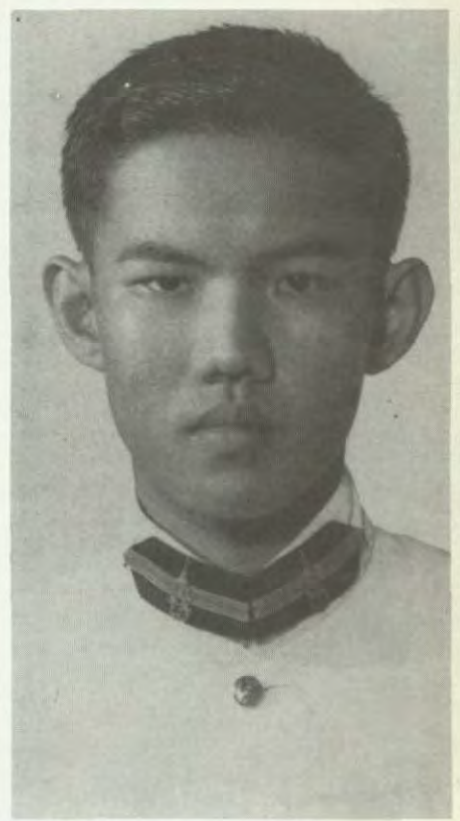

ศุภฤกษ์ มัลลิกมาลัย

ทางบ้านเรียกว่า "แดง" แต่เพื่อน ๆ เรียกว่า "ดู" มีรอนงามเป็นพิเศษที่เราชอบอ้ว ซึ่งการอ้วทุกคนจะต้องทำให้เราต้องออกกำลังในการวิ่ง (หนี) ก็ตาม "ดู" เป็นคนใจดี ยิ้มง่าย เอางานเอาการดี จึงได้เป็นหัวหน้าคณะพยาบาลและเป็นประธานของสมาคมบันเทิง ได้รับพระราชทานรางวัลอีกด้วย สำหรับอนาคตดูบอกว่า จะต้องเรียนเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ เพื่อคอยตามจับพวกทำรอนปลอมให้ได้

สัณชัย ตันหวณิช

หนุ่มมาพร้อมกับพวกเรา ตั้งแต่ ม.ศ.๓ พออยู่ได้ไม่ถึงเทอมดี เพื่อน ๆ ก็จัดแจงเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนเสียงใหม่ เป็น "คุณอุบ" ถ้าอยากถามว่าทำไมก็ต้องถามประภัสสรดู หนุ่มเป็นมือ Trombone ของวงหัดดนตรี การเรียนก็ไม่หยอก กว่าที่ ๑ ไปครองหลายหน หนุ่มชอบคุยเรื่องสารพัด เวลาคุย หนุ่มจะพูดซ้ำ ๆ สลับกับการทำหน้าที่เมื่อหยอก เพลิดเพลินรู้ออกมาเรื่อย ๆ ไม่หยุดหย่อน ก่อนกลับภูเกิดหลังสอบ Entrance หนุ่มทำหน้าที่เมื่อความฉันทอีกครั้ง พร้อมกับเปิดเผยว่า "ถ้าไม่พออ้วในมหาวิทยาลัย แห่งใดแห่งหนึ่ง ก็ลองไปดูที่วิฑูรฑูร"

วีระนิตติ สรรวาณี

นึกเขมว่า "แบ่ง" แผลงมาจาก โทนขอสงวนไว้เป็นความลับอยู่มานาน ตั้งแต่สมัยผมปรกหนังทั้งจนผมคิดหนังหัวความสามารถทางดนตรีมีหลายแบบ วันไหนครีมนอกครีมนใจก็ไปเป่าคาลิแนต วันไหนซี้เกียจขึ้นมาก็ไปตีกลอง แต่ที่อู้สุดท้ายคือ วงจุลดูริยางค์ ก็ฟ้าที่แบ่งฉันทคือ การค้ำน้ำและว่ายนน้ำ เรียนหนังสืออยู่ในชั้นดี ต้องผ่านแน่ จุดเด่นของแบ่งอยู่ที่เสียงอันแหลมเล็ก แสบแก้วหู เวลาแบ่งหัวเราะ โสตรประสาของคนที่ได้อินหัวนั้นไหวไปตาม ๆ กัน

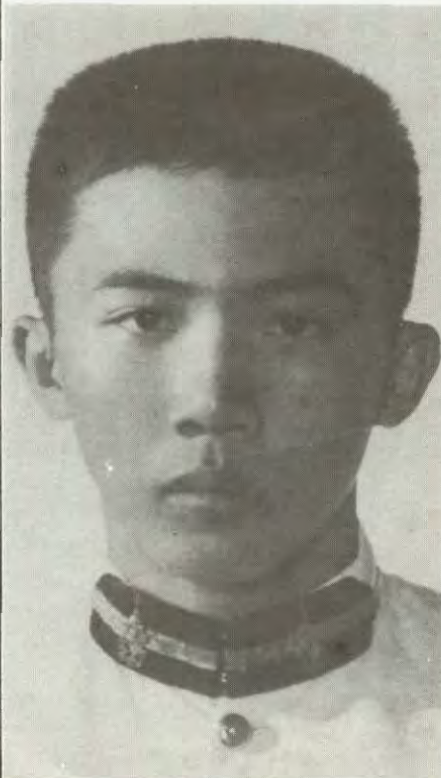

เดวิด รัสเซล ✓

พอเอ่ยชื่อทุกคนก็ร้อง "อ้อ" เพราะ "หรั่ง" เป็นชาวต่างประเทศคนเดียวซึ่งอยู่ร่วมกับเรามาจนนานหน้า Tall, white and handsom รักสนุกและบ้า guitar อย่างหนักคือบุคลิกของเขา แถมยังเป็นรองประธานสมาคมดนตรี และคริมเมเจอร์เสี่ยอีกทำให้ห้องหอมหวลในเพศตรงข้ามยิ่งนัก ความลับสุดซอกของหรั่งที่บอกไม่ได้คือ หรั่งไม่ชอบอาบน้ำในคอนเซ้นัก

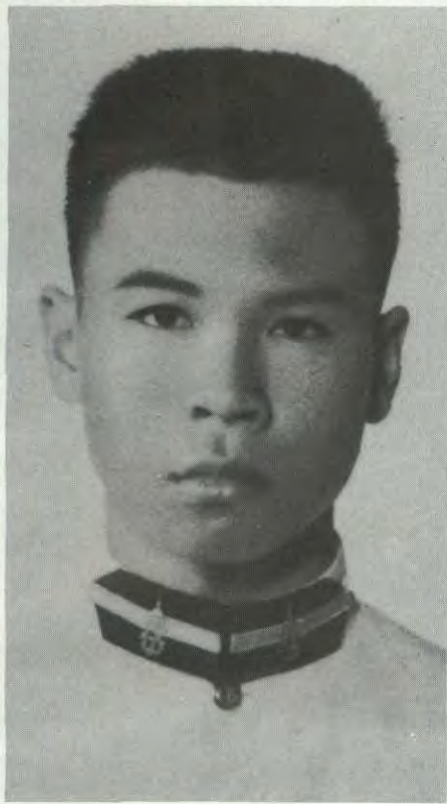
✓ เต้จ ลิมปะสู่วัฒนะ

สหายหนุ่มคนนี้มีนิคเนมว่า "เต้จ" เต้จมีนิสัยโกรธง่าย หายเร็ว ใจกว้าง ขว้างสำหรับเพื่อน ๆ เสมอ เต้จมีความสามารถเกี่ยวกับการ์ "ฉาย" และ "ล้าง" เป็นอย่างดีคนหนึ่ง จึงได้เป็นกรรมการสมาคมดนตรี ผ่ากสีมือไว้ในหนังสือรุ่นหลายรูป นอกจากนี้ทางดนตรี เต้จเป็นปรมาจารย์ทางบาริทอน ซอกระซิบว่า เต้จเคยเป่าบาริทอนแตกคาปาก เข่าขวัญผู้ชมมานานักค่อนักแล้ว กีฬาโปรดของเต้จคือสควอช

อัทธา ตะเวทิกุล ✓

ดวงตาสีเหล็ก จมูก และปากอันสมส่วนประกอบขึ้นเป็นใบหน้าอันคมคายบนศีรษะค่อนข้างใหญ่ของอัทธา ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยมีนิคเนมว่า ออดโต อัทธาเป็นสุภาพบุรุษผู้กลับ ผู้ซึ่งมักแกล้งทำเป็นนั่งคั่นอยู่หลังห้อง นาน ๆ ก็จะถูกข่มมาทักทาย ตบหน้าตบหลังเพื่อนฝูงเสียครั้ง ตอนไม่หลับอัทธาเป็นนักคำนวณหัวเปรี๊ยะคนหนึ่ง ของม.ศ. ๕ วิทย อัทธาเป็นหัวแรงสำคัญในวงปี่สก็อต ผู้ช่วยริตักคีตลีนักเป่าปี่รุ่นเยาว์ ปีหน้าฟ้าใหม่เราคงจะได้พบอัทธาแถว ๆ บางเขน เมื่อก่อนอัทธาเป็นนักวิ่งสี่เท้าดีคนหนึ่ง (แต่ตอนนี้ตะปูรองเท้าวิ่งมันชั้นสนิมหมดแล้ว)

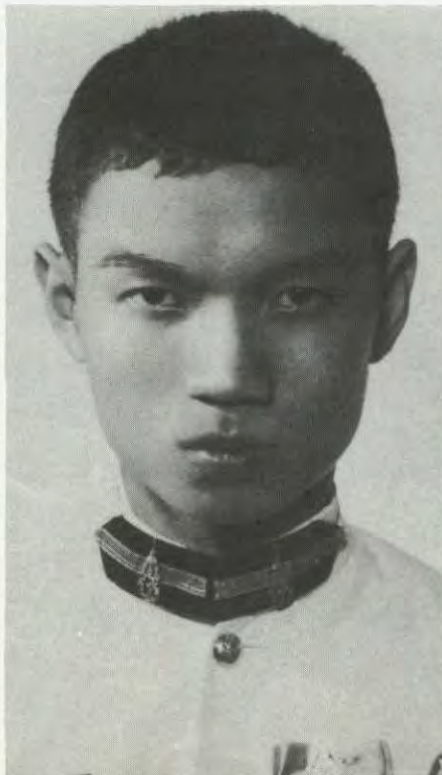

จาตุรงค์ บุญประภักดิ์ ✓

นิคเนมของเพื่อนเรานี้ โค้งตั้ง และน่าสะพรึงสะพิงกลัวยิ่งนัก เพราะเขาถูกพวกเราเรียกกันว่า "แปะ" แปะเป็นยอดของนักเขียนผู้มีความขยันขันแข็งเวลาสอบครั้งไร แปะเป็นยอมตาเหล่ดูหนังสือจนตาตั้งทุกครั้งด้วยแรงมูมานะที่บ้าดีเดือดนี้เอง ทำให้แปะก้าวเขยิบจากคาราชั้นปลายแถว เขยิบมาเกาะกลุ่มคาราชั้นแนวหน้ากะเขาด้วย การกีฬาแปะไม่ค่อยอยากจะใช้ฝีมือให้ใครเห็นนัก จะเล่นก็ค่อยอยู่ในที่ปลอดภัย การดนตรีแปะก็ไม่ค่อยโปรด ชอบแต่นั่งปี่ปุ่น เลือดยไม้ ไปตามเรื่องตามราว

ชาญวิทย์ เหวงศักดิ์สงคราม ✓

สุภาพบุรุษทรงชะลูดจากสุโขทัยช้อย ๕ ผู้มีนามแฝงอันบาดหัวใจว่า "เวง" เวงเป็นนักดนตรีชื่อดัง มีฝีมือทางตีเบส พลุออกโรงโต้ และสังกัดอยู่ในวงหีสคนตรี เสียด้วย นอกจากนี้ยังมีเสียงดังกังวาลแจ่มใส ช่วยร้องเพลงไพเราะเวลานักร้องขาดเหลือได้อีกด้วย นิสัยประจำตัวคือขี้ม และหัวเราะง่าย งานอดิเรกชอบสะสม พลุocketบูต การเรียนอยู่ในระดับดี คงผ่านไปไม่ว่า เวงฝากบอกมาด้วยว่า ใครผ่านไปแถวสุโขทัยช้อย ๕ ยินดีจะให้ การต้อนรับอย่างถึงอกถึงใจ

✓ ปิติ ม นคร

นิคเนมของเพื่อนเรานี้ ถูกเขียนเซอร์ เพราะมันไปซ้ำกับชื่อของคนอื่นเข้า ปิติเป็นนักเรียนห้อง ก. ลูกศิษย์เอกอาจารย์เชิด ผู้โปรดปรานชีววิทยา รูปร่างปิติอุดมสมบูรณ์ ตอนเด็ก ๆ เคยเล่นรักบี้เป็นแถวหนึ่ง สกัรมฟุตบอล คนที่ถูกปิติหับเป็นจุดแอ็ก ๆ ทุกที ตอนโตขึ้นหน้าเสียคายที่ปิติชวนอึดาคออย่างเค็ดขาดเสียแล้วหันไปมูมานะการเรียนแทน ปิติเป็นคารา ยอดนิยมของคณะจิตรลดา งานคณะที่ไรเป็นต้องออกโรงทุกครั้ง งานกรีฑาเมื่อปีก่อน ปิติก็ว่าคลอคลายในบทบาทบาทหลวง บันไซ้คนเพื่อน ๆ ดิออกคิดใจกันไปตาม ๆ

สมศักดิ์ เอี้ยววงศ์

หนุ่มร่างใหญ่ผู้ที่มีคนเรียกว่า "เอี้ยว" ตอนพวกเราเข้าคณะในใหม่ ๆ เอี้ยวก็ตัวโล่เลื้อยกับเพื่อน ๆ แต่สองปีให้หลัง โห้งกลายเป็นยักษ์ไปได้ เอี้ยวใจเย็น พูดน้อย ส่วนฝีมือทางด้านกีฬา คงไม่ต้องพูดถึง Captain ทีมวชิราวุธผู้ เคยไปไล่เตะ-ครูปลูกหน้าเขี้ยว ท่ามกลางบรรยากาศอันเขินชะเขิบในสนามกีฬาประเทศญี่ปุ่น มาแล้ว เอี้ยวผ่านชั้นตอน ม.ศ. ๕ ของกระทรวงศึกษา มาแล้ว เมื่อเดือนสิงหาคม ปีหน้า เอี้ยวอาจจะไปเข้าสนามรักบี้สถาบันอุดมศึกษาแห่งใดแห่งหนึ่ง

ธีระศักดิ์ สุขชาติ

หัวหน้าเผ่า.... เอ๊ย หัวหน้าคณะ ผ.บ.ก. คนนี้มีสีผิวดำสนิทติดกายา เราจึงเรียกเขาว่า "ไซแอน" แต่มาตอนหลัง ซักซี้เกียจก็เลยเหลือเพียง "แอน" แอนเจียบคอนทำงาน และครีกครั้นตอนเล่น-เป็นหัวแรงใหญ่ในกิจกรรมของคณะ ผบ.ก. นอกจากนี้ยังเป็นนักรักบี้ฝีมือเยี่ยม ทางด้านดนตรี แอนของเราก็เป็นหัวหน้าวงปี สักตอมีความสามารถพิเศษ ในการใช้เงิน ผู้ทำให้เศรษฐกิจของโลกต่อใครบั่นบ่วนไปตาม ๆ กัน

เอก มหาวังษ์

"เอก" หรือ "ท่านมหา" คนนี้เป็นหัวหน้าคนหนึ่ง ของคณะดุสิตที่มีความสง่างามอยู่ในเรือนร่าง เป็นนักรักบี้ฝีเท้าจัดของโรงเรียน เพื่อน ๆ ไม่ค่อยแน่ใจในการเรียนของเอก เพราะผีเข้าผีออกเหลือเกิน เอกเคยเล่นแซกโซโฟนอยู่ในวงหัดดนตรีฝีมือไม่เลว ได้รับเครื่องหมายสามารดชั้น ๑ ละเขาเหมือนกัน เอกเจียบขลิ้ม ไม่ค่อยช่างพูด แต่พูดเข้าที่ก็คือ ปรัชญาที่นำทั้งและเพื่อนก็ยากันลั่น

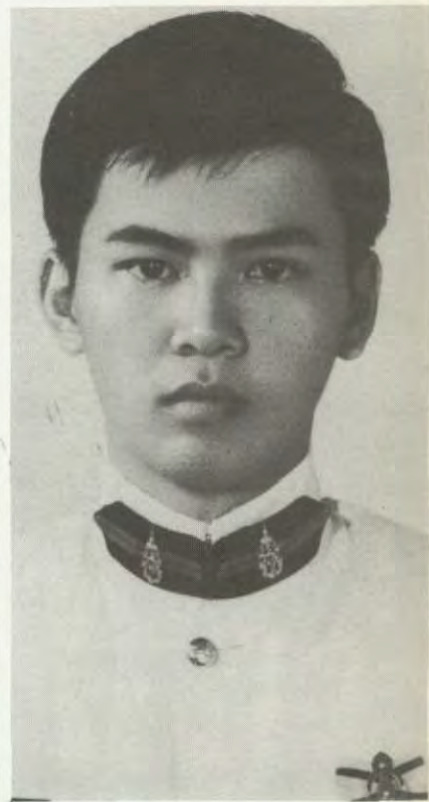
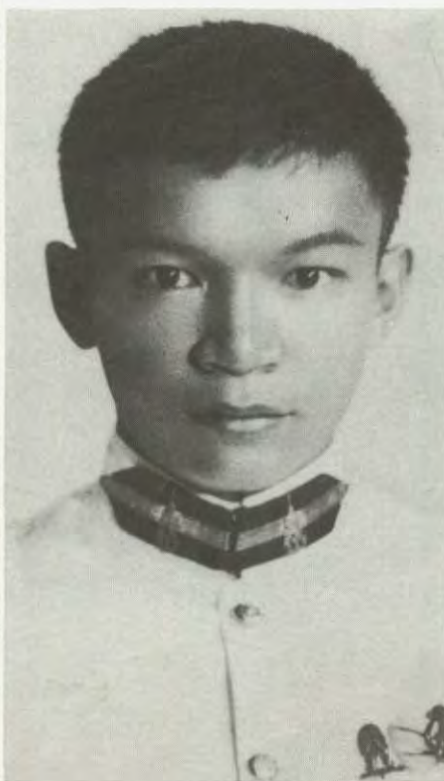

ธีระ มโนธรรม ✓

ชายหนุ่ม ๓ คีบเศษ ๆ ผู้มาจาก
สุราษฎร์ธานี ถึงแม้ว่า "หนิม" จะเข้ามา
อยู่กับพวกเราได้ไม่กี่ปี แต่ความใฝ่ฝัน
ทางด้านของหนิม พวกเราจึงเต็มใจขนานนาม
หนิมเป็น "พระเจ๊ก" หนิมเคยเล่น
Cello อันมหัศจรรย์ แต่ก็ต้องขอลามือไป
เพราะกลัวถูกหัดแบบติดดิน หนิมบอกว่า
"ใครหาที่สาวน้องสาวไปทางใต้ เมื่อไหร่
ยินดีต้อนรับเต็มที่"

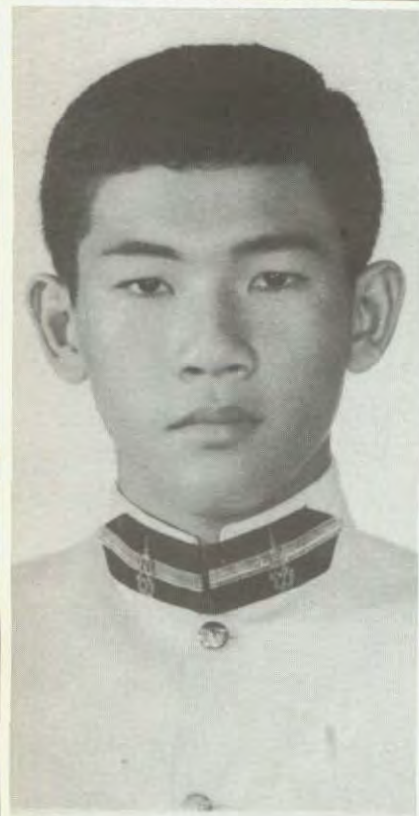
สิทธิพันธ์ ไชยนันท์ ✓

ด้วยศิวภพที่ดำทะเมนราวกับ เทพ-
บุตรแห่งอาฟริกา เขาจึงถูกขนานนามจาก
เพื่อนฝูงว่า "ดำ" ดำเป็นนักรักบี้ฝีมือดี
ของโรงเรียนด้วยดีเท่าอันรวดเร็วประดุจ
ลมพัด ลงเล่นทีไร เป็นต้องวางทรย์จนคู่
แข่งเกลี้ยงคันทันและด้วยฝีมืออันนี้เอง ดำก็
กวาดเหรียญทองกีฬาประเภทวิ่งเร็ว มา
คล้องที่คอเสียคอแทบหัก นอกจากนี้ดำยัง
เป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะจิตรลดา รื่นเรีง
และใจดีเป็นพิเศษ เวลาเดินไปไหนมา
ไหน ก็มักจะมีสุนัขตัวน้อย ๆ คอยติดตาม
กันเป็นพรวน การเรียนของดำดีพอใช้ จบ
แปดปีนี้ได้ คงได้เห็นกำลังไปวิ่งเล่น
หล่าในทีมรักบี้ ของมหาวิทยาลัยแห่ง-
ใดแห่งหนึ่งเป็นแน่แท้

✓ ไพฑูรย์ เชื้อชูวงศ์

หัวหน้าคณะจิตรลดาคนหนึ่งร่างงาม
ได้สัดส่วน มาจากภูเก็ตโดยตรง มีนิคเนม
ที่เพื่อน ๆ อดจะเรียกกันว่า "เต้"
เต้ก็รักกีฬาพอสมควร คู่หูของเต้คือโสฬส
ทั้งคู่จะมีเหตุการณ์กลับตลึงใจพวกเขาเพื่อ
ร่วมคณะให้เข้าร่วมวงโค้เสมอ กีฬาของ
เต้ คือการเพาะกาย ในห้องเล่นกร้าม
เพื่อเรือนร่างอันสง่างามในอนาคต อนาคต
ของเต้เรายังไม่ได้ถาม ถึงถามเจ้า
ตัวก็ยังไม่ยินยอมเปิดเผยเป็นแน่

สุรเดช บุญวัฒน์ ✓

เขาผู้นี้มีนิคมแดงท้วม ขอเรียก
ชื่อจริง ๆ ของเขาที่เพื่อนฝูงไม่ค่อยจะคุ้น
นักว่า สุรเดช สุรเดชเป็นคนคุยสนุก
ขโมยใจเจจ ประเทไหมแหลกราม แต่
ถ้าเป็นทางานแล้วทางจริง เป็นหัวเรี่ยว-
หัวแรงงานต่าง ๆ ในคณะ ผ.บ.ก. ขา
ของเขา ธรรมชาติสร้างให้มีชั้นเพื่อสุคลุก
รักบี้โดยเฉพาะ เขาจึงเป็นนักรักบี้ผู้มี
อนาคตอันไกลรออยู่ ใครต่อใครมักเห็น
สุภาพบุรุษคนนี้ปรากฏกายพร้อมกับ อัลฟ่า
คันแกงอยู่เสมอ หากไม่ติดสอบ ม.ศ. ๕
ปีนี้ถึง ๒ ครั้ง สุรเดช คงได้แสดงฝีมือ
ในการขับรถไฟโลกประจักษ์บน ASIAN
HIGHWAY

✓ พัลลภ ศรีศิริ

"ป้อ" เป็นหัวหน้าที่ถูกส่งให้มาดูแล
น้อง ๆ ในห้องเพลง ตั้งนั้นน้อง ๆ ทุกคน
ในคณะพญาไท จึงรู้จักป้อดี ในห้องเรียน
ช.ม.กลศาสตร์และแม่เหล็ก พวกเราจะ
เห็น "ป้อ" ตั้งใจเรียนเป็นพิเศษ (จะ
เข้าวิเศษหรือยัง) แต่ถ้าอาจารย์หรือ
เพื่อน ๆ ถามอะไร ป้อมักไม่ค่อยจะตอบ
เห็นจะเป็นเพราะเครื่องรับฟังของป้อเล็ก
ผิดปกติไปหน่อย นอกจากนี้ ป้อยังเล่นฟุตบอล
บอลได้เก่งพอ ๆ กับการอมปีสก็๊อต ที่
หมายข้างหน้าของป้อ บอกว่าเป็นคณะ
วิทยาศาสตร์จุฬาฯ ถ้าไม่ยอมคายเสียก่อน

สฤพลพงษ์ พงนันท ✓

"เข้ม" เป็นชายหนุ่มผู้เต็มไปด้วย
กำลังภายในอันมหาศาล จนศัตรู (ในภาพ
ยนต์จีน) ไม่กล้าบังอาจจะต่อกรด้วย เข้ม
คลั่งซัดรพพอ ๆ กับคลั่งคูหนิงภายใน ปัจจุบัน
กำลังทดสอบฝีมือ กับเบนส์นิงามอยู่
ใครว่าง ๆ ไปนั่งกับเข้มเล่นก็ได้ (แต่ระ
วังต้องอยู่ห่าง ๆ นะไม่งั้นหลังฝ่ามือมฤตยู
อาจโค่นท่านเข้า)

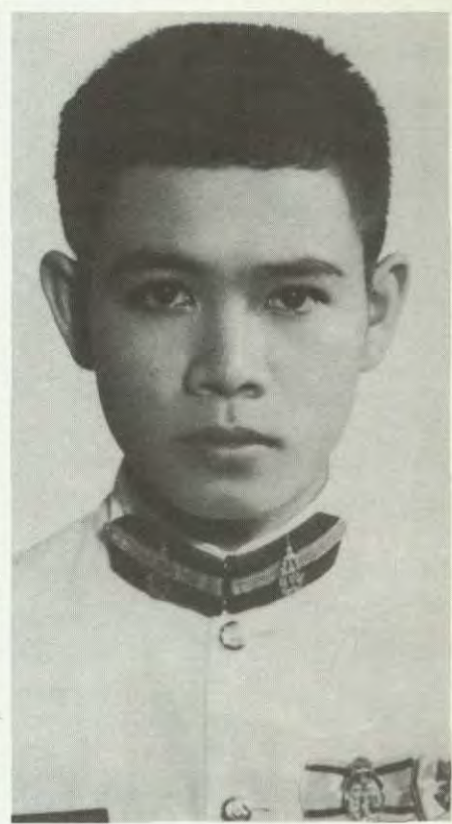
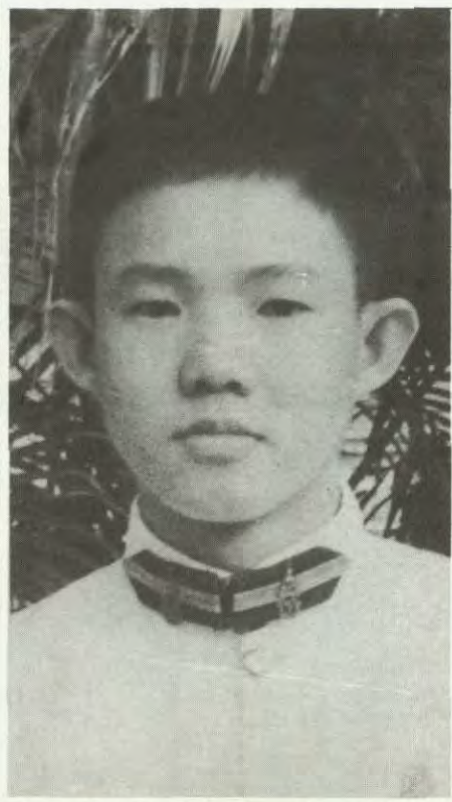

อดุลย์ ลูประสงค์ ✓

ชื่อเล่นไม่ปรากฏแน่ชัดพวกเพื่อน ๆ จึงเรียกเต็มคำว่า "อดุลย์" อดุลย์เงียบและสุขุม แต่ก็ไม่ถึงกับเฉื่อยชา มีฝีมือทางด้านรูปและมีความบากบั่นอยู่ในเลือก พอตั้ว เรื่องกีฬา อดุลย์ถนัดอยู่อย่างเดียวคือ Tennis ส่วนดนตรีนั้น อดุลย์ของเราเอาดีทางปี๊บออดซึ่งบรรเลงทำนองเสนาะได้ไม่เลว อดุลย์ขยันพอสมควร ปีนี้คงผ่านสั้นตอนไปไต่พ้อหุ้ม ๆ อนาคตของอดุลย์พวกเพื่อน ๆ ไม่มีใครแจ้ง เพราะเจ้าตัวปิดปากเงียบ

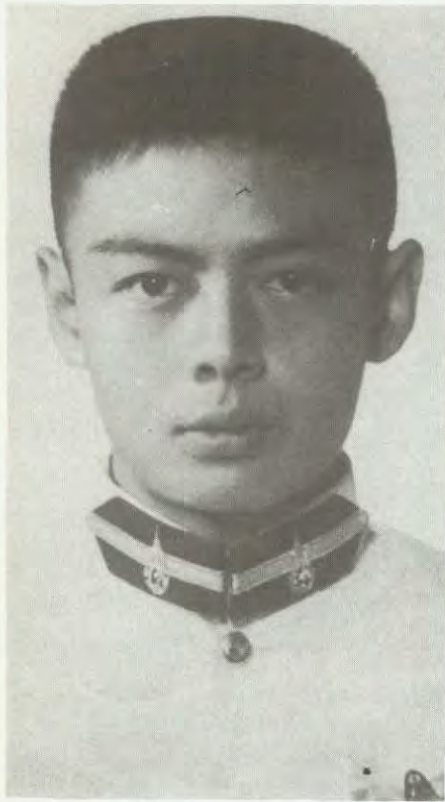
✓ สามชาย พนมขวัญ

เด็กน้อยผู้น่ารักของเพื่อน ๆ ผู้มีสิ่วชาวป่านบ้านมสค สามชายยิ้มเก้ เพราะมีเส้นที่ตรงลึกยิ้มและเขี้ยวคู่งาม สามชายของเราเราเรใจ นิสัยรักสนุกและเงียบขลิ้มบางครั้ง การเรียนอยู่ในชั้นศึกษาก็พอชอบแต่เตะตะกร้อกับเพื่อน ๆ อย่างอื่นไม่สนนัก เจ้าตัวบอกว่าขอเอาดีทางการเรียนอย่างเดียวกั้เต็มกลืนแล้ว เราไม่รู้ว่อนาคตของเพื่อนคนนี้ อนาคตจะเป็นอะไร "คอยดูไปก็แล้วกันน่า" สามชายบอกตอนจะสอบนสอง

โสรัถ พรหมนารท

ชื่อเล่นจะว่าอะไรไม่ปรากฏเพื่อน ๆ เรียกกันแต่ว่า "โสรัถ" โสรัถเป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะดุสิต มีความสามารถทางเป่าทรัมเปตและสังข์ก็ต่อผู้หวังหัดดนตรี การเรียนอยู่ระดับปานกลางพอมีทางว่าจะผ่านม.ศ.๕ ไปได้ในปีนี้เหมือนกัน สำหรับการกีฬา ฝีมือก็พอจะมีที่อยู่หอรอก แต่หุ่่นไม่ให้เพราะตัวเล็กเกินไป ไม่สามารถจะแบบน้ำหนักได้ จึงได้แต่เป็นโค้ชเซอร์ไป-พลาง ๆ

นิพนธ์ มิลินทสุวรรณ ✓

ที่บ้านชื่อ "เป็ยอก" ที่โรงเรียนเรียก "Pucky" แต่เพื่อนสนิทเรียกว่า คุณเจ็อย สาเหตุจากอารมณ์อันเข็ญเข็น สุขุมนั่นเอง มารยะหลัง เจ็อยชักไม่ค่อยจะยอมเจ็อยเสียแล้ว เพราะเล่นฟุตบอลทีไรเป็นยิงประตูทุกที คนครีที่ไปรคปรานคือ guitar เจ็อยชอบคำว่า นิค แต่ดูเหมือนว่าจะ broke เจ้าตัวเลยบอกว่า จะหนีไปอยู่เชียงใหม่

อมร เลาะห์มนตรี ✓

เป็นนักบาสชั้นดีของโรงเรียน มีมือร้ายกาจแค่ไหนเห็นจะไม่ต้องพูดถึงเพราะมีตำแหน่งหัวหน้าทีมบาสเก็ทบอลล์ของโรงเรียนเป็นประจำ ส่วนในทางคนครี อมรเรียนคนครีที่ไม่เห็นมีใครเขาเรียนกัน คำบ้างโผล่บ้าง จนครูประคิษฐ์เห็นใจให้สามารถขึ้นหนึ่งไปติดทรูที่หน้าอก อมรเคยสวมแหงแรงน้อยตอนเด็ก ๆ พอโตขึ้นมาก็เปลี่ยนเป็น "สวมเกร็ง" แต่เห็นหุ่นสวม ๆ อย่างนี้ที่ไหนได้ คว่าเหรียญทองประเภทวิ่งทนเขามาครองเสีย ๒ ปีซ้อน อนาคตเจ้าตัวบอกจะเป็นนักเศรษฐศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่

สุรชัย ชลประเสริฐ ✓

คุณพ่อคุณแม่และเพื่อน ๆ เรียกว่า เจ็อบ เจ็อบ ร่าเริง คอยสนุก เป็นอยู่ง่าย ๆ และเป็นกันเองเสมอ เจ็อบมีพรสวรรค์ในด้านจิตรกรรมยามว่างชอบเขียนรูปอะไรต่อมิอะไรเสมอ เจ็อบสีไวโอลินอยู่ในวงจุลตรียางค์มานาน จนได้เครื่องหมายสามารถชั้นที่ ๑ แล้วก็ไม่เคยไปวงอีกเลย โดยให้เหตุผลสั้น ๆ ว่า "มือเขามักแล้ววะ" เจ็อบเล่นกีฬาหลายประเภท ทั้ง รักบี้ บาส บอลล์ แต่ปีนี้เจ็อบทิ้งสตัทมาจับแรกเก็ท สควอช ติโฟว แล้วก็... ฟุตบอล มวยหม้อครุคไฟว

สมมนัส มั่นประเสริฐ ✓

"อ๊าด" ปกติเจียบขลิ้มเป็นคนเรียบริอ แต่ไม่เคยมีที่ต่นะตรงกับนิกรเลข อ๊าดมีลักษณะค้อยบางอย่าง ซึ่งเจ้าตัวขอให้ปัดเป็นความลับสุดขอยอด อ๊าดคิดอยู่ในอันคับหนุ่มสังคมคนหนึ่ง มี Step ที่แปลก ๆ มากมาย ในค่านคนตรีอ๊าดก็เป็นมือกลองอยู่ในวงปี หัวใจยังว่างเปล่าหากคนจับจองมิได้ ถึงจะอยู่โรงเรียนมานานจนมีเลือดเข้มข้นเพียงใด อ๊าดก็บอกอย่างถักถักลินว่า ต้องตั้งใจไปอยู่มหาวิทยาลัยให้ได้

รังษี นามวงค์ ✓

นามสกุลเดียวกับ รองนางสาวไทย แต่ "ลาม" ไม่ยกกะรู้จัก ทำให้เพื่อน ๆ ประหลาดใจ เล่นบาสก็เก่งหึ่ง ๆ ที่มีสายตาอันสั้นจุนจู้ ติดทีมโรงเรียนมาหลายปี และเล่นให้คณะมากี่มาก ลามมีเสน่ห์ตรงที่สู่มเสียงดั่งกังวาน ก็ก้องไกลได้เป็น ๑๐๐๐ ๆ โมลที่เดียว ลามเสียเปรียบเพื่อนที่รับประทานอาหารเป็นแค้ ไข่เจียวกับต้มจืด แค้ก็กลับเป็นผลดี ช่วยให้เจ้าตัวรักษาความสามารถไว้ได้จน ม.ศ. ๕ ถ้าไม่พลาดเสียก่อน นักสังคมสังเคราะห์คงไม่หนีไปไหน

บริบูรณ์ ออร์สุนกะ ✓

มีชื่อเล่นน่ารักและสมตัวถึงกันนั่นคือ "จิบ" จิบ เจียบและพูดน้อยพอ ๆ กับ "บ๊ีบ" จึงหองจะเป็นเพื่อนรักกันได้ รูปร่างของจิบอรชรอ่อนแอ่นพองามกีฬาที่จิบโปรดปรานเห็นจะเป็นการวิ่งมาราธอนรอบ ๆ โรงเรียน งานอดิเรกคือการเผากระดาษเล่น จิบเป็นนักเขียนแผนกวิทยุที่มีหมับสมองปราดเปรื่องพอใช้ เห็นทีจะผ่าน ม.ศ. ๕ ไปได้ไม่ยาก เรายังไม่ได้ตามเรื่องอนาคตของจิบ ถ้าจะให้เดาก็คงไม่หนีไปจาก "ผู้พิพากษา" แทนคุณพ่อ

ม.ร.ว. รัชชกฤษ รัชชิต

หม่อมราชวงศ์รัชชิต รัชชิต มีนิกเนมว่า "เออ" เป็นคนใจเย็น สุขุมและเรียบร้อย จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าใหญ่ของ ภูเขาโท เคยเป็นนักรักบี้ฝีมือดีคนหนึ่ง แต่ ได้รับบาดเจ็บจึงต้องหยุดเล่น นิกไรด์เป็น ประธานแผนกบาสเก็ตบอลล์ แต่ดูเหมือน เจ้าตัวจะไม่เคยเล่นเอาเลยในห้องเรียน นิกไรมี Style การนั่งทางในแปลกพอ ๆ กับบอลล์ มาโซ่วเพื่อนฝูงเสมอ สำหรับ คนตรีก็ไม่ค่อย มีสามารถขึ้น ๑ วงปีสก็้อด กับเขาเหมือนกัน สำหรับอนาคต เจ้าตัว บอกว่า ถ้ารอดแปดปีขึ้นไปได้ ก็จะไม่ขอเป็น "นักบ็อยซี" แน่

นภค สุกกิจ

หนุ่มรูปงามของ ม.ศ. ๕ คณะผู้บังคับการคนนี้มีนิกเนมว่า "นภ" นภเป็นคน รักความสงบ และการนอนเมื่ออยู่ในห้องเรียน แต่เมื่ออยู่ในชุดกีฬาสีน้ำเงินฟ้าแล้ว นภก็เป็นนักกีฬาตัวกลาง ที่คู่ต่อสู้หวั่นหวง นภเล่นกีฬาหลายอย่าง และเก่งทุกอย่าง ตั้งแต่เตะกจนโต ทั้งฟุตบอลล์ บาสเก็ตบอลล์ วอลเลย์บอลล์และได้รับเครื่องหมาย สามารถจากรักบี้ฟุตบอลล์ นภเป็นนักเป่าปี่ ขึ้นชื่ออยู่ในวงปีสก็้อด และเป็นหัวหน้าคณะผู้ บังคับการ

ม.ร.ว. ติเรกฤทธิ รัชชิต

"หม่อม" เป็นนิกเนมเจ้าของร่าง กะทึกรัด ในเครื่องแต่งกายที่ทันสมัย ใหม่ เสมอ ชื่อของหม่อมมักจะหอมพุ่งต่อเพศ ตรงข้ามอย่างน่าอัศจรรย์ เป็นคนร่าเริง-เออไหนเอากัน ชอบอีตมมห้องทำงาน ม.ศ. ๕ เป็นคนสงบ พร้อมกับจ้องมอง ขวคนเสกกาแฟ เพลิดเพลินกับการปล่อย สมองให้ครุ่นคิดไปหาใครต่อใคร หม่อม เป็นนักเรียนอาวุโสคนหนึ่ง ผู้มีส่วนสำคัญ ในกิจกรรมของคณะ ศ.บ.ก. ทั้งด้านกีฬา และการสังคม อนาคตของหม่อม ไม่ คือกเตอร์ ก็คงเอกอัครราชทูต.

อภิรักษ์ อารีย์มิตร ✓

ชื่อเล่นว่า "ต๋อ" เป็นหัวหน้าคน
หนึ่งในคณะ ผ.บ.ภ. มีพรสวรรค์ในทาง
การกีฬาเป็นพิเศษ ทั้งในรักบี้, ฟุตบอล
และบาสเกตบอล ต๋อเตะได้แม่นยำ เมื่อ
คราวลงแข่งกับเดอะมาเลย์ก็ออเรจ ต๋อก็
เตะทำคะแนนจนเราสามารถเป็นผู้พิชิตไป
ได้อย่างงดงาม หากจะนับกันว่าใครคิด
โล่ห์ของคณะผู้บังคับการมากที่สุดก็ดูเหมือน
จะเป็น ต๋อเพื่อนเรากันเอง ต๋อคุยเก่ง
คุยสนุก ยิ่งคุยเรื่องกีฬาเป็น ๓ วัน ๓ คืน
ไม่จบ ปีนี้ต๋ออยู่ร่วมกับพวกเราครึ่งปีเท่า
นั้น ก็สอไปได้เตรียมตัวไปรอพวกเรารู้
ข้างนอกเสียแล้ว

ଶିଳ୍ପ .

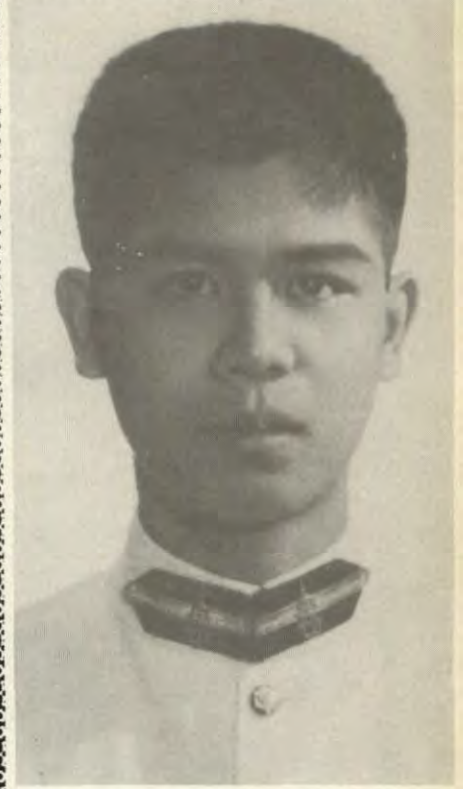
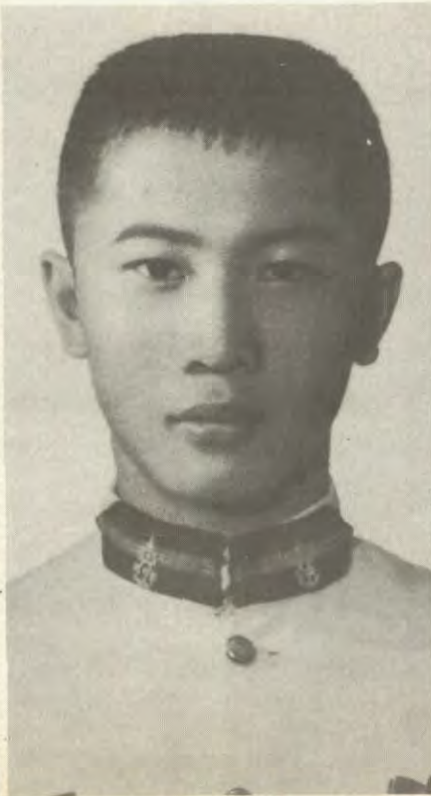

ฉิรชัย รังสิกุล ✓

ที่บ้านเรียกว่า "ชัย" แต่เพื่อน ๆ กลับเรียกว่า "ฉิ" ฉิมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะดุสิต, ประธานสมาคมหนังสือพิมพ์ และหัวหน้าวงที่สมัครเวลาไปไหนนิยมการฉายเดี่ยว สิ่งที่โปรดปรานคือการนั่งฟังเพลงเศร้า ๆ เจ็บ ๆ คนเดียวได้ริมไม้หน้าคณะ เพลงที่รักหนักหนา และดูเหมือนจะเป็นเพลงแห่งความหลังคือ เพลง "สายพิณ" งานอดิเรกคือชอบเขียนเรื่องและแต่งกลอน ไม่เรื่อง "รัก" ก็เรื่อง "คำ" การเรียนปกติเคยเรียนติชขนาดเพิ่งได้รับพระราชทานรางวัลมาสด ๆ ร้อน ๆ แต่ปีนี้กลับตกลงมาจนน่าเสียวไส้ สำหรับอนาคตเจ้าตัวบอกว่าเกิดมาเพื่อจะมีอาชีพเป็น "นกกอโยไนไร่ส้ม" แต่เพียงอย่างเดียวนั่น

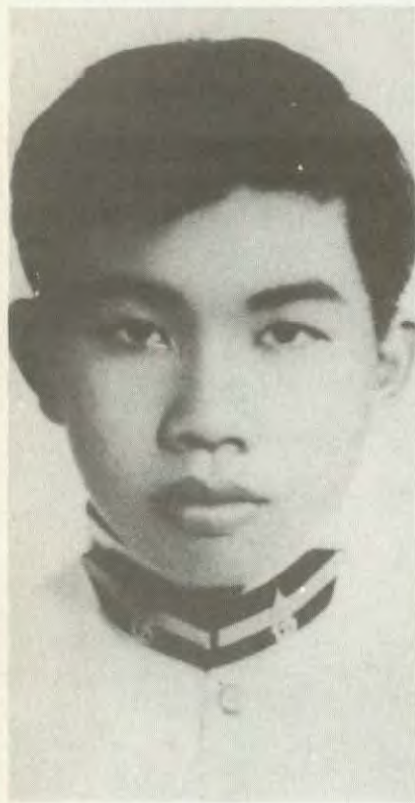
ลิขิต สีหอำไพ ✓

ชื่อเล่น ๆ ของตัวเองก็มีว่า "ดี" แต่เพื่อนฝูง มักจะไปเรียกชื่อที่ไม่เล่นอยู่เสมอ ดีเป็นกักเหน็ดมือดีของโรงเรียนครองความชนะเลิศมา ๒ ปีซ้อน หากขยันขันแข็ง ลอดความเลินท่าลงสักหน่อย ก็คงมีหวังเป็นตัวแทนของชาติกะเขาได้ นอกจากเทนนิสแล้วก็ยังเล่นกีฬาอื่น ๆ แทบทุกชนิด ก่อนเข้าสอบปีนี้ ตีหม่ทองหนังสือเป็นการใหญ่ เห็นเจ้าตัวบอกว่า ถ้าไม่ตกคงมีหวังที่ ๑ ประเทศไทย ลักษณะเด่นประจำตัวก็คือ มีฝีปากที่ดูเคียดเผ็ดร้อน และแสบหวาง ซึ่งเปล่งออกมาได้อย่างรวดเร็วทันใจอย่างน่าอัศจรรย์

อานุภาพ นิมาภา ✓

เจ้าตัวพยายามอย่างยิ่ง ที่จะเรียกตัวเองว่า "คุณชี่" แต่ดูเหมือนเพื่อน ๆ จะไม่ยอมเลื่อมใส กลับไปเรียกกันว่า "ไอชี่" ชี่เคยออกไปสูดโอโซนข้างนอกเสียปีหนึ่งตอนอยู่ ม.๕ แล้วหวนกลับมาว่ากันคือ ชี่หัวเราะเก่ง, ยิ้มเสมอ ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร จุดเด่นของชี่อยู่ที่เขี้ยวทั้งสองอันแหลมคม เส้นพ้องชี่อยู่ที่ความทนทานและยิ้มสู้อยู่เสมอ คาราคนโปรดที่ชี่ชื่นชอบคือ "มิตร ชัยบัญชา"

พัลลภ นาคพิทักษ์ ✓

บุรุษร่างยักษ์ผู้มี นามว่า "อ้วน" แต่เนื่องจากมีส่วนศีรษะอยู่ในระนาบเดียวกัน เราจึงขานนามให้ใหม่ว่า "แบน" มีบางคนบอกว่าแบนโหล่ว้าง ค้างที่แบนจึงปลอมตัวเป็นหม้ออยู่เสมอ (โหล่ว้างก็รู้อแล้ว) มาระยะนี้พวกเราไม่เคยได้พบแบนที่เรือนจากเลข เจ้าตัวบอกว่าจะสะสมเงินไว้... สำหรับอนาคต แบนบอกว่าถ้าข้อสอบไม่ยากเกินไป ก็จะขอเข้าไปเทในคณะรัฐศาสตร์ของรั้วเหลืองแดงด้วยสักวัน

วิชัย จามรมาน ✓

ทุกครั้งที่มีการสอบ ภาษาฝรั่งเศส วิชัย เป็นต้องคว้าที่ ๑ มาครองเสมอด้วยคะแนนที่ห่างเพื่อน ๆ ซากลอยทีเดียว ด้วยเหตุนี้เอง วิชัยจึงเป็นศิษย์รักของอาจารย์ประวิทย์ การกีฬาของวิชัย ก็ไม่ใช่ข้อย เป็นนักสควอชมือหนึ่งของคณะจิตรลดาหากไม่เบื่อเสียก่อน คงได้เจริญรอยตามพี่ชายไปคว้าตำแหน่งชนะเลิศ แห่งประเทศไทย มาดูเล่นกันบ้าง นิสัยของวิชัย ไม่ค่อยจะพูดนักในห้องเรียน ชอบเก็บตัวอยู่แต่ในห้องทำงาน แต่วิชัยก็ไม่เคยขาดการสมาคมที่เพื่อน ๆ จัดเลยสักวันเดียว วิชัย มีรสนิยมสูง งานอดิเรกของวิชัย ก็คือการสะสมของเก่า

สุภัทร จารตุล ✓

"ป๊อบ" คนนี้ มีหุ่นละม้ายคล้ายคลึงกับปิติ ป๊อบ เจริบ พูดน้อยและใจเย็นอย่าง บัดซบ เป็นนักแบดมินตันของคณะจิตรลดาที่มีฝีมือร้ายกาจไม่สู้เล่นนัก การเรียนของป๊อบพอตัว สนใจวิชาฝรั่งเศสไม่แพ้วิชัย เราจะเห็นป๊อบนั่งเผาศกระดากเล่นตรงโต๊ะมุมห้องระมิงของคณะเสมอ เพื่อนรักของป๊อบคงจะเป็นจิบ เพราะเห็นมีอะไรจุกจิกก็ถนัดอยู่เสมอ ของรักของเพื่อนเราคือกระป๋อง Milo

เมื่อถูกถามเรื่องอนาคต "ป๊อบ" จะแหกปากตะโกนออกมาว่า "อ๋วยาวุ่นนะ"

พิตรพร เกวีนิน

ใคร ๆ เรียกว่า "อ้วน" แต่ไม่เห็นอ้วนสักที บอบบาง ตัวเล็ก พุดแกงคุดสนุก อิมแถมเสมอ เป็นลักษณะประจำตัวของอ้วน อ้วนชอบตลกอลังมากจนได้เป็นหัวหน้ากองวงปีสัปดาห์ มาระยะหลังอ้วนชอบทำขี้ให้เพื่อนเห็นบ่อย ๆ ไม่รู้คิดถึงใคร แต่เพื่อน ๆ ก็รู้ว่าอ้วนชอบคำว่า "น้อย ๆ" เจ้าตัวบอกว่า ถ้าหากผ่าน ม.ศ. ๕ ไปได้ จะไปข้ามเรืออาน้อย ๆ เล่นแถวท่าพระจันทร์...อี...อี

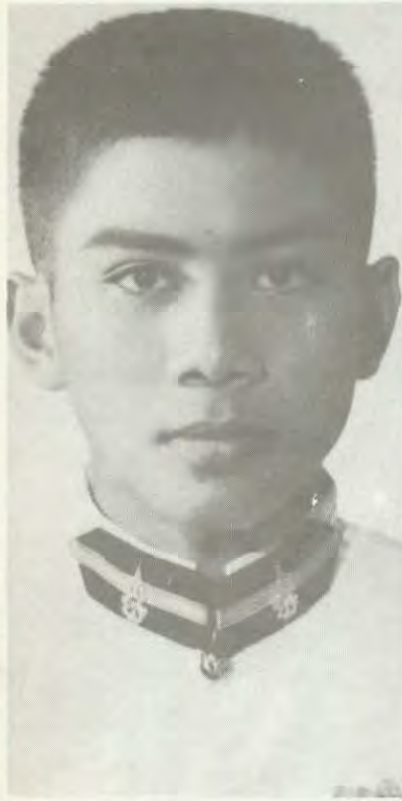
อมรศักดิ์ สدیدพิทยาอุท

Nick Name คือ "นิค" แต่นิคดูจะเคยไปหน้อย เพื่อน ๆ จึงเรียกกันว่า "ตืด" ตืด โกรธง่ายและกัหายซ่าเสียวด้วย แต่ตืดก็มีเรื่องฝรั่งที่โคราช มาคุยให้ฟังบ่อย ๆ เพราะตืดอยู่ที่โน่น ตืดมีแฟนแปลก ๆ ความคิดประหลาด ๆ เสมอ จนเพื่อน ๆ ยกนิ้วให้ อาหารที่ตืดโปรดปรานและทำแกงคือ "มะพร้าวเผา" อนาคตอยากจะเป็นนายธนาคารชั้นหนึ่งของประเทศไทย

แสนยานภาพ กังขวณิช

นิคเนมที่แสนได้รับใหม่ล่าสุด ก็คือ "ปึกมี" แต่เพื่อนฝูงไม่นิยมเรียกนัก เรียกกันแต่ว่า "แค้น" หรือ "แสน" (ที่จริงแล้วแสนไม่ได้มีเพียงแสนเดียว เขามีตั้งหลายแสน) แสนเป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะจิตรลดา ถึงตัวเล็กแต่เสียงดัง ไม่นับวันยอมให้ใครรอบหัวได้ง่าย ๆ แต่สำหรับเพื่อนฝูงแสนใจดีเป็นพิเศษ โกรธใครกระเขาไม่เป็น และรำเริงประคองกันบ่อยขึ้น เขิงและเล่ห์เหลี่ยม ในเขิงก็พามีมาก สีมือกัจจัน หากหุ่นแสนจะอ้วนวอเสียว หน้อยก็คงเป็นนักกีฬาที่โด่งดังทีเดียว

มอลทอล แส่นโกศิก ✓

สุภาพบุรุษผิวหมึกผู้นี้ ถูกเพื่อนขนานนามว่า "โบ้" โบ้เพิ่งเข้ามาอยู่ชิวราวุธไม่นานนัก แต่ก็เป็นนักกีฬาเต็มตัว เล่นได้ทุกชนิด นิสัยร่าเริง เบิกเผย แม้จะตัวดำแต่ใจดี รักเพื่อนฝูง หลังจากงานปีใหม่แล้วคูโบ้ห่อเหลา มีน้ำมีนวลขึ้นเป็นกองงานอดิเรกชอบดูหมอกุไฟปอก เวลาคูโบ้จะทำคาหวานจำแล้วเอ่ยว่า "ดูกะวิน ชาวหลามพะ" สิ่งที่โบ้เกลียดชังหนักหนาก็คือ การเหยียดผิวที่อเมริกาชาติประจำชีวิตของโบ้คือ "มีปริญญาจะอย่างไรเขาจะรังเกียจ" โบ้อยากเข้าธรรมศาสตร์ แต่ยังไม่แน่ใจว่าจะเข้าได้ปึไหน

สมชาย จุริณิยากร ✓

หนุ่มร่างใหญ่เจ้าของนิกเนม "บ๊อง" บ๊องเป็นนักกล้ำม ผบค. เจ้าของเรือนร่างขาวเกรงขาม โดยเฉพาะตรงท้องซึ่งบ๊องรักษากล้ามลูกหมัดมาไว้อย่างคงเส้นคงวา บ๊องมีอัจฉริยภาพในการจดจำ ภาพยนตร์กำลังภายในที่กำลังฮิต มักจะนำมาถ่ายทอดให้เพื่อน ๆ ฟังอยู่เสมอ ทางค่านคนตรี บ๊องเป่าซุซาโฟนแก้มคู่ไปคู่ยมายอยู่ในวงโยธวาทิตหลายปีแล้ว บ๊องใฝ่ฝันที่จะเป็นนักรักบี้ฝีมือดีเสมอ แต่ยังไม่มีโอกาสจึงไม่ได้เป็นสักที เห็นทีจะไม่ได้ทำบุญกับวงการรักบี้ละมั้งตำแหน่งที่บ๊องภูมิใจหนักหนา ก็คือ หัวหน้าห้องศิลปะที่เพื่อน ๆ สถาปนาให้

ประภัสสร บุญเคช ✓

สิ่งที่ประภัสสรบนใบหน้าและช่วงขาอึ้งคงามประกอบขึ้นเป็น หนุ่มร่างงามผู้มีบุคลิกไม่ซ้ำแบบใครผู้มีนิกเนมว่า "อ็อค" หรือ "ปลาบู่" บู่เป็นบุรุษเจ้าสำราญผู้ชอบกระเช้าเข้าหาหยู่เพื่อน ๆ เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "บ๊อง" คู่ปรับคนสำคัญข้าง ๆ "บู่" นี้เอง บู่เป็นเจ้ากีฬาแตร-เกิดคือสควอช เทนนิสและแบดมินตัน โดยเฉพาะแบดมินตัน บู่ร่วมเป็นผู้พิชิตด้วยมา ๓ ปี ซ้อน นอกจากนี้ บู่ยังชำนาญในกีฬาพื้หลายอย่าง บู่รับทำหน้าที่ทุกชนิดไม่ว่าจะวิดิฉารแค่ไหน บู่บอกพวกเร่ว่า ปีนี้คงจะผ่านแปด เลือที้

พิชญ เนียกุล ✓

พวกเราเรียกกันจนติดปาก ว่า "อ้วน" แต่อ้วนมีที่นิกเนมที่บ้านว่า "ปุ๊อ" มี เรือร่างสมกับนิกเนม แต่ถึงกระนั้นฝีมือ วอลเลย์บอลกลับเป็นที่เลื่องลืออ้วนมีใบหน้า หล่อเหลาพอสมควร โดยเฉพาะมีคมหยัก โศกน้อย ๆ จนทำให้ว่าจะมีแฟนก็หลายหน อ้วนของเราใจเย็นปานน้ำแข็ง (เรื่องนี้ อ้วนมีเหตุสอน่าฟัง) เป็นหัวหน้าคณะจิตร- ลดาคนหนึ่งซึ่งมีตัวมึนมากที่สุด อนาคตของ อ้วนบอกว่าจะเป็น "นักสังคมนิยมสังคมนิยม ชั่วเขา"

ฐานิศร์ สอนชุ่มเสียง ✓

มือกลองชั้นหนึ่งของวงทัศนตรีและ หัวหน้าคนหนึ่งในคณะดุสิต นิกเนมที่เจ้าตัว ฟังปรารถนาก็คือ "ฐาน" หรือ "คุณที่สันต์ ไทรโยค" นิสัยเรื่อย ๆ เจื้อย ๆ ไปตาม เรื่อง เข้าใจเข้าไต่ และร่าเริงประคอง นกน้อยในทุ่งหญ้า เป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว ไม่สามารถจะทนเห็นความเดือดร้อน ของ สตรีผู้มีความงามได้ นอกจากนี้ฝีมือทางตี กลองที่คงพอตัวแล้ว ก็ยังมีน้ำเสียงพอสที่ ซึ่ฟ่องโกล่าให้แตกกระจายได้ และยังมี ความสามารถในทางการประพันธ์ เป็น เจ้าของนามปากกา "กมลนิศร์" ซึ่งเคย พิธีกรรางวัล ของสมาคมหนังสือพิมพ์มาเซีย นักค่อนักแล้ว

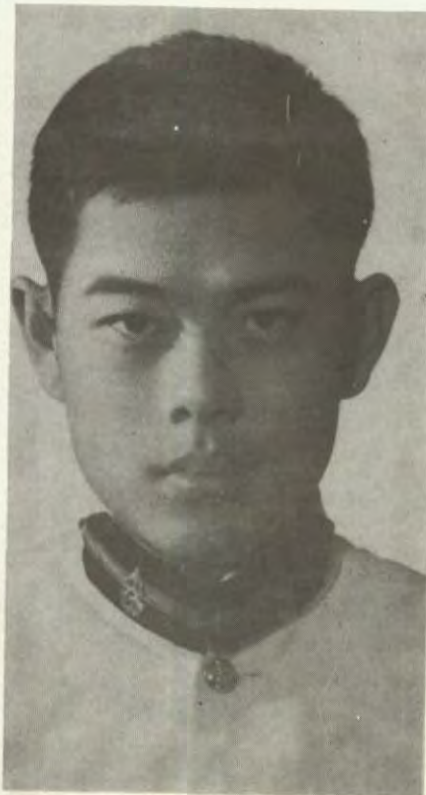

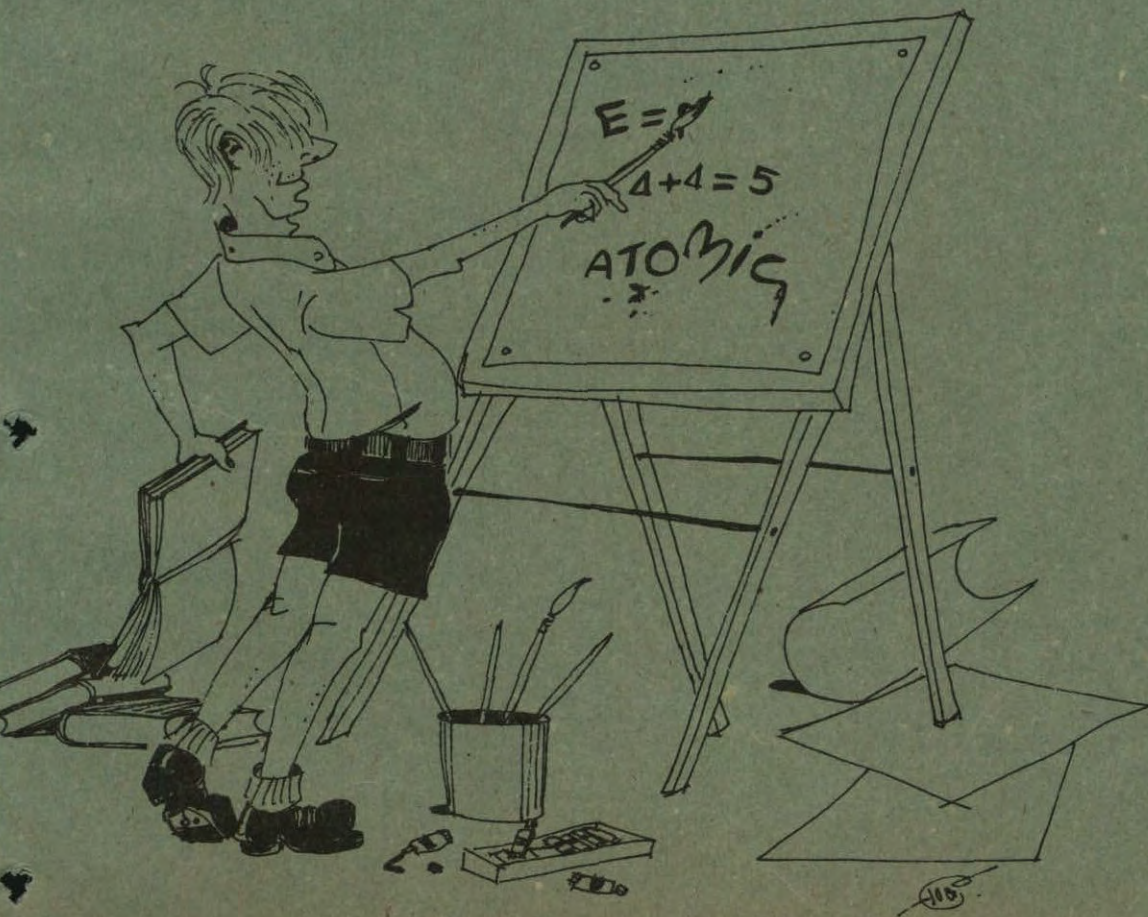
วีระศักดิ์ อิศรเสนาฯ ✓

เขาถูกเพื่อน ๆ ขนานนามด้วย ความรักว่า "เคอ" เคอเป็นหัวหน้าคน หนึ่งในคณะดุสิต นิสัยปกติแล้วชอบเฮฮา สนุกสนาน แต่พอตีพธร้ายก็เกิดอารมณ์ฉุน เจียวตุ้นเอาได้ง่าย ๆ เหมือนกัน เคอ มีลักษณะเด่นประจำตัวที่ไม่เหมือนใครและ ไม่มีใครเหมือน (แต่เพื่อทราบภาพต้อง ขอสงวนไว้เป็นความลับ) สำหรับด้านสัง- กม ระยะเวลาที่รู้สึกจะสั่งคมจัดไปหน่อย เพราะมีใครต่อใครแอบเห็นเคอ บนฟลอร์ เต้นรำเสมอ ๆ

ทัศนพงศ์ จักกะพาก ✓

เพื่อนคนนี้มีขีปนาวุธที่ไม่สมกับตัวเลข
ว่า จู เพราะจูมีเรือนร่างสูงโปร่งใบหน้า
หล่อเหลาและบุคลิกอันกรรไกรไปด้วยความ
นุ่มนวล ทำให้จูเป็นผู้ที่ทุกกระเบียดนิ้ว
จูเป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะจิตรลดา สุขุม
และเขือกเขิน คำนึงพิทักษ์เป็นนักวอลเลย์
ฝีมือที่สุดของโรงเรียน ตามปกติเป็นคน
เจียมขลิ้ม น้าเกรงขาม สำหรับลูกน้อง
แต่กับเพื่อน จูจะมีทีเด็ดให้เขากันได้เสมอ
เรื่องเข้าหาเพื่อน จูนัดเพื่อนสนิทร่วม
ห้องโตบันไดคือ "นายเขม" เมื่อถามถึง
อนาคต จูกระซิบว่า "นักปกครองวะ"

นพดล วิบูลมงคล ✓

"เฮง" เป็นหัวหน้าใหญ่ในคณะ ดุสิต อยู่ชั่วชีวิตมานานหลายปีติด เป็น หัวเรือหัวแรงของคณะเกือบทุกชนิด สุขุม รอบคอบ แต่ก็ขี้เล่นบ้างบางโอกาส เฮง มีฝีมือทางเป่าทรัมเป็ต และเป็นหัวหน้าวง หัสศนตรีด้วย นอกจากนี้เฮงก็ยังร้อง เพลงได้ทีพอใช้ การกีฬาก็ไม่ข้อยเพราะ มีเหรียญกับเขาเหมือนกัน ปีนี้เฮงบอกว่า เห็นจะต้องจบแปดเสียทีแล้ว เพราะเพื่อน ฝูงทางมหาวิทยาลัยชั้นนี้ถึง เฮงเกลียดจัง จกและตึกแกเป็นชีวิตจิตใจ รักอยู่อย่าง เดียวก็คือ "ปู"

ศรีเขต ศิริวรรณ ✓

แม้จะมีส่วนสูง อยู่กะเขาแคร์นเล็ก แต่ "จ้อย" เสือเตี้ยผู้ทรงพลังคนนี้ ก็เล่น รักบี้ได้ยอดเยี่ยมขนาดมีชื่อ อยู่ในทีมชาติที่ เดียว และมีเครื่องหมายสามารถเหนือพิ- เศษของ ร.ร. ซึ่งน้อยคนนักจะได้รับ แม้ จ้อยจะรำเริงต่อเพื่อนฝูง แต่เวลาทำงาน ในตำแหน่งหัวหน้าแล้ว ก็เอาจริงเอาจัง อย่างไม่ยอมไว้หน้าใคร จ้อยมีเสน่ห์อยู่ที่ ลึกขี้นอนจุ่มจุ่มน่ารัก ใคร ๆ ก็ลุ่มหลง แต่ ใครคิดจะครอบครองหัวใจจ้อย เห็นทีจะ ยาก เพราะรู้สึกว่ จ้อยคงจะไม่ยอมแบ่ง ปันให้ใครอีกแล้ว

รพีพัฒน์ ณ นคร ✓

บุรุษผู้มาจากแดนใต้ รูปร่างสันหัด มีเส้นทรงผมหยิกหยักโตกเต็มศีรษะ รพี- พัฒน์มีชื่อเล่นที่พวกเรารู้จักกันมีว่า "๑๐๘" หรือ "ร้อยแปด" เป็นหัวหน้าที่น่าเกรง ขามคนหนึ่งของคณะจิตรลดา โกรธง่ายแต่ ว่าหายเร็ว เป็นหัวหน้าวงเครื่องสายสา- กล และมีฝีมือทางเล่นแมนโครินโค้ดเยี่ยม เราไม่กล้าถามเรื่องอนาคต เพราะไม่แน่ ใจว่า รพีพัฒน์ จะอารมณ์ดีหรือไม่

ออมพล นิตยสุทธิ ✓

เจ้าตัวออกหุ้มพ่อหล่อเพียวทันสมัย ออกเบียด แต่เพื่อน ๆ ค้นไปเรียกกันว่า "เซอ" ให้เข้าใจเสียนี้ เซออยู่วีรารุได้ ไม่ก็ป็นัก แต่กัังไม่ใช้เล่นเพราะเป็นนัก วิ่งด้วย ผู้ทำคะแนนให้กับคณะดูสิดได้มาก หลอ การเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ถ้า สอบไม่ได้กัังจะตก ส่วนทางด้านดนตรี ก็ เป็นนักตีกลองมือฉกาจกรรจ์ ผู้ช่วยหญิง วงโยเอาไว้มันคับขัน อนาคตเจ้าตัวบอก ว่ายังเอาแน่ไม่ได้ ดีไม่ดีเผลอ ๆ จะเป็น นายกะเขาเอา

โสฬส คันไพลุย ✓

หัวหน้าคณะจิตรลดาผู้หนึ่ง ซึ่งเป็น สุภาพบุรุษผู้ยิ่งจากดินแดน สัมโหทาน เจริบ ผู้มีบุคลิกที่น่าเกรงขามและลึกซึ้ง แต่ดวงตาของเพื่อนเรานั้นมีแววเด็ดขาด และเปี่ยมไปด้วยเลือดนักสู้ โสฬสโกรธไม่ ง่ายนัก แต่ถ้าโกรธละก็ไม่มีผู้ใดเข้าคิด เหมือนกัน ระหว่างเพื่อนฝูงโสฬสมีอารมณ์ ชื่นขนาดให้พวกเราได้ยั้งตั้งอยู่เสมอ ใจ กว้างขวางเหมือนแม่น้ำนครไชยศรี ชื่อนี้ เพื่อนทุกคนครั่นคร้าม โสฬสชอบผจญภัย และการต่อสู้เป็นชีวิตจิตใจ สีมือและชั้น เชิงมวยไทยเป็นที่เลื่องลือ เมื่อถามถึง อนาคต โสฬสของเราเจียบงัน

ไกรวัลย์ โภคัยวิท ✓

ดูใบหน้าในภาพนี้ หุ่นพ่อหล่อเหล่า ออกปานนี้ เพื่อนฝูงค้นคานั่วไปเรียกกัน ได้ ว่า "แก" แก่เป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะ จิตรลดา เป็นหนุ่มสังคมนักวิ่ง รักธรรม- ชาติเป็นชีวิตจิตใจ งานอดิเรกคือการนั่ง ส่องกล้องชมวิวิวทัศน์ภายนอกคณะ โปรด ปรานเสียงเพลงของคณะสุนทราภรณ์เป็นพิเศษ ชอบนำเพลงของครูเอื้อมาโอศรวณ ในห้องเรียนให้เพื่อนฝูงและครูบาอาจารย์ ต้องสะทกสะท้านสะเทือนอารมณ์ กันไป ตาม ๆ การเรียนก็พอตัว ซึ่เกียจน้อยลง สักหน่อยก็มีหวังคิดบอรัคเอาง่าย ๆ บาง ครั้งอากาศแจ่มใส แก่ก็มีอะไร ๆ ซึ่ง ๆ ในดวงตาของเขาด้วย

เชมชาติ โทธารามิก ✓

"เชม" เป็นหัวหน้าใหญ่ของคณะจิตรลดา แต่หน้าก็บอกชื่อว่า เชมแข็ง และคู่กัน เป็นแมนเต็มตัว ลูกน้องคนไหนหัวผิด เห็นแค่สายตาของหัวหน้าเชมเข้า ก็ทาลหัวใจจะวายเอาง่าย ๆ แต่กะเพื่อนฝูงแล้ว เชมกลับเป็นคนขี้เล่น และคุยสนุก สีมือทางเขียนการ์ตูนนับว่าเยี่ยม ออกแบบ ร็อกเก็ต ปืน เห็นว่าทางคณะสถาปัตย์ก็ต้อง การตัว โกรธยากได้เรือนหอแก่ ๆ คิดต่อ เชมล่องหน้าก็ยังไหว แต่สำหรับเรื่องของ หัวใจ เห็นทีจะผิดหวัง เพราะเชมคงจะไม่ยอมแบ่งปันให้ใครอื่นอีกแล้ว นอกจาก .....

บุญรัตน์ แยมงามเหลือ ✓

สุภาพบุรุษรูปร่างผอมเกร็ง ผู้แฝง อยู่ในมุมมืดของรัตติกาล มีนิกเนมอันน่าสะ พึงกลัวว่า "โกด" หรือ "ผีบุญ" บุญเป็น ราชาไสยศาสตร์ประจำคณะ อยู่ชั่วชีวิต มานานกว่าทุก ๆ คน คือเป็นปีที่ ๑๓ เจ้า ด้วบอกว่าเป็นเห็นจะต้องอำลาเสียทีเพราะ ประเทศชาติกำลังต้องการตัว สีมือทาง คำนภีฟานัน บุญเก็บเงียบไม่ยอมสำแดงให้ ใครเห็น จนปลายปีถึงได้ออกโรงไปคว้า เหรียญประเภห้วงเร็วไปรับประทานอย่าง ง่ายคาบ

สุชาติ เนี้ยวกุล ✓

อยู่บ้านมีนิกเนมว่า "ตุ๊ดตุ๊ด" แต่ เพื่อน ๆ ชอบเรียกสั้น ๆ ว่า "ตุ๊ด" ตุ๊ดเป็น หัวหน้าคนหนึ่งในคณะจิตรลดา ที่มีความสุ- พุฒเป็นบุคลิกประจำตัวอันสำคัญ "ตุ๊ด" ใจ เย็น โกรธยากมากที่สุดคนยี่ครั้งทีเพื่อน ๆ จะเห็นตุ๊ดหัวเสียสักครั้งหนึ่ง ตุ๊ดเล่นวอลเลย์ บอลได้ทีเป็นนักวอลเลย์บอลชั้นยอดของ คณะจิตรลดา ของรักของดูเรายังค้นไม่พบ และเจ้าตุ๊ดก็ยังไม่ยอมเปิดเผย เสียด้วย เมื่อถึงวันอาทิตย์ เพื่อนฝูงของตุ๊ดจะพากัน ชะเง้อแลกันไปตาม ๆ กัน สงสัยว่าดูของ เราจะมีอะไรดี ตุ๊ดอยากจะเป็นนักบริหาร ธุรกิจ ถ้าดวงไม่จุนเจิบไป เจ้าตัวเลข ุ่ช่ยให้ไคยีนอย่างนั้น

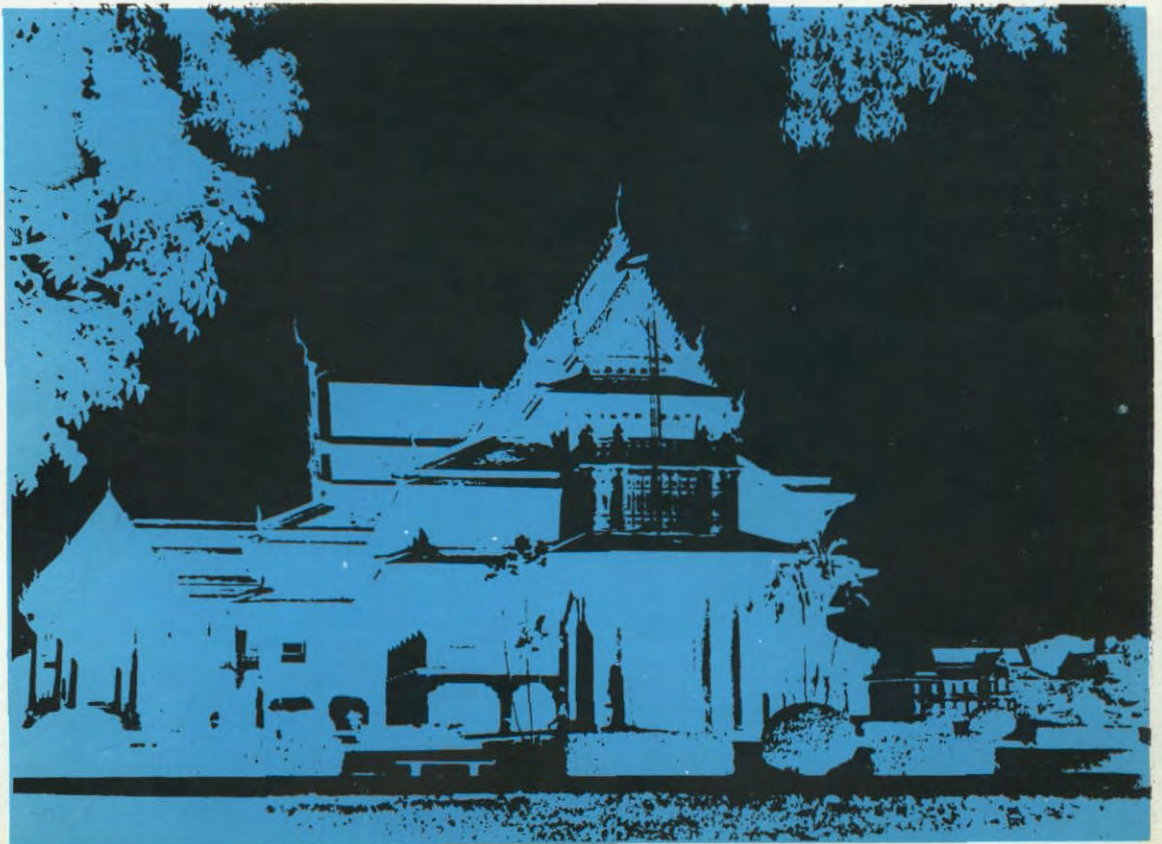

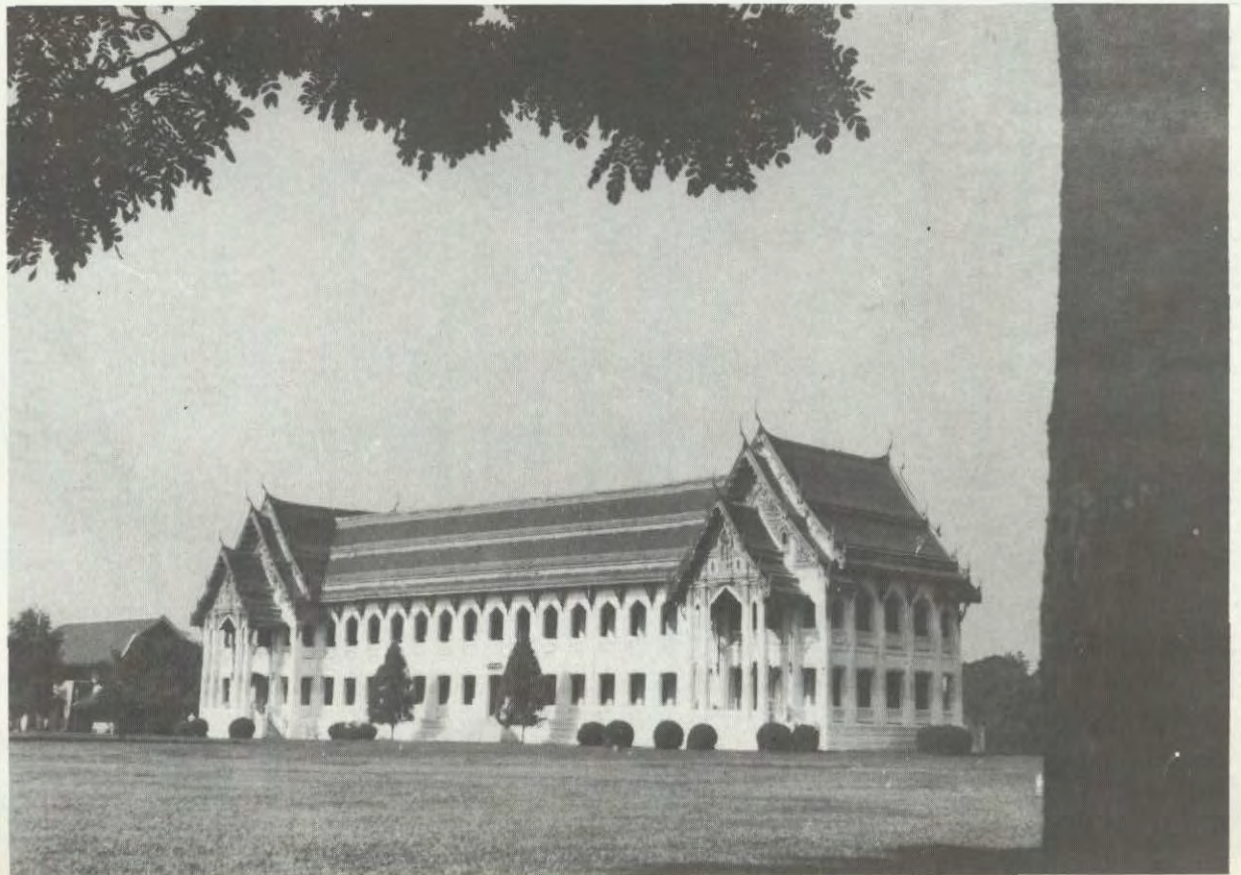
คณิต คุณาวุฒิ ✓

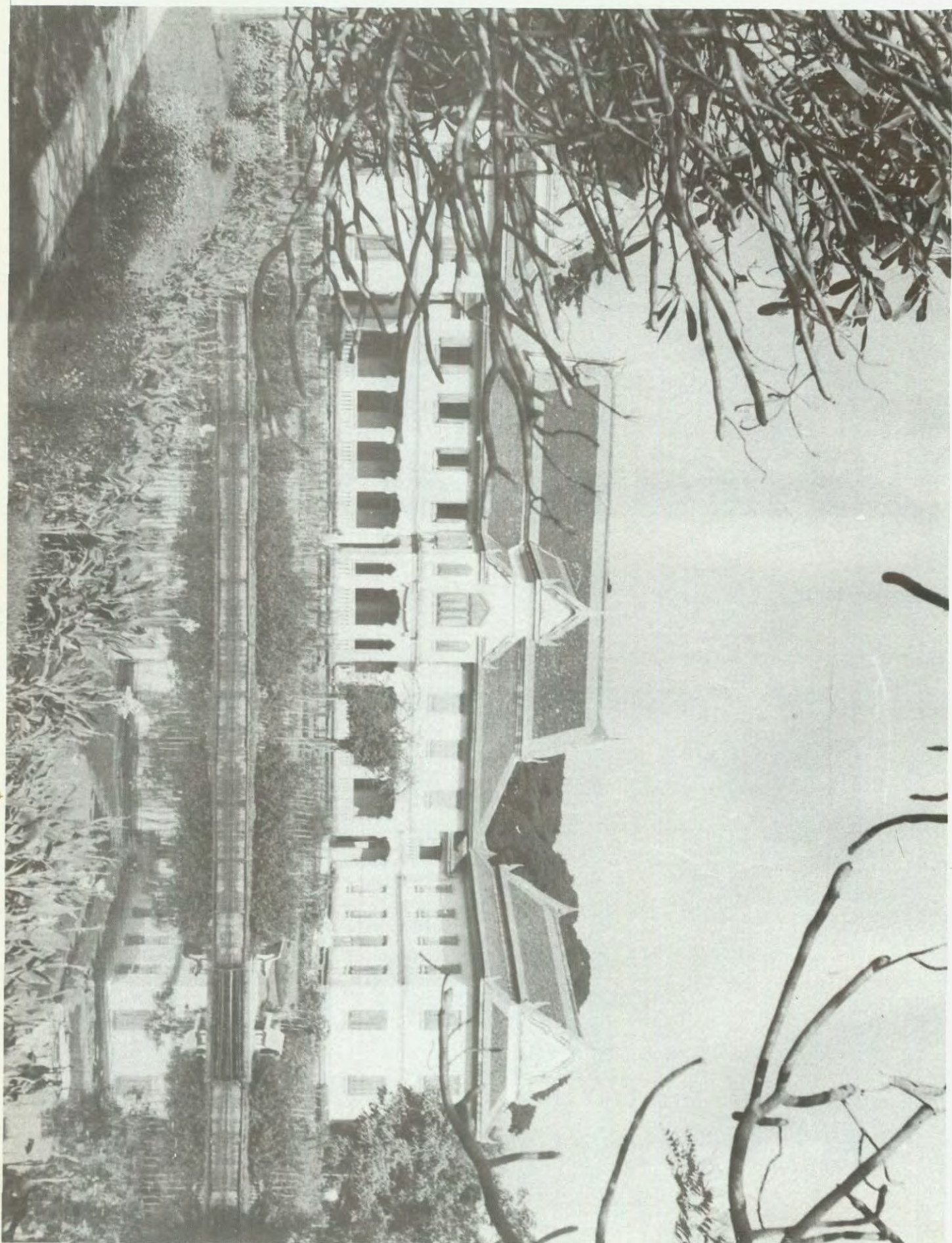
"ต๋อย" เป็นลูกชายคนเดียวของผู้
กำกับราชาลูกต๋อยต๋อง ต๋อยจึงอยู่ในจำพวก
ม.ศ.๕ พิเศษ และเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของ
คณะฉายาโท เล่นกีฬาได้ทุกชนิด แต่ที่โปรด
ปรานมากที่สุดคือฟุตบอล และเล่นได้
เก่งขึ้นตราเอาทีเดียว ส่วนการเรียน
ต้องยกให้ต๋อยเป็นผู้มีความพยายามมากคน
หนึ่ง เพราะต๋อยผ่านเส้นคอนมอแปดไปแล้ว
คอนสิงหา ดังนั้นเจ้าต๋อยจึงเข้าไปนอน
เรียน รอการสอบเข้าอยู่ทุกวัน

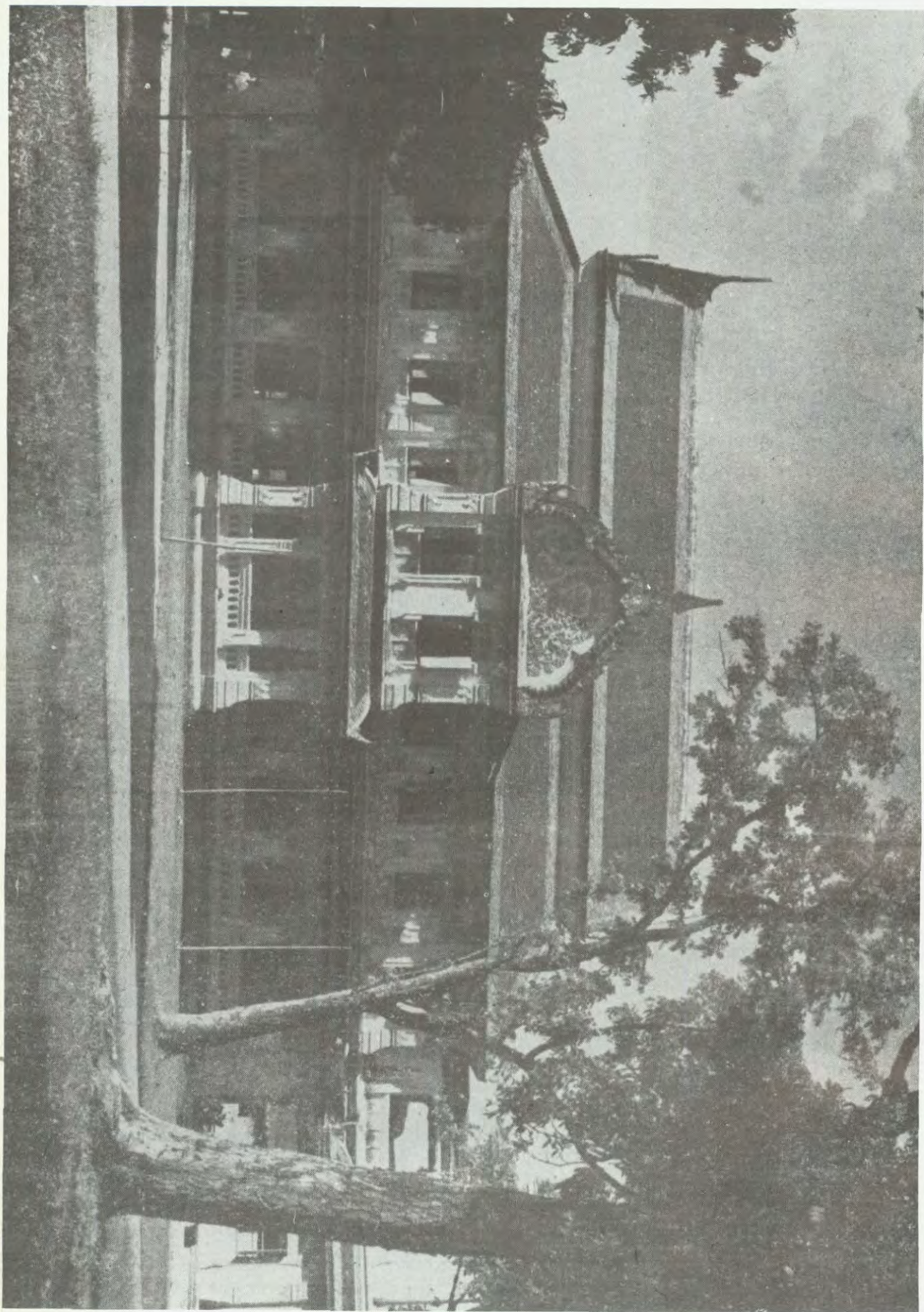
Vajiravudh College

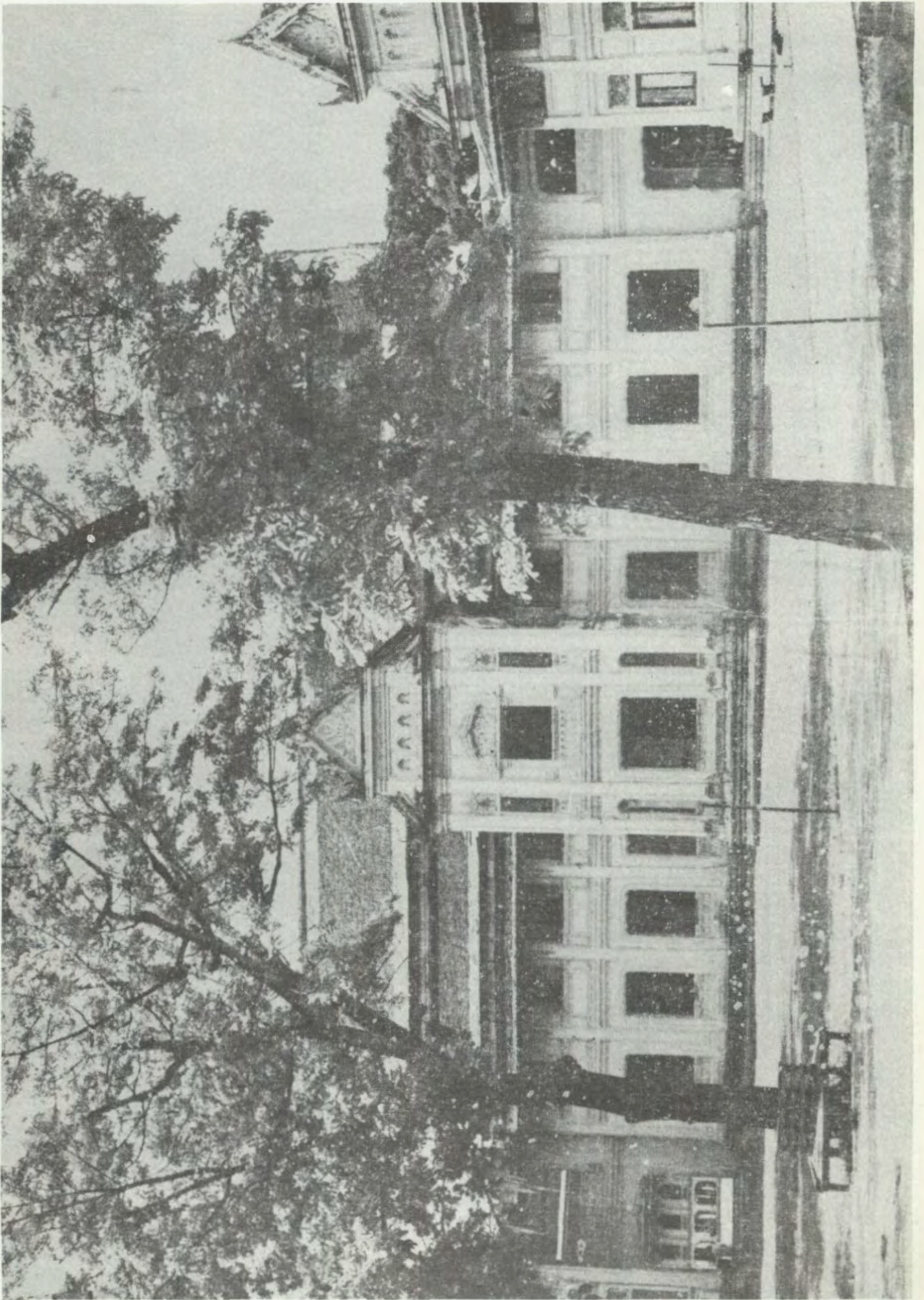

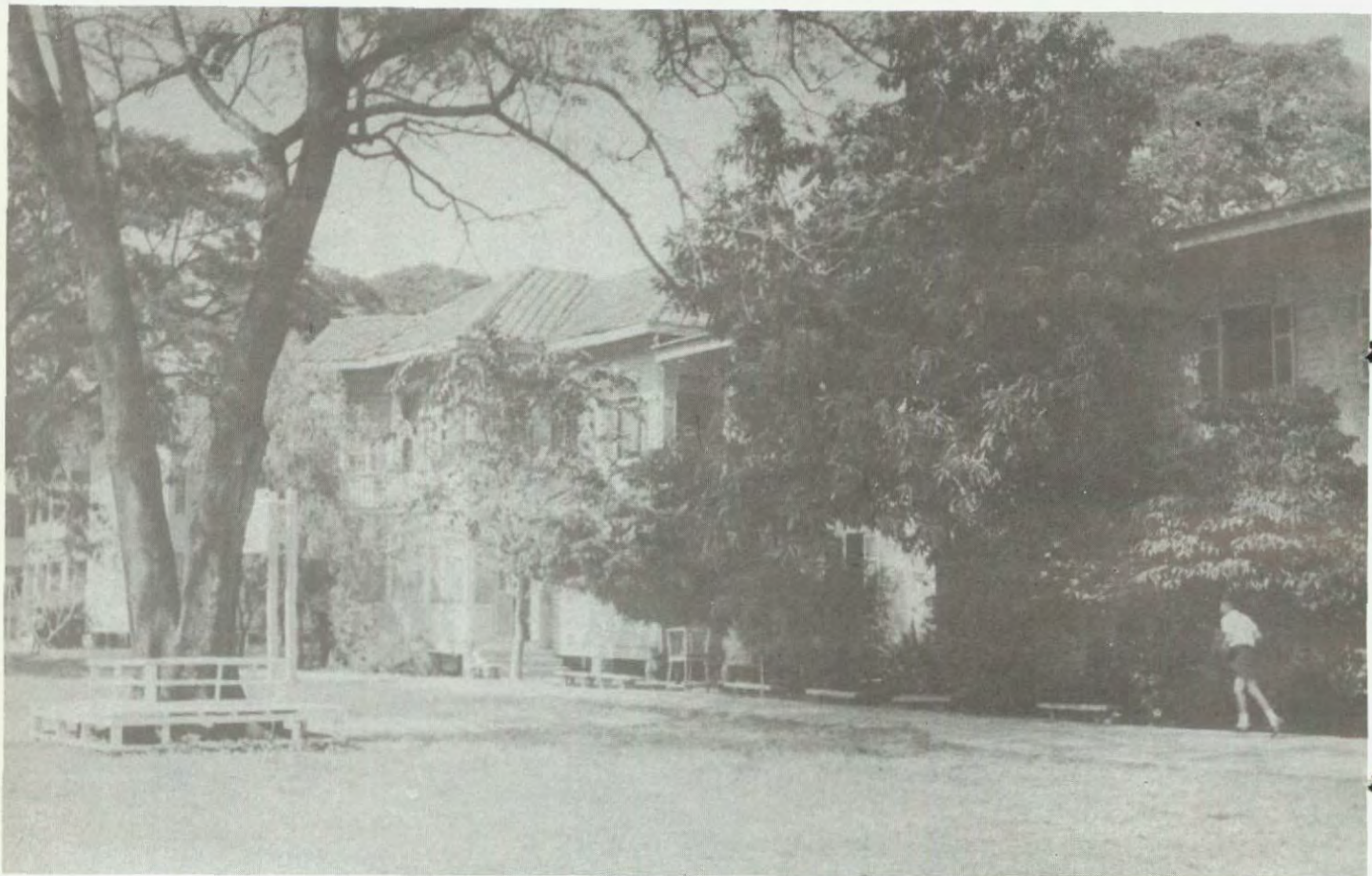

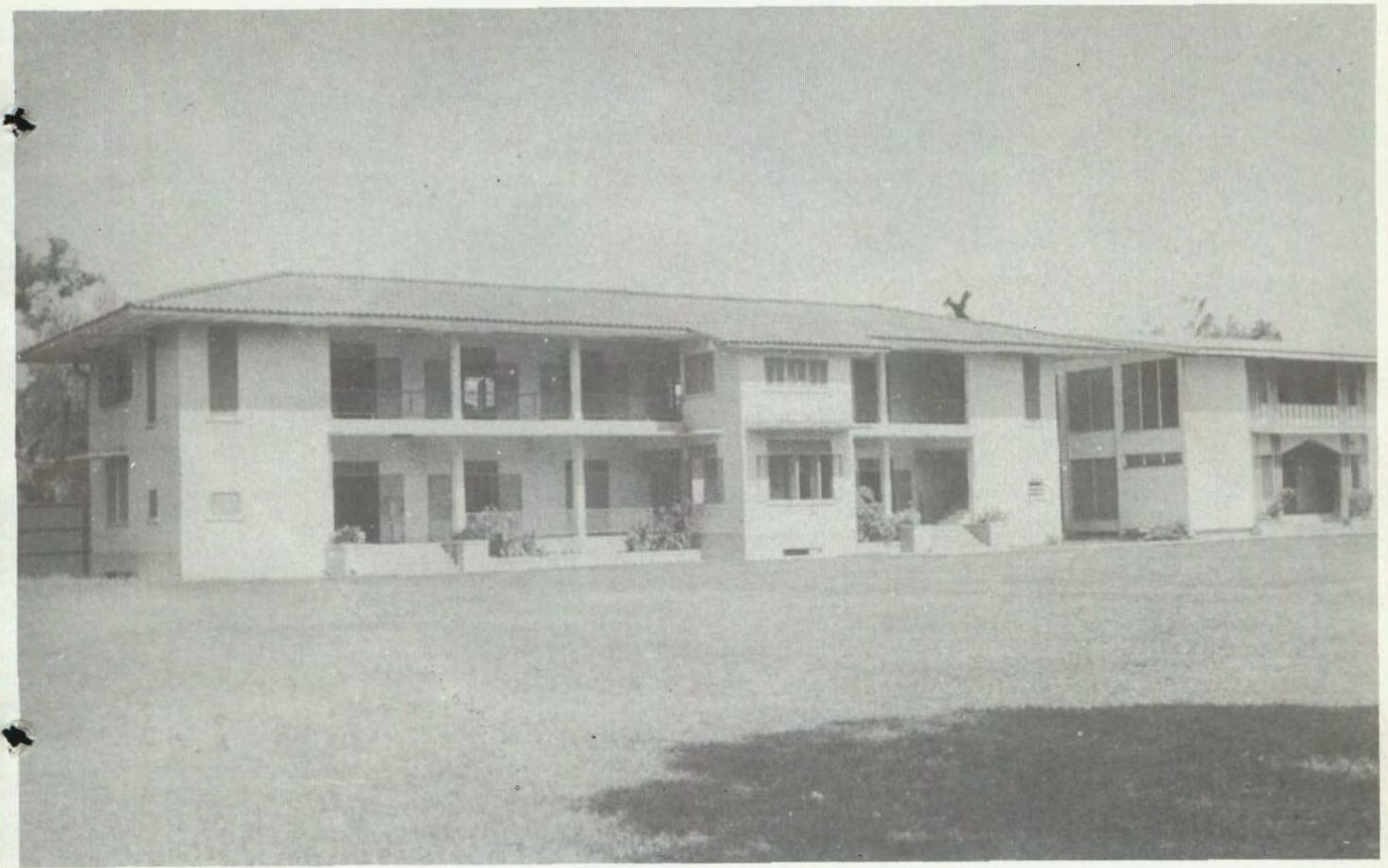

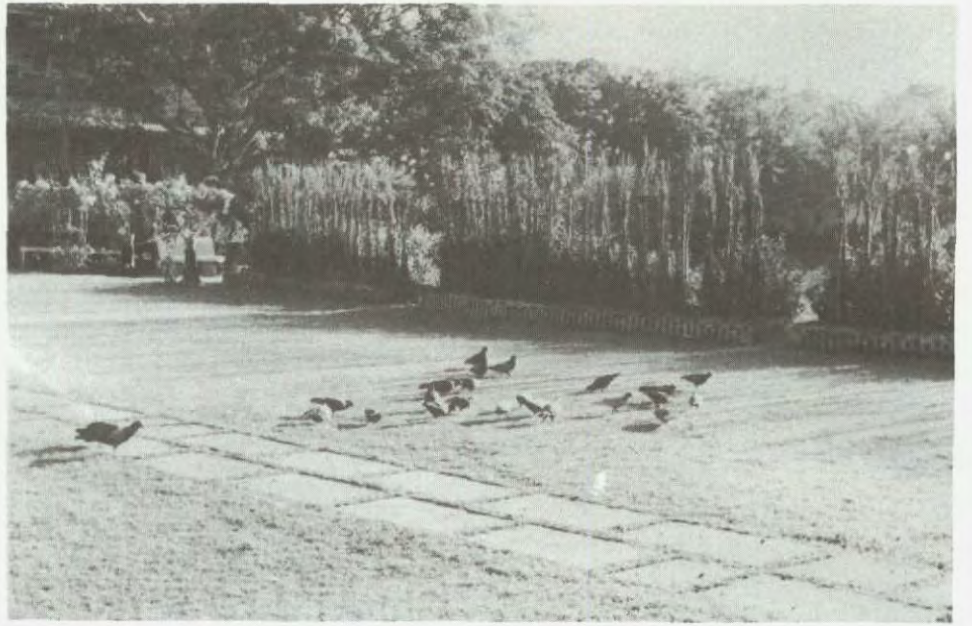

'ആലിംഗം' .

เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี

เราเรียนกันที่นี่

โรงหมอ.

ร่มพฤกษา

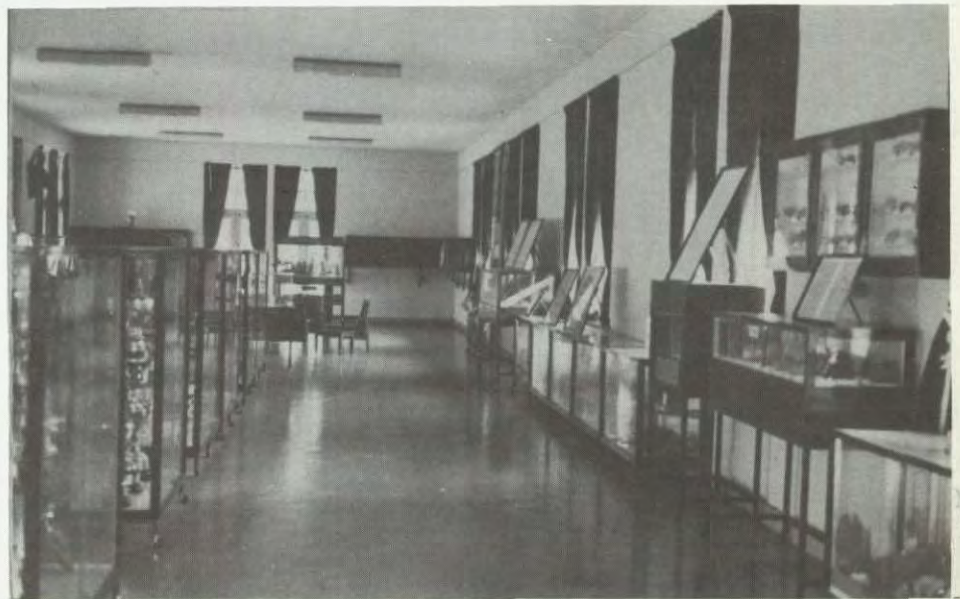
OFFICE

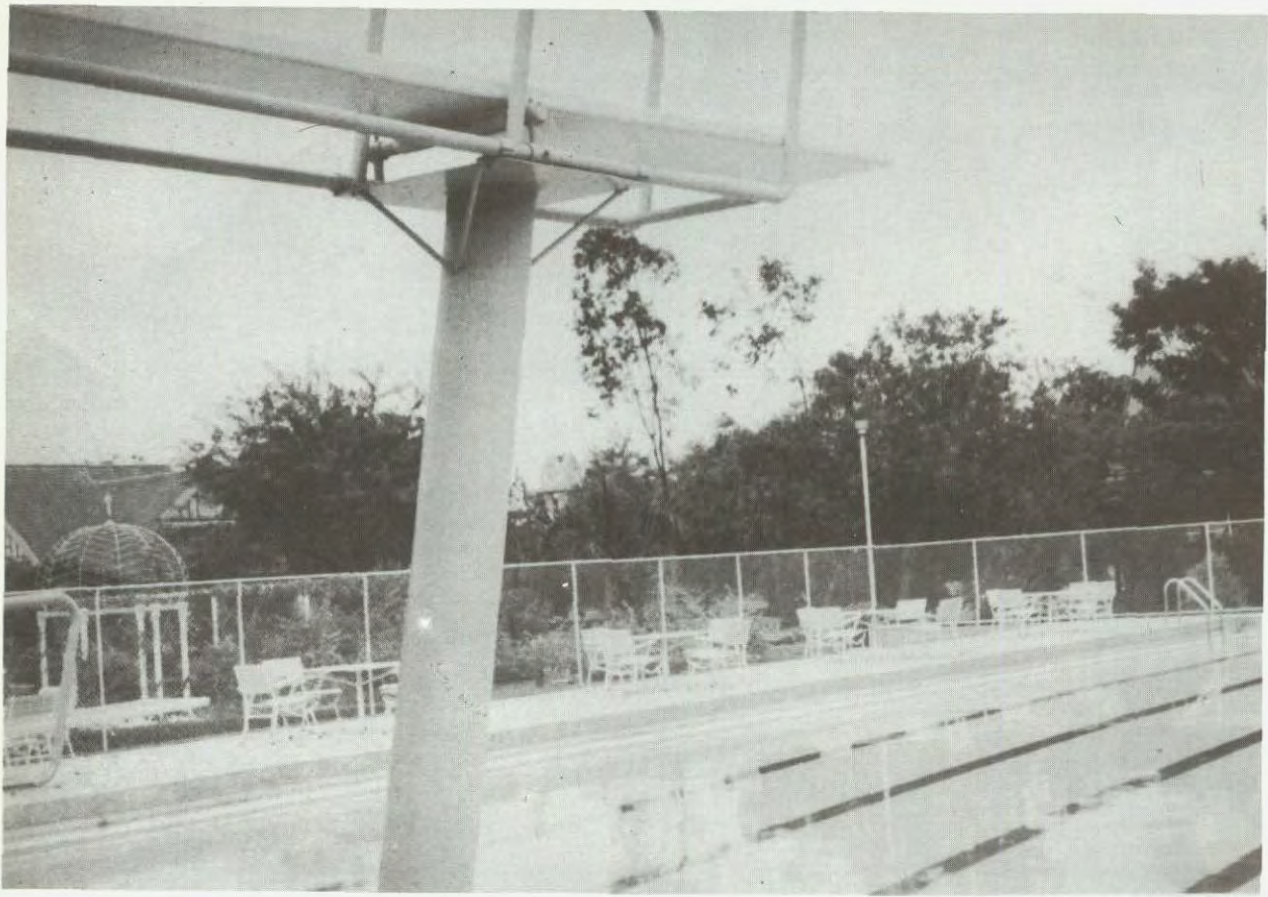

ถ้วยสำหรับผู้ชนะเลิศกีฬา

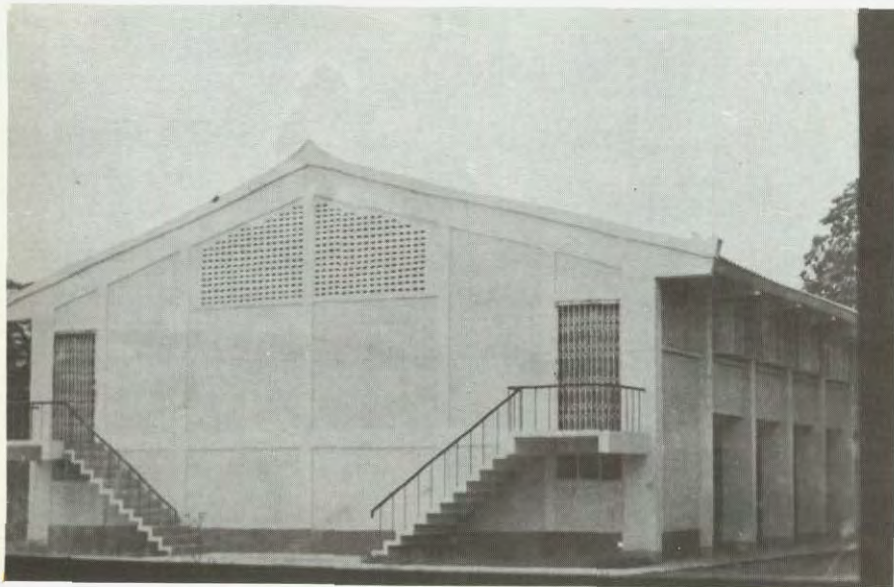
พิพิธภัณฑ์ของเรา

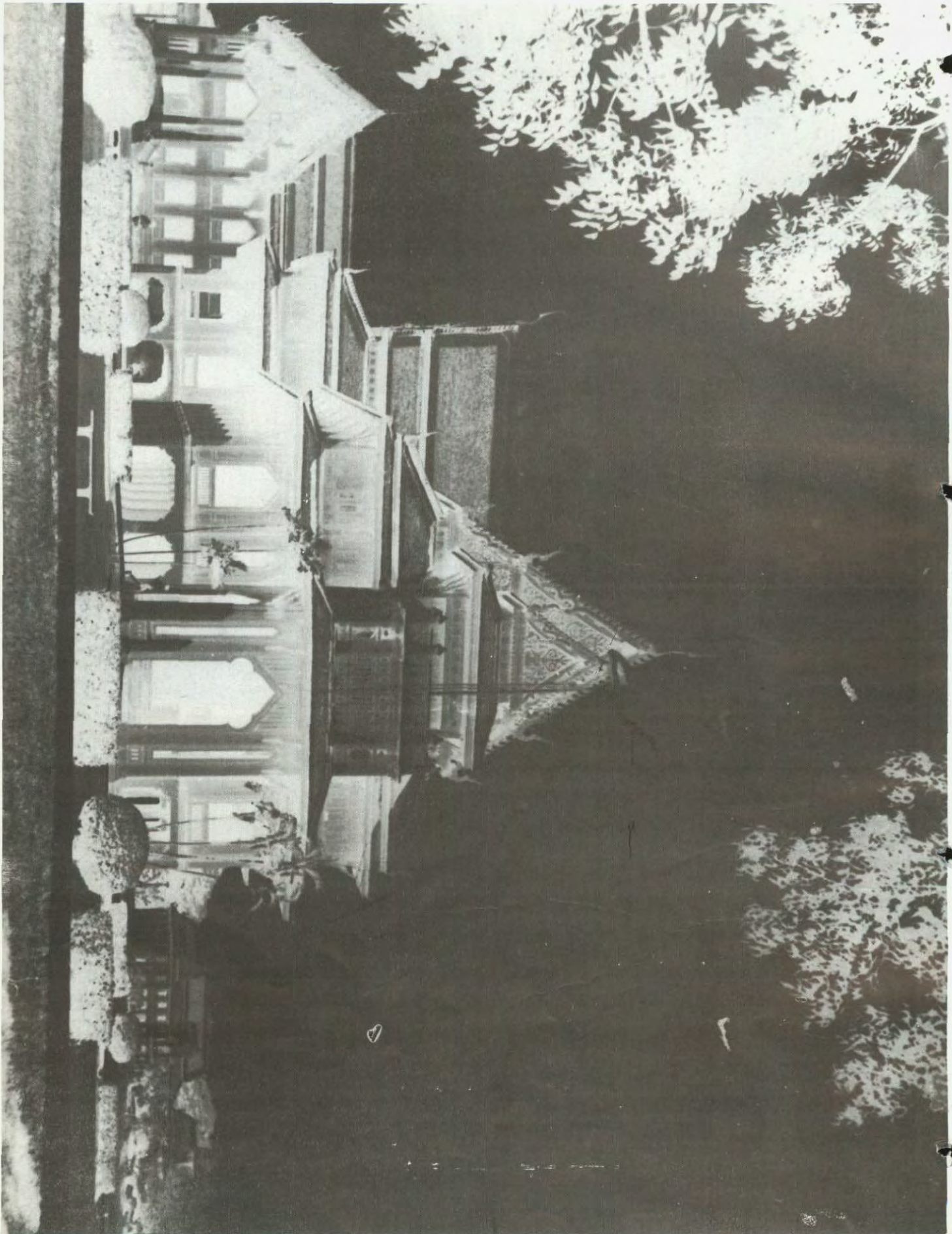
สระน้ำ
กับ โรงยิม ๗

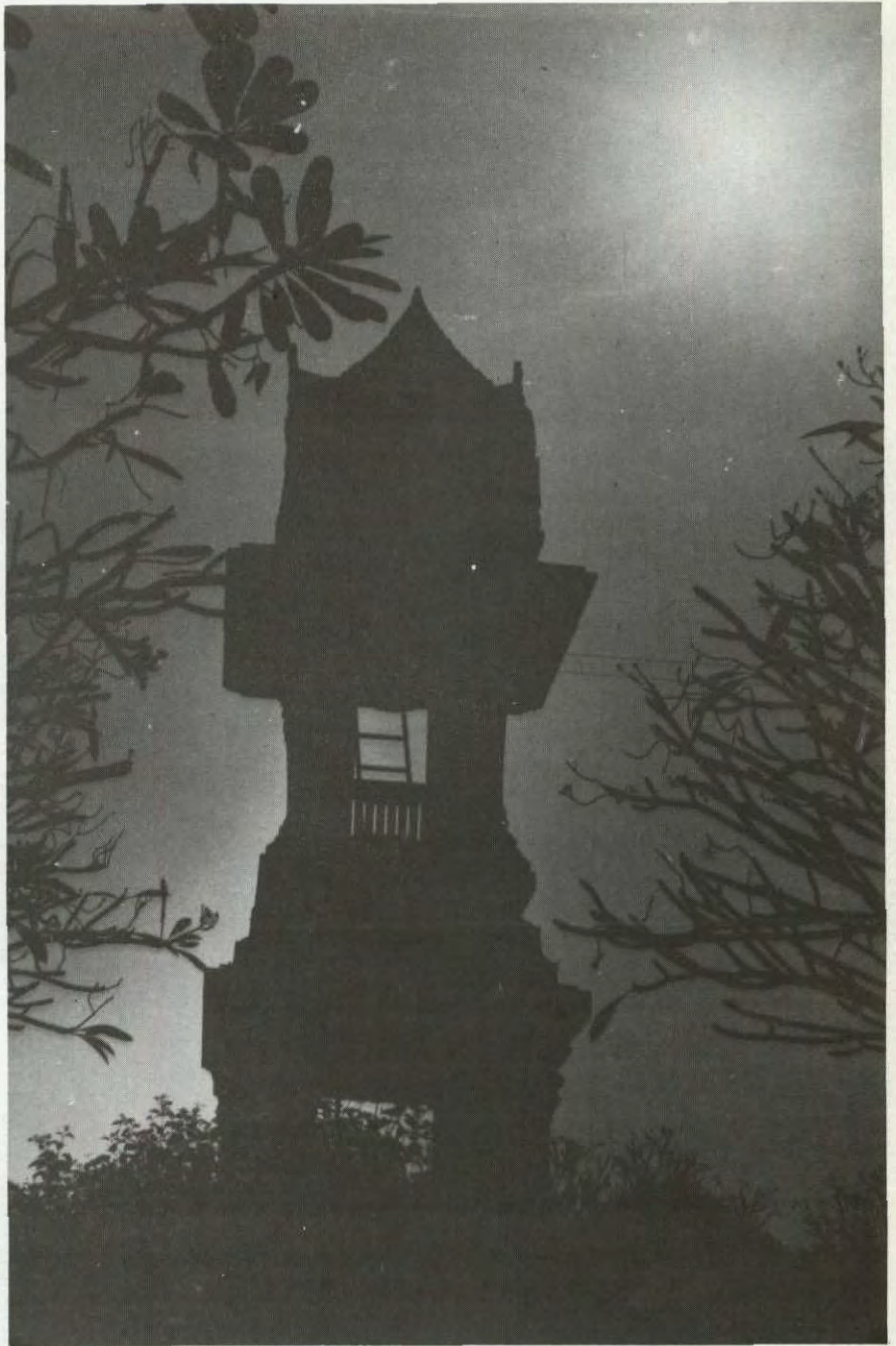

..၅၇၁

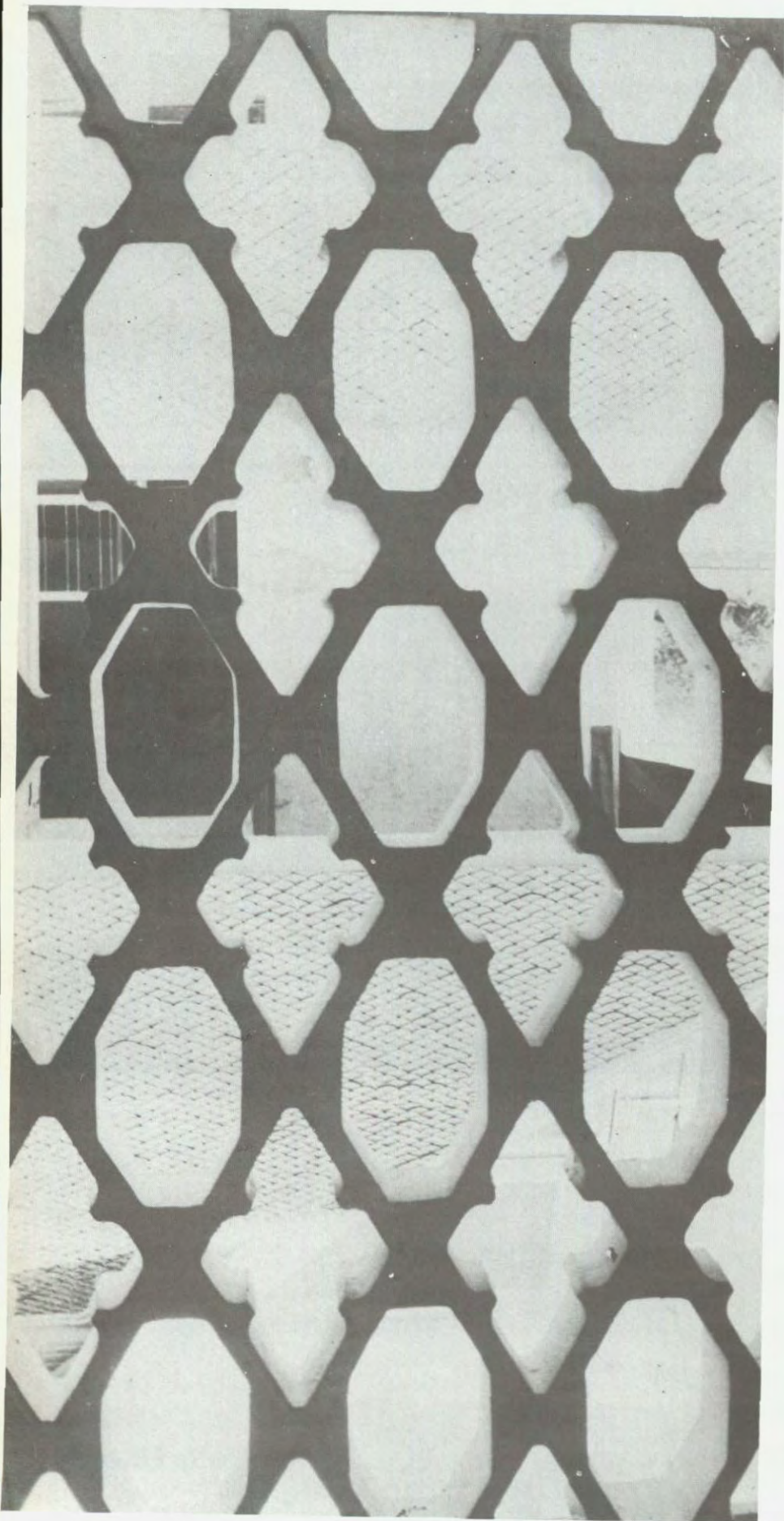
ဂိဇိတဇ..

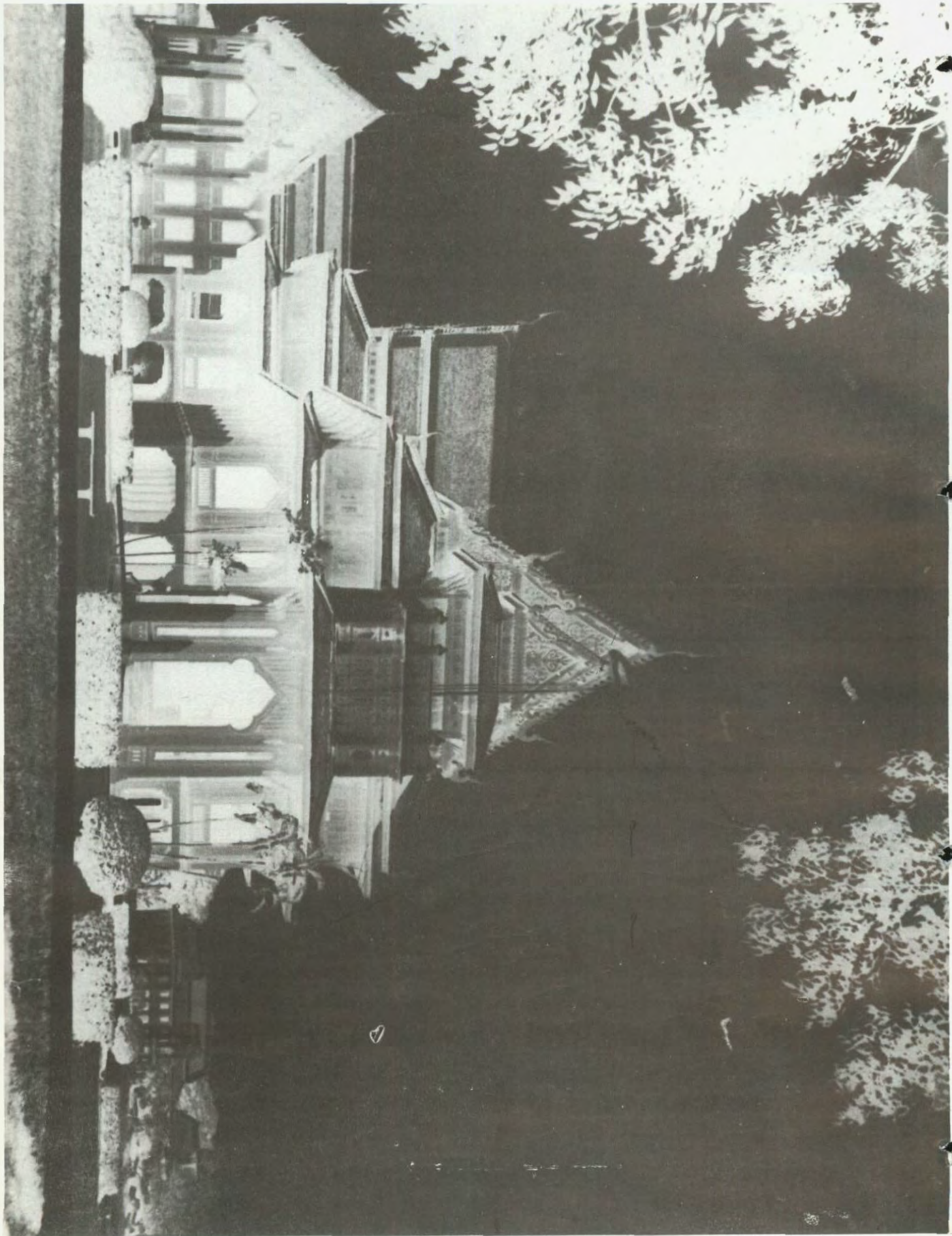
လိမ္မော်ရေဖျော်ရည်.

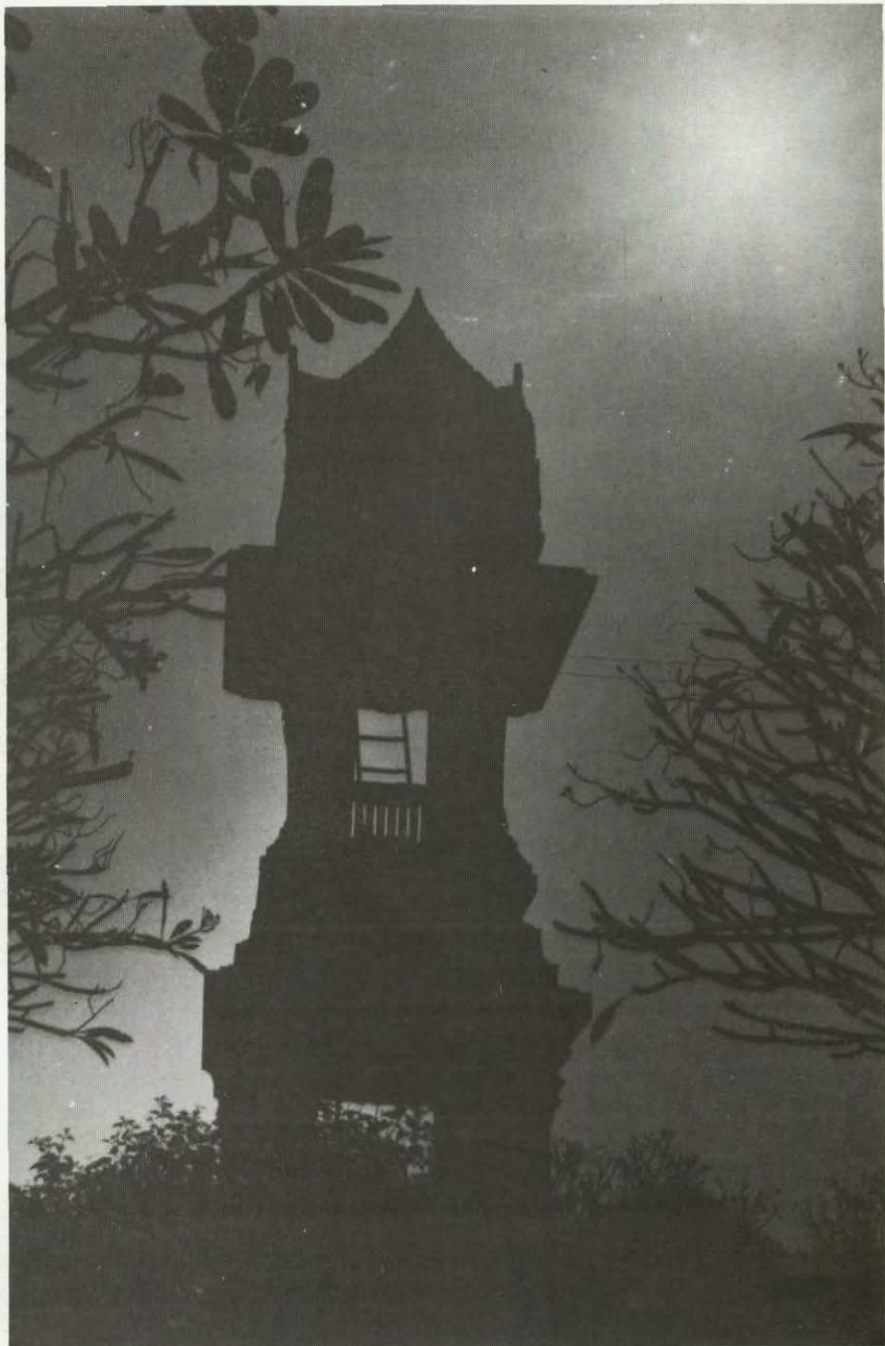

..၄၇၂

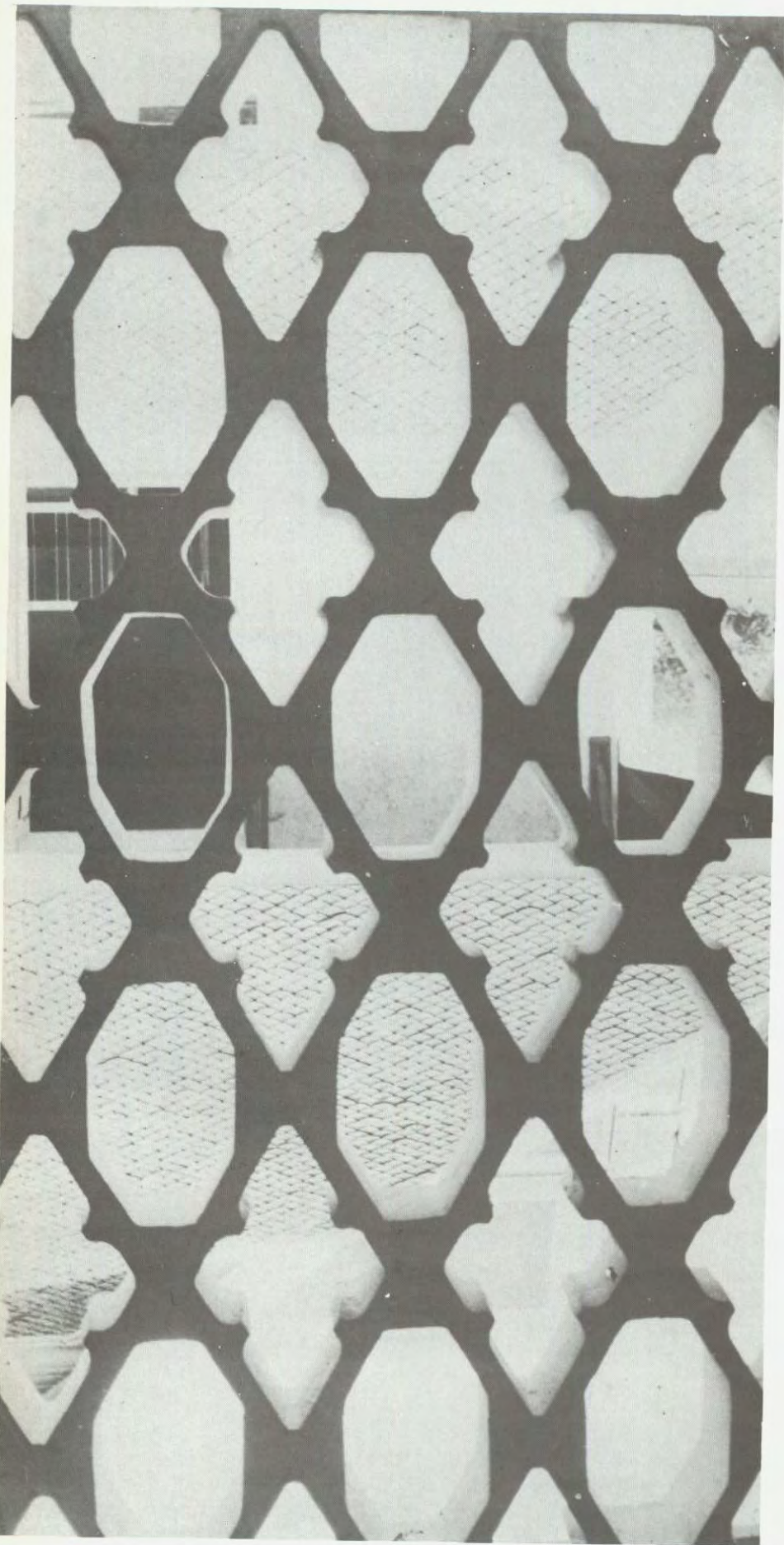
ဂီတိဇာ..

မြန်မာ့အလင်းစာပေအဖွဲ့ချုပ်.

มหาวิทยาลัยวิชาดุษฎีนิพนธ์ในอดีต

2504

วงเมิกกีที่ไปออก ที่ว ๕

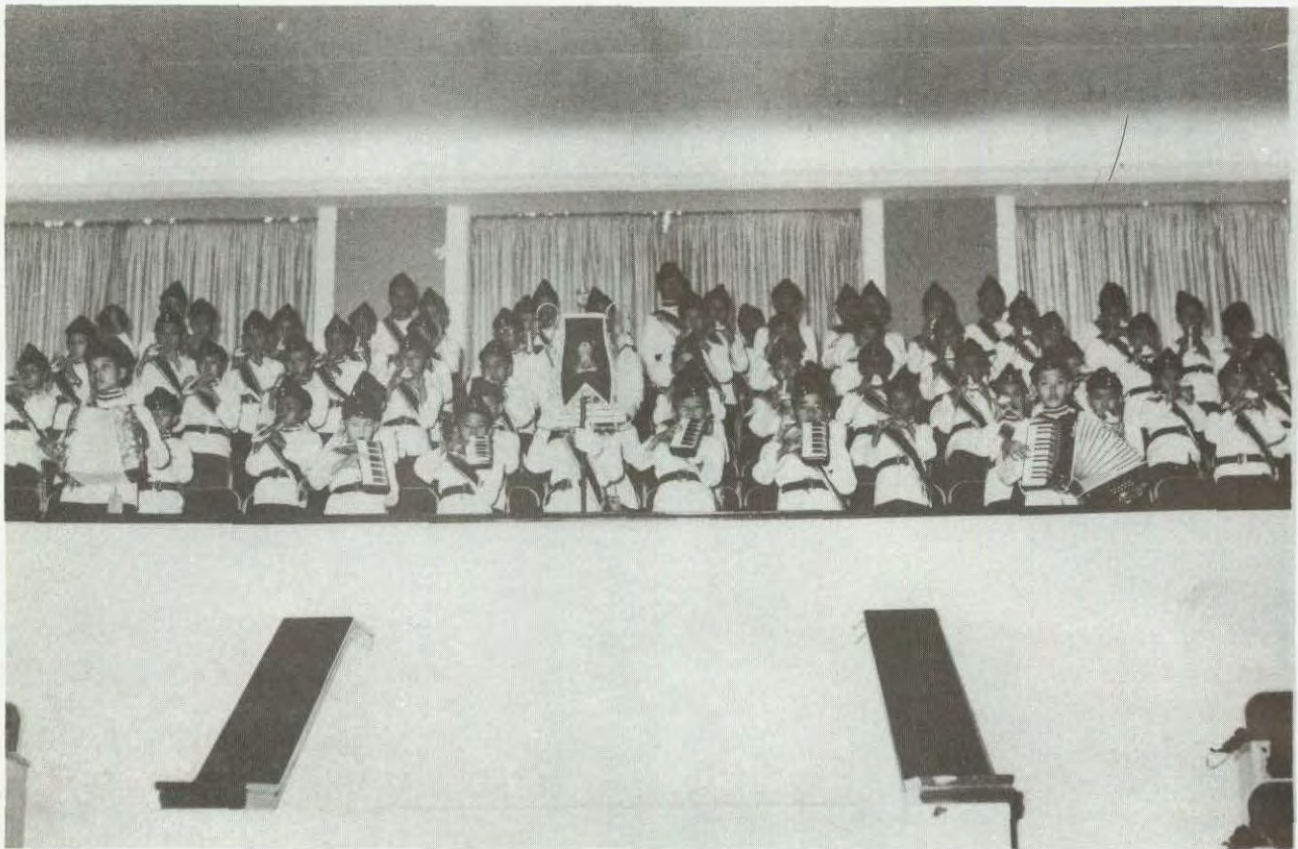
2510 วงดนตรีของวโฑววิทยาลัย
ไปเล่นกีไนพน SEAP GAMES

2510 คณะครูและนักเรียนวโฑว
วิทยาลัย ไปหอดอกฐินที่ชลบุรี

2510 วโฑววิทยาลัย
เดินทางไปแข่งขันรักบี้ประเพณี
กับ เดอะ มาเลเซียกอเจ
ที่มาเลเซียเซีย

6 ธ.ค 05 มเม็คคี่ทั้ ไปร่วมีนถน
มมมมลกเทื่อเทนเทดตี
น 'คี่ลลลลนตีชธม

2510 มหีสีถนศวีไป
ไปชอกทวีวี ซ่อม4

SPORTS

بیکو!

وہ!

نیکو!

BASKETBALL

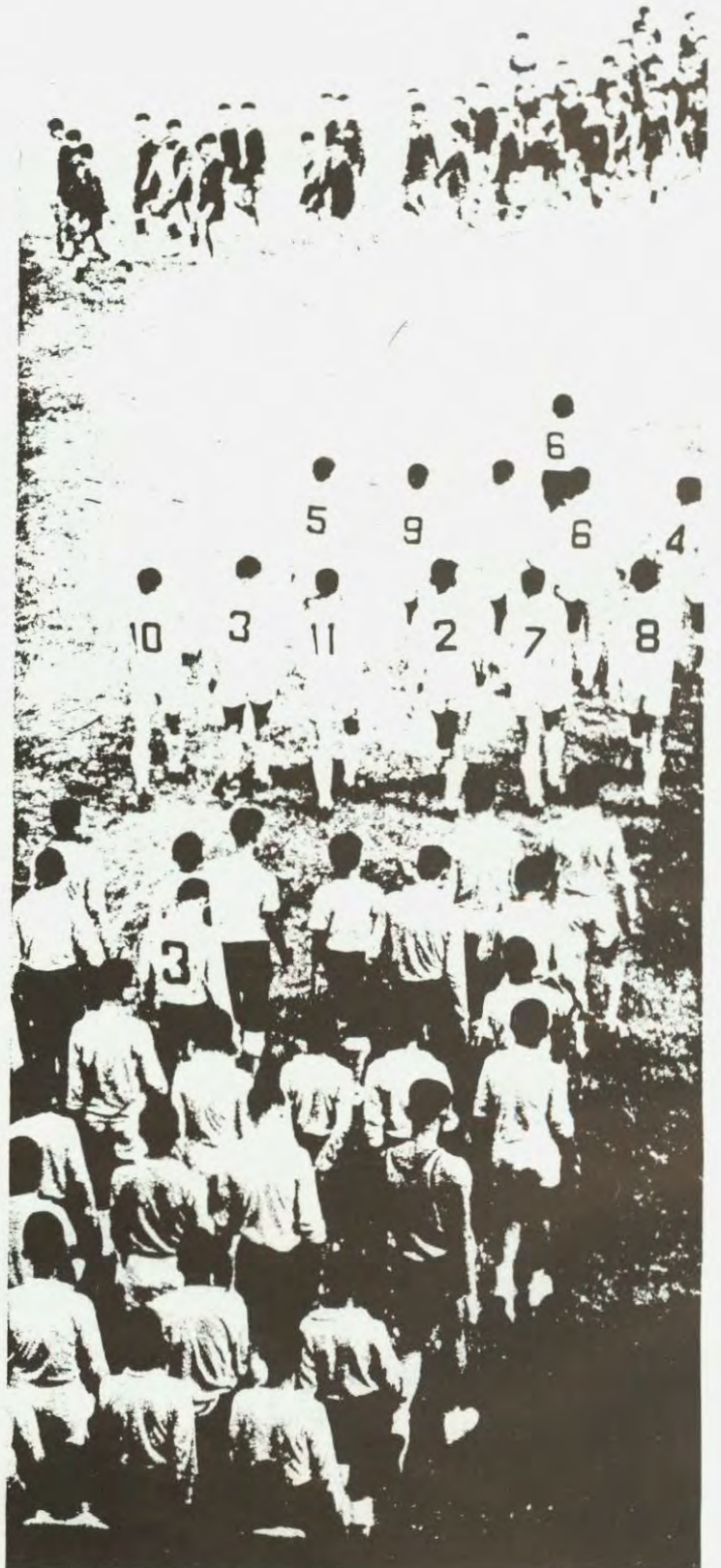

వేళ! వేళ!

వేళ! తగ్గితే (వేళ)!

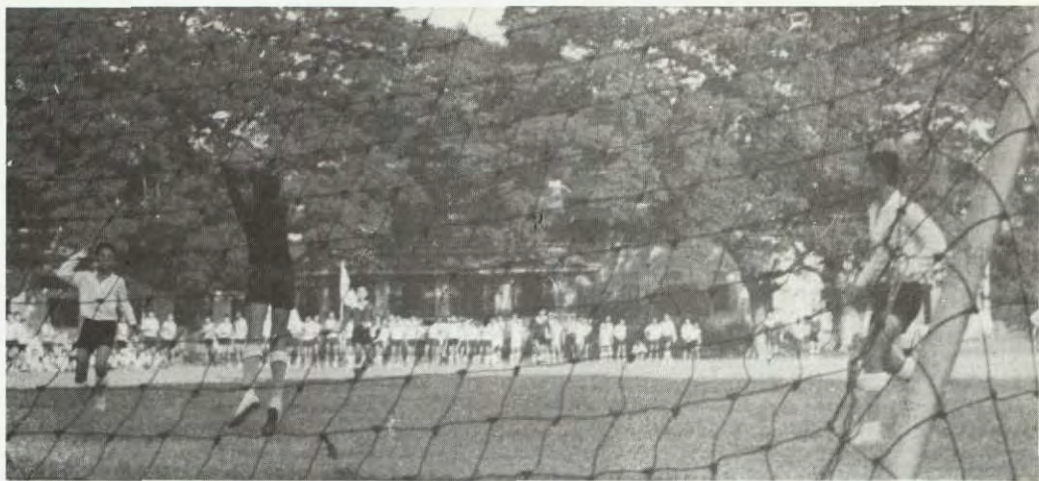

FOOTBALL

ଶୈଳଶୈଳଭଙ୍ଗ....

Shoot!

65!

66!

၆၆

၆

(၆၆) ၅၃

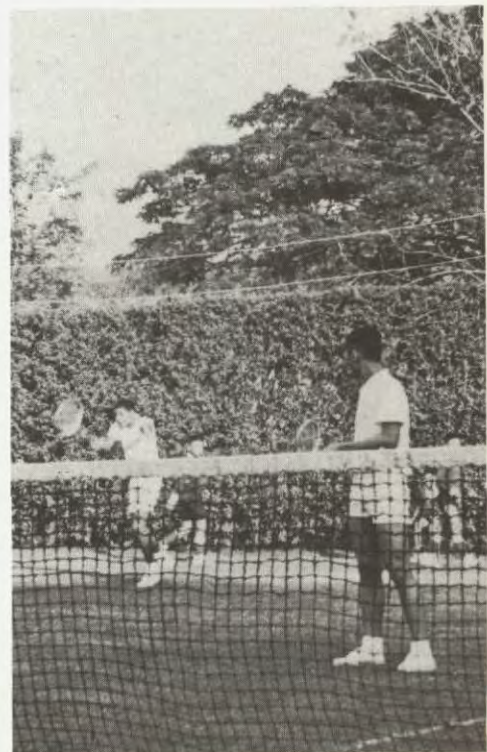

ខ្ញុំ ឬ អ្នក ចង់ ក្លាយ ជា អ្នក លេង ប៊ែក យ៉ាង ល្អ ទេ?

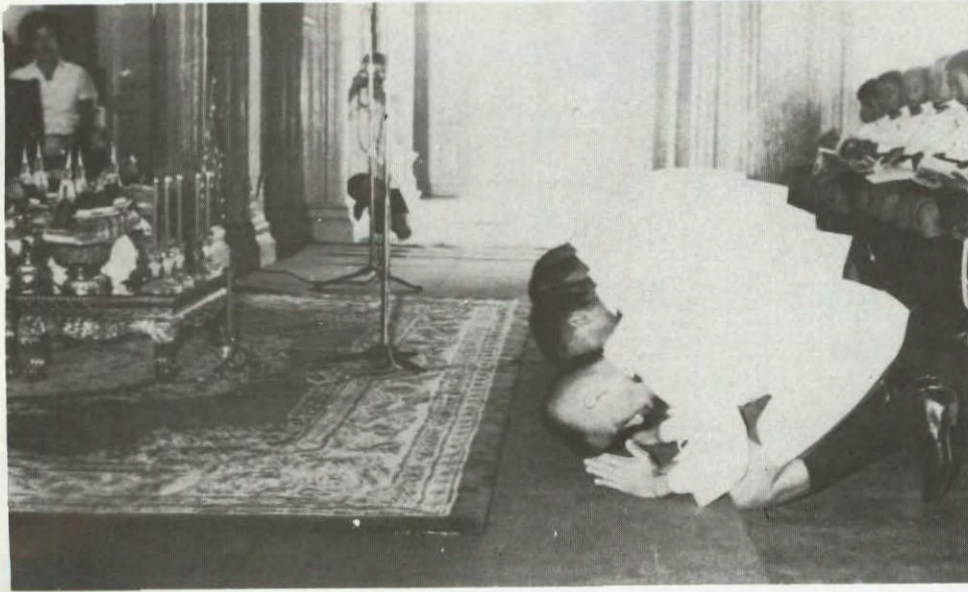
តើ តើ អ្នក ចង់ លេង ប៊ែក ឬ ទេ?

លេង RACKET

Activity

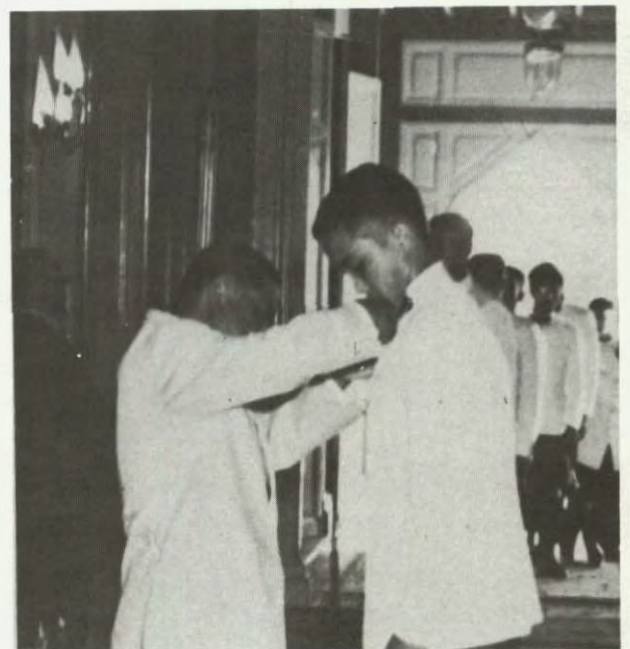

•• บัณฑิตศึกษา
 วิชาวิชิตทั้งนลาย
 พร้อมจิตต์วิจิาย
 ภาต:เวทิตาคุณ ..

18 กรกฎาคม 2511

พิธีไหว้ครู

แต่งตั้ง ชั้นหน้า .

1 กรกฎาคม 2511
วง. โยทธะวาทิต
วง. ปี่สก็อต
และ วง.ไมโลดิก้า

ไปแสดงในวัน. ลูกาเซีย

วงดุริยางค์. อเมริกัน. AIR FORCE... มาบรรเลงให้นักเรียน. วิชาดุริยางค์. พัง.

วง "ไมโลดิก้า" ... ไปร่วมในงาน
สัปดาห์วิทยาศาสตร์...

นักเรียนโรงเรียน ร.ร. สตรีวิทย์
มาชมกิจกรรมของ ว. วิชาสุข. วิทย์ลับ

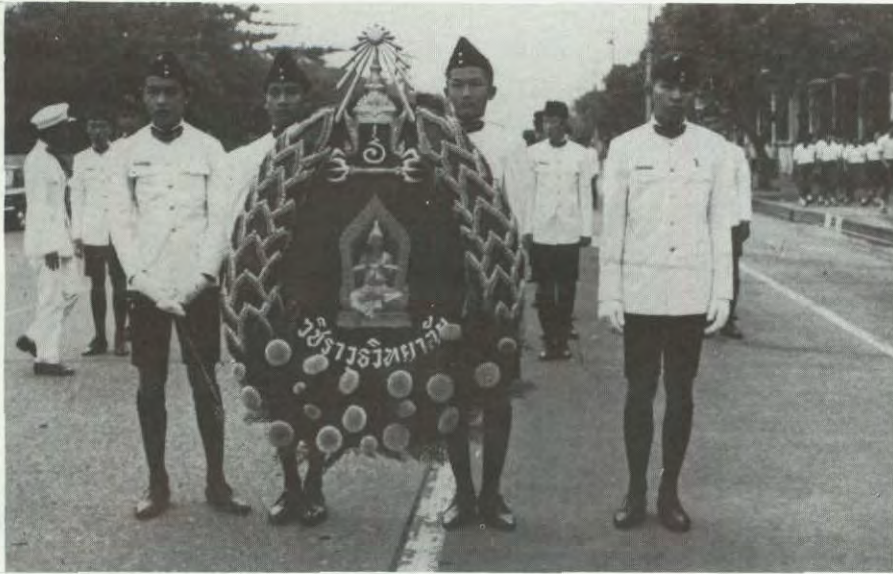

- วาดูริทางตุ่มาบรรเลงวโนวาทะ..
วิธีทวุฮากุสิริณ้,
วังสิราญรมย์.

น้ำเริมฝนตก-ต่าวๆ
ไปกรบฮอวพร ท่า..
ผู้มัวด์ับการและ-คานทลิว.
เฝ้าบในวัเ...ปีใหม่..

វັນបះរូប

១៣ តុលា ១៩៦១

3 สิงหาคม 2511

WELCOME THE MALAY COLLEGE

SALAMAT DATONG

.. เขามาเราต้อนรับ ..

จากแบ่งมณฑลปี ปค:เพน ครั้งที่ 9 .

ระหว่าง THE MALAY COLLEGE กับ วิศวะจุฬ .

ปค:จ่าปี 2511 วิศวะจุฬเป็นเจ้าภาพ .

ท่านผู้บังคับการ วิทยาลัยวิชาศึกษา

กับ MR. ENCHE ABDUL AZIZ BIN ISMAIL

HEAD MASTER ของ THE MALAY COLLEGE

และ RAZMAN AKIFFIN — CHIEF

PREFECT ที่สถานศึกษาแห่งนี้

สมาคมศิษย์เก่าวิทยาลัยวิชาศึกษา
จัดงานเลี้ยงต้อนรับ นักรักบี้
ของ THE MALAY COLLEGE
ที่ โรงแรมสุโขทัย...
เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2511

เฮฮา คืนที่พิเศษ...

សម្រេចបាននូវជោគជ័យ ក្នុងការប្រកួតប្រជែងប្រកួតប្រជែង
ក្នុងការប្រកួតប្រជែងប្រកួតប្រជែង ក្នុងការប្រកួតប្រជែងប្រកួតប្រជែង
រយៈពេល ០៧ ថ្ងៃ ក្នុងការប្រកួតប្រជែង ២៥១១
និង ក្នុងការប្រកួតប្រជែងប្រកួតប្រជែងប្រកួតប្រជែងប្រកួតប្រជែង

ภาพแข่งขันฟุตบอล โดย วิศิษฏ์วิทยาลัย เช่น: THE MALAY COLLEGE

12 ตุลาคม 9

งานเลี้ยงส่ง นักศึกษา

จาก THE MALAY COLLEGE

ที่ วิทยาลัยวิชาการศึกษา

ตั้ง วันที่ 13 สิงหาคม 2511

|| บก. ม. ศ. ก. อ. ค. บ. น. ช. ม.

จาก || ส. ต. ร. บ. น. ท. อ. ป. ค. : ช. ม. .

BURONG *gagatua*
MENCHO DEJEL DELA

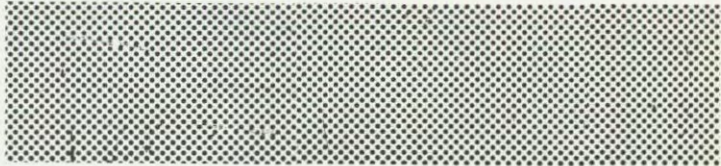

TILL WE MEET AGAIN

GOOD — BYE

งานศิลปะ: ทัศนศิลป์

ການອາໄສ
ຜູ້ປະດັບກຳ.
U

ฉนวนรำกระถาง

พระสุธมนเลือกคู่

THE
CORONATION

วัน

โรษ.

ဘာသာရေး ဝါသနာ

DEVELOPE FARMER

ลอสแอนเจลิส
ชาวทีเด็ด, เหมพาณิชย์
เซมิส, ระบาย
บรรดามหาราช

งานคล้ายวันประสูติ สมเด็จพระวชิรญาณวชิโรดม เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา

ใน ..วันี่นฤดี..

24 พฤศจิกายน 2511

๑๕ พฤศจิกายน

วันคล้ายวันสวรรคต
ของ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎ-
เกล้า เจ้าอยู่หัว .

งานกรีกาประจำปี

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๓

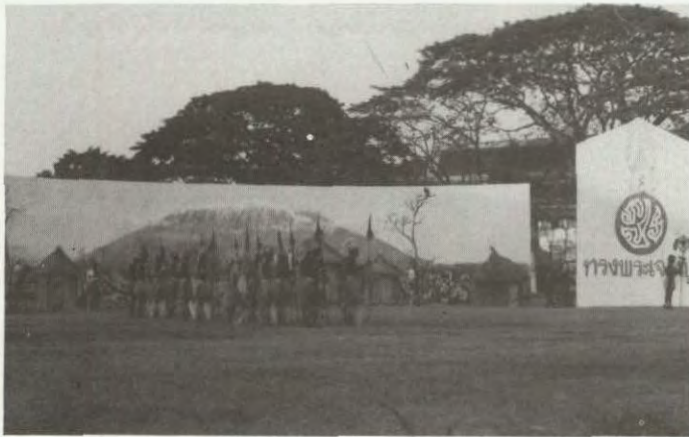
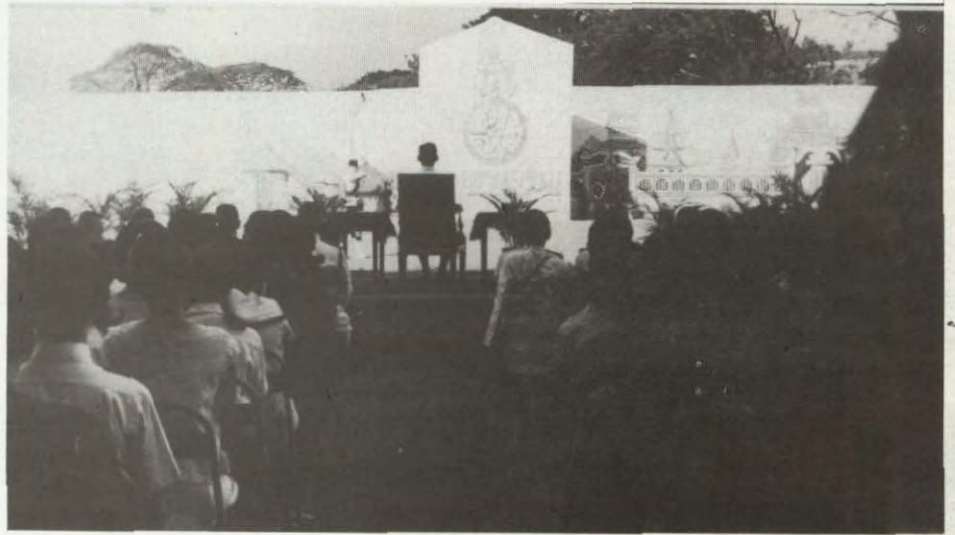
พระราชทานประกาศนียบัตร
และ... ฤกษ์วัล.

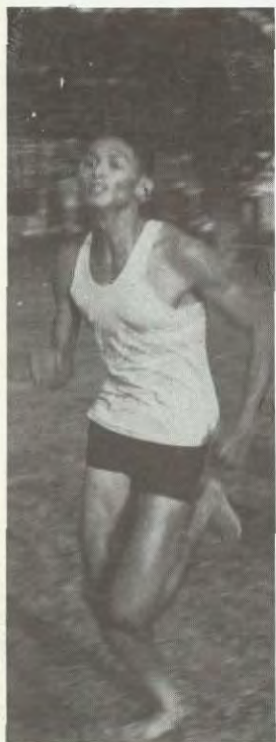

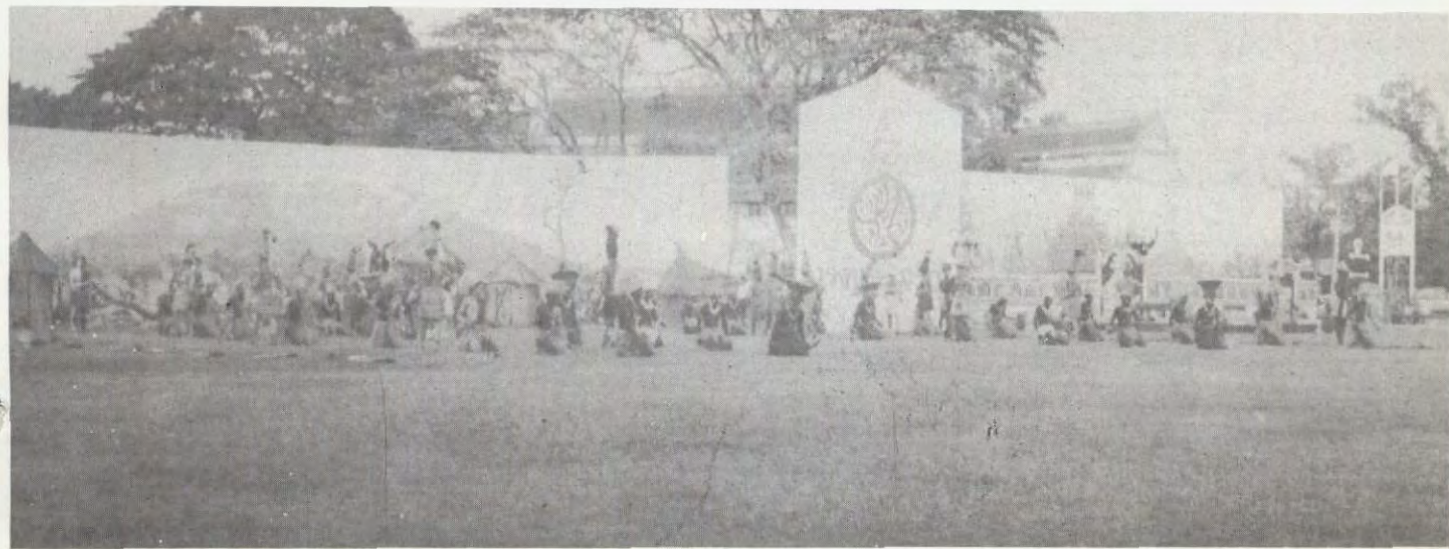
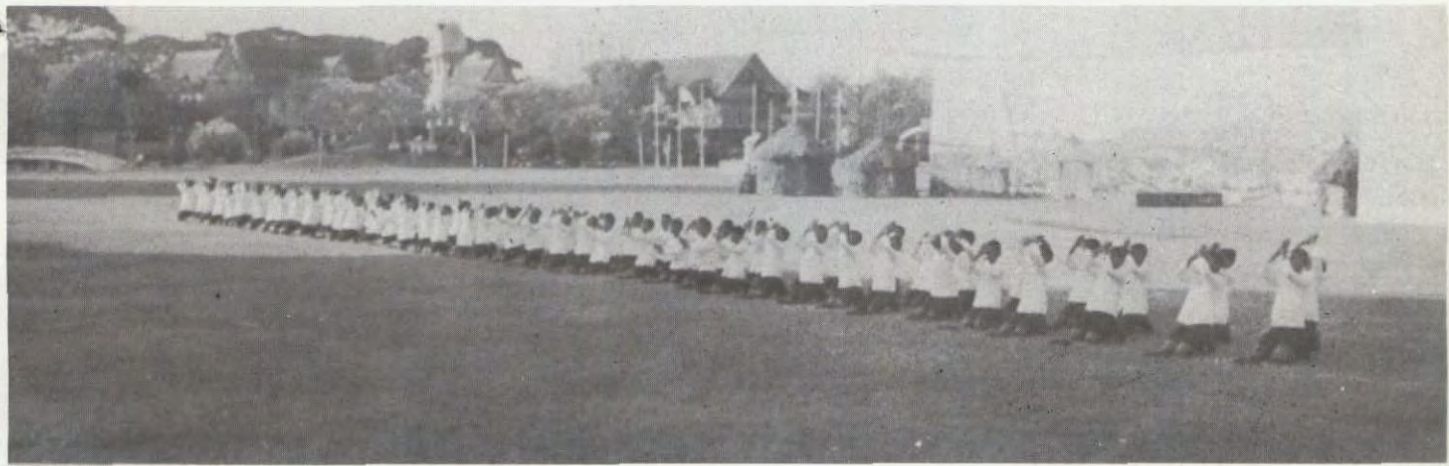
. จริท่ม่กวยตัว .

• ประทับทอดพระเนตร... การแสดง •

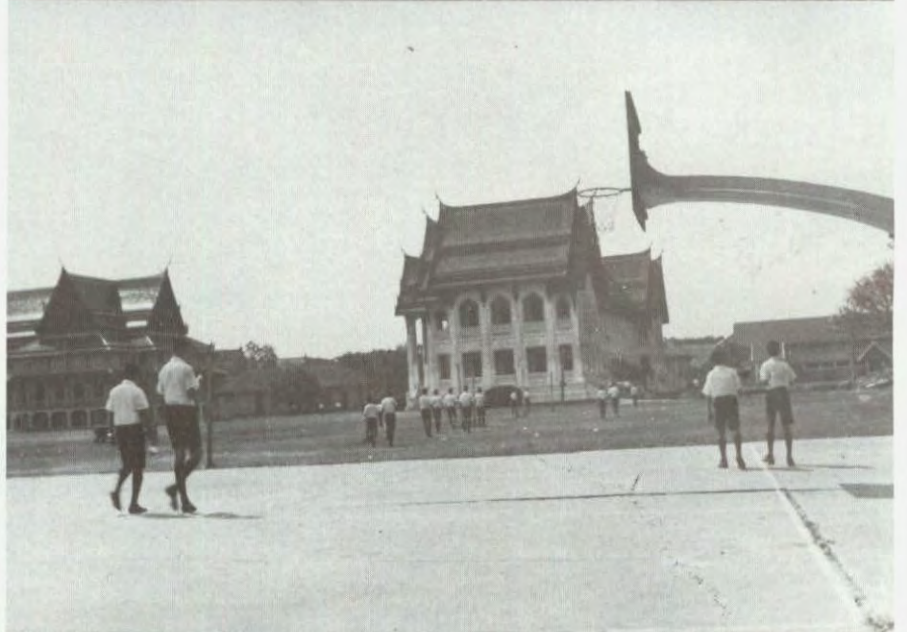
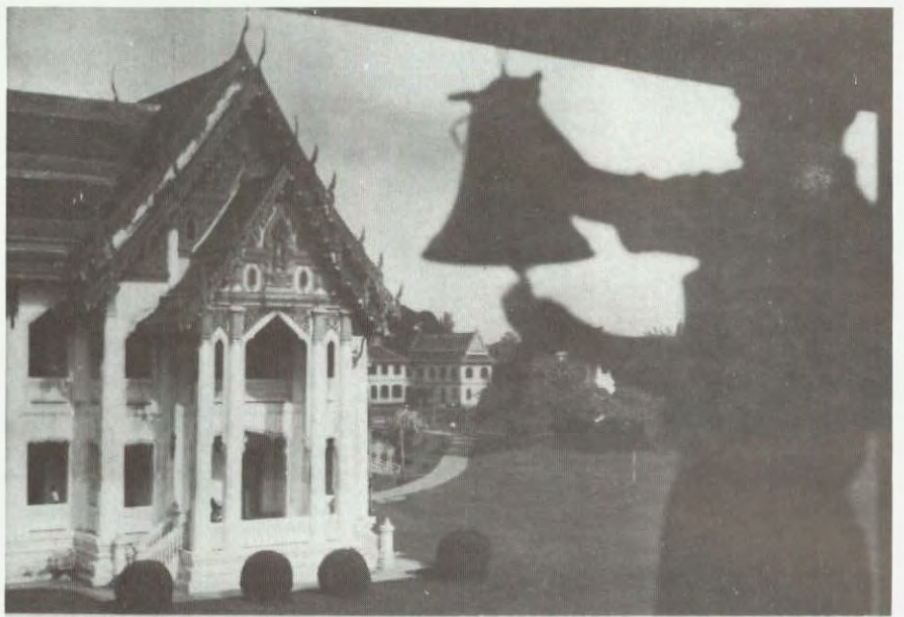

DAILY LIFE

ได้เวลา.

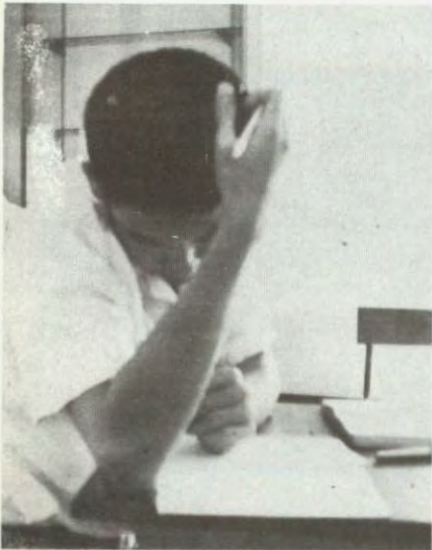

inside

เอ...ผมว่าไม่น่า

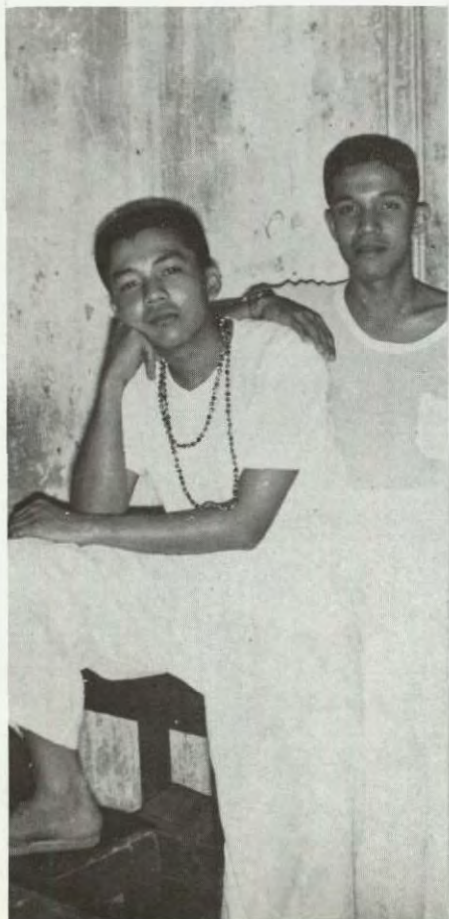
อ...นะ

จิตรลดาขอพร
ก่อนแข่งวอลเลย์

ขยันกันทั้งห้า!

ณ ลาน
ประหาร

เหมือนมาด.

บารัฟี่

PERSONALITY

เตรียมไปสอบ

ถ่ายภาพอดวิชา

กลางแสงจันทร์

แบ่งน้อย

เรือประจักษ์

หนาวจัง... ประจักษ์

Hi!

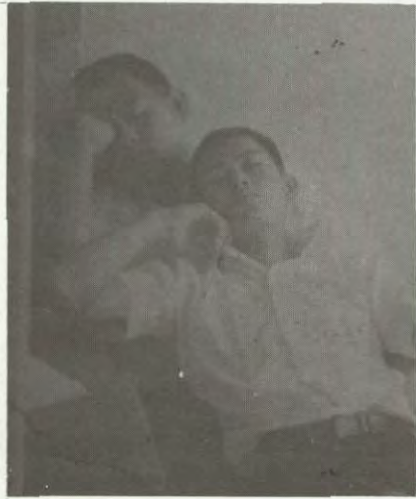
คิดถึงบ้าน

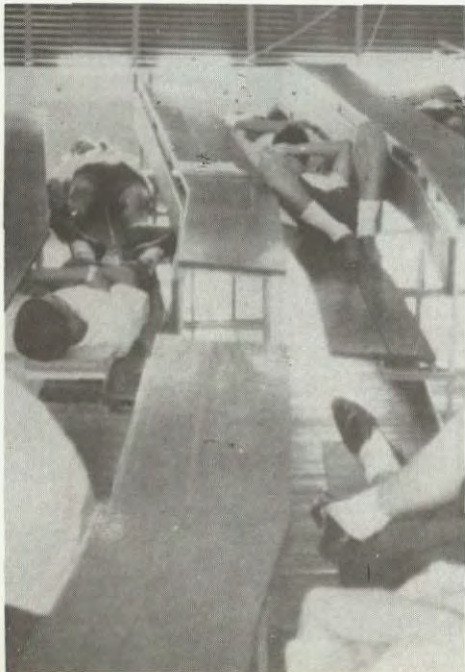
เขม่านกล็อง

พี่งแดด

แม่..จางไว้อย..

DUSIT SHOW

มุ่มลังบ.

จิตวิทยาฝรั่งเคิล.

ช่วยผมทีครับ

เฮ กันหน้าตึก (เรียน)

เมื่อขว่:

SHOW FACE

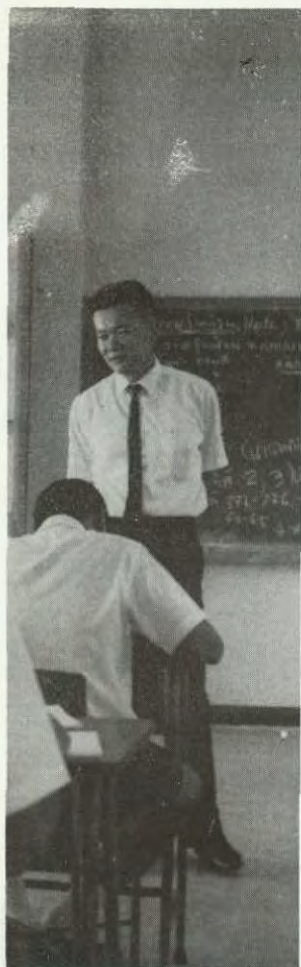

(จ:) เรียนหนังสือดีอ ?

หวัดดีฮับ!

ผมกำลังเรียนสถิติอยู่คับ

อาจารย์ไม่มาอับ

ကျေးဇူးတင်စွာ..

ฉลองชัย

ดาราภิรมย์ศักดิ์

เด็กขนาด

เด็กเก

เด็กโดง..

เด็ก..

ព័ន្ធបណ្តាញ

ខ្ញុំ!

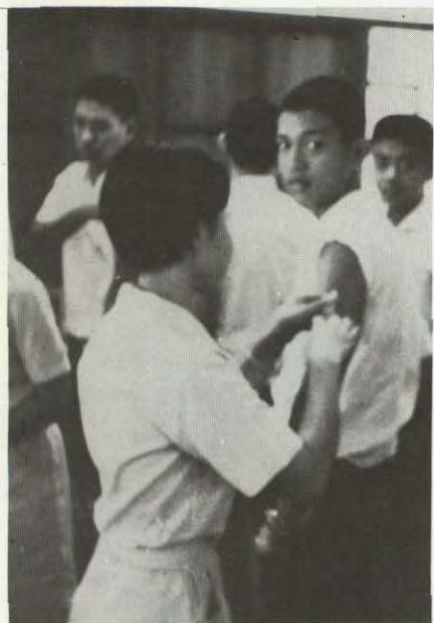

ប្រតិភូខ្ញុំ

ព្រាមនា

ប្រាសាទក្រុង

เรียงรายรับเข็ม!

ทีละคนซิคะ

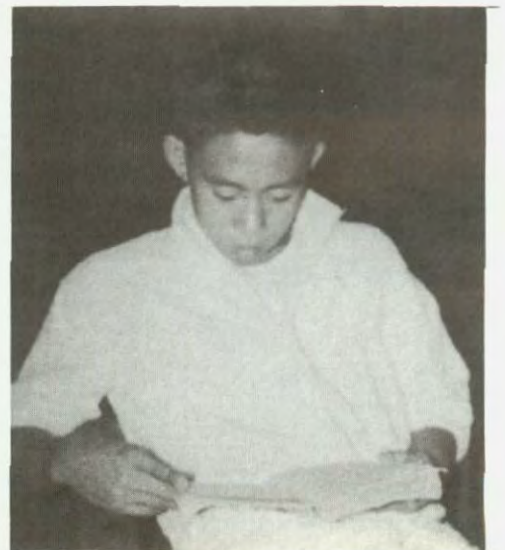

น้อง FLASH

.พลังสุดท้าย..

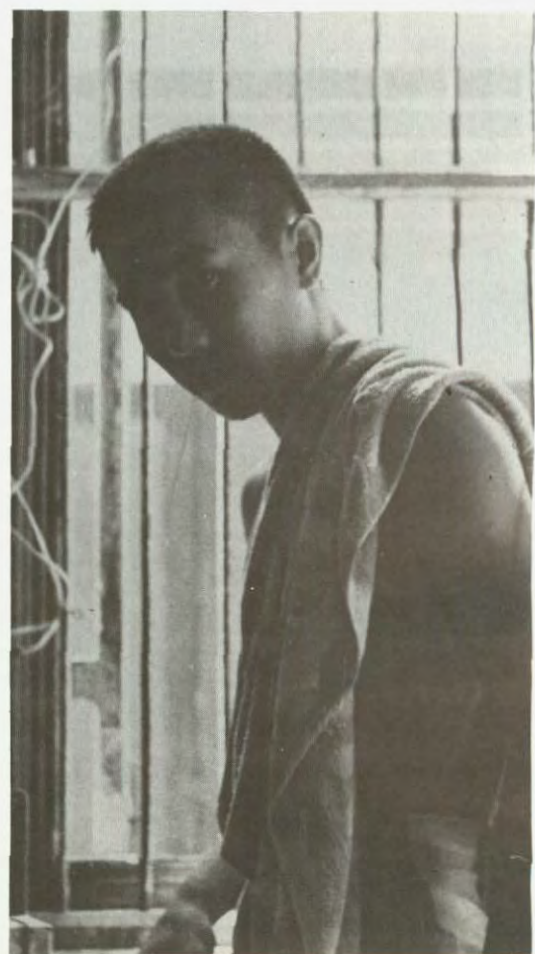
147

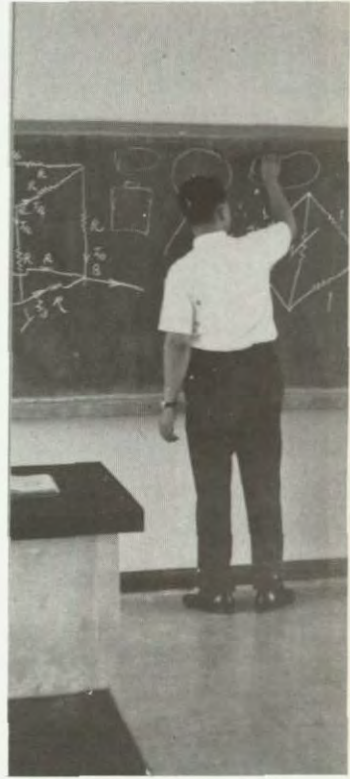
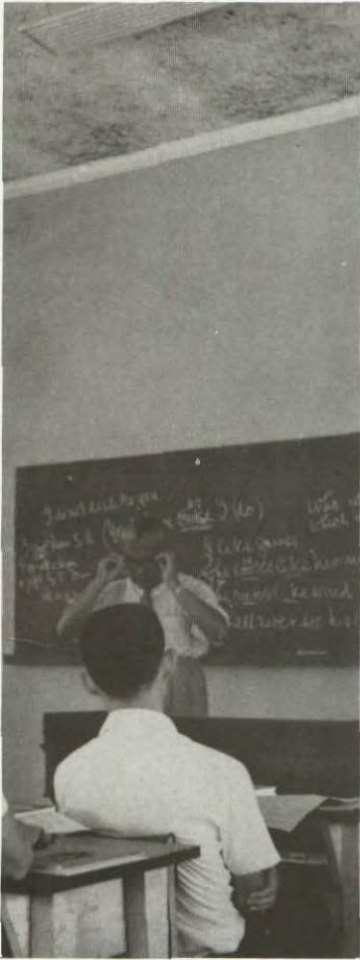
148

มา.๑.

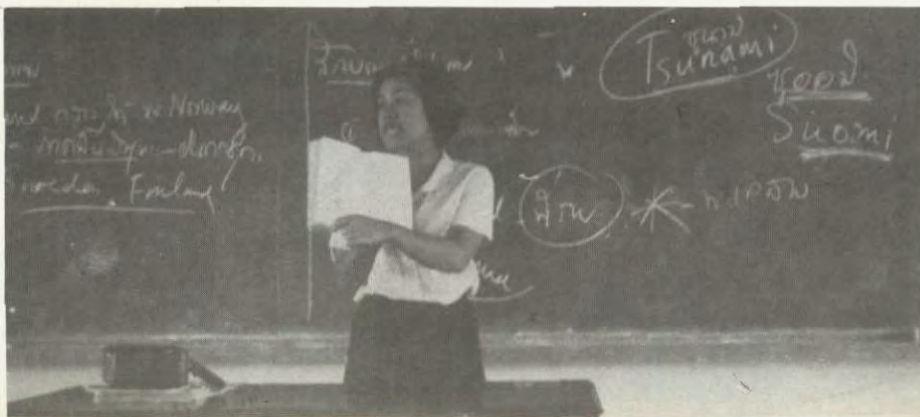

ชื่อ: - โฟฟัก

เรียน.

เรียน ?

น: น: น:

กิจกรรมของชมรม

นิสิตอาสา

กอง.
พัตว

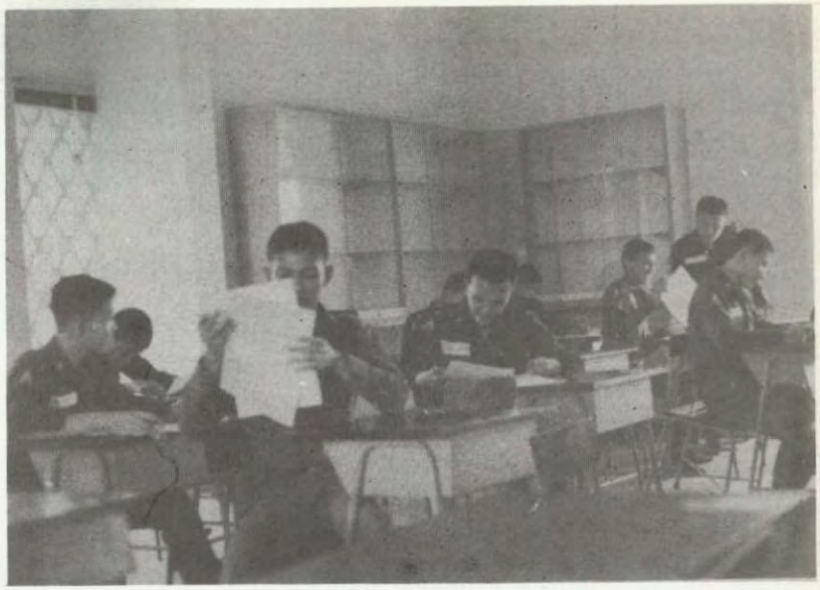

ว๊าก!

ผมว่าที่ สิบชาติ แล้ว นะครับ ....

เฮ๊ย! ล้วงขลุ่ยบ้างจากบ่อน้ำเท่าไรล่ะ?

ฮั่นนั้นแน่!..

พิชิตชัย..

อู่!
จตุรงค์

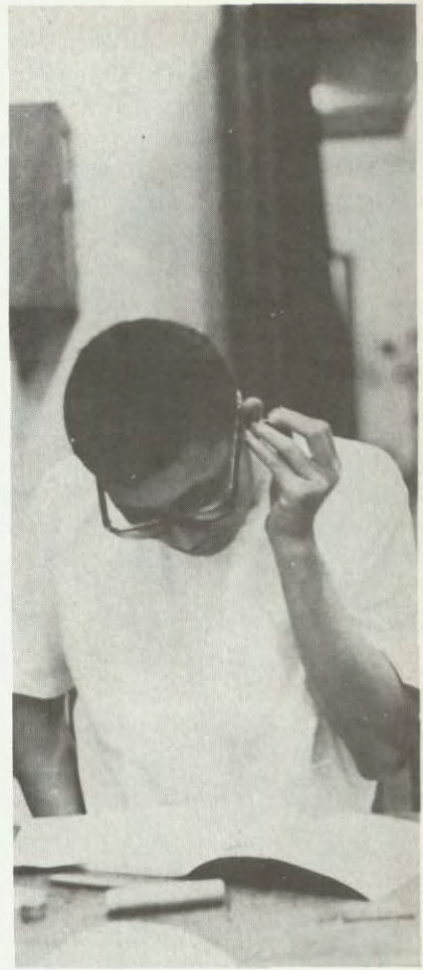

อู่!
พรเพ็ญ

อู่ ๒

ตามใจท่าน...

'คุณ

เขม็อบ !

จิตรลดา   กะ   พญาไท

พ.บ.ก.

กะ

”

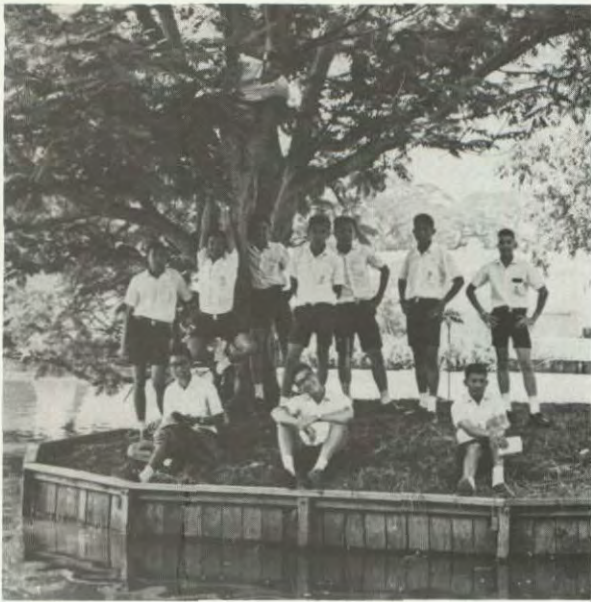

กั๊ดมด

เดริชมแผ่น

ตากายฟ้า

เล่นหัว

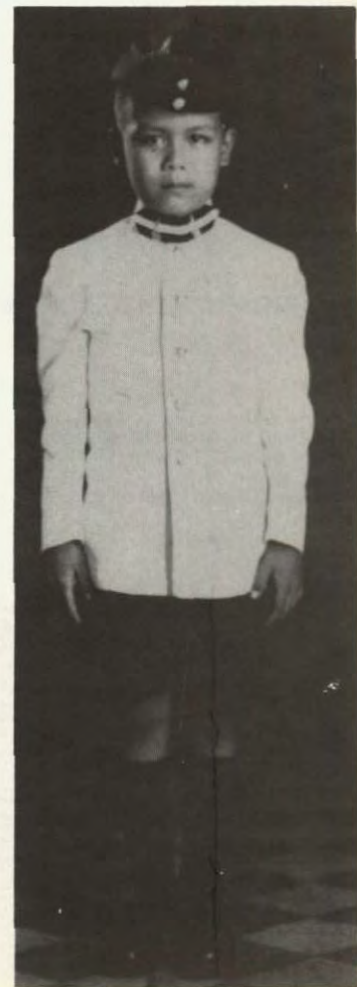
ล้ามหาดลื่อ

ຄວາມກຽວຈຳຈາກອຸຊີຕ

จัดรูปสำหรับผู้ที่ไม่มีรูป

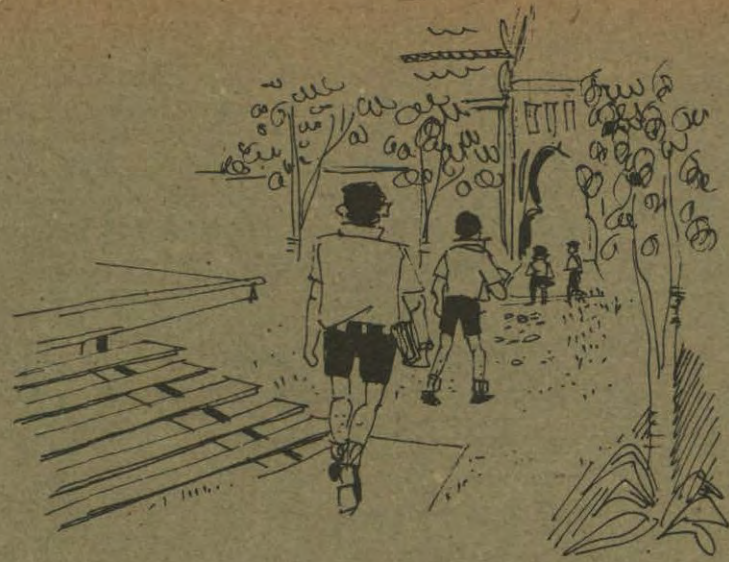
ในหนังสือเล่มนี้

ขอแสดงความเสียใจ

နိပဗ္ဗိတိယဂရုဏာပဒ
ဗုဒ္ဓဂရုဏာပဒ

© ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ©

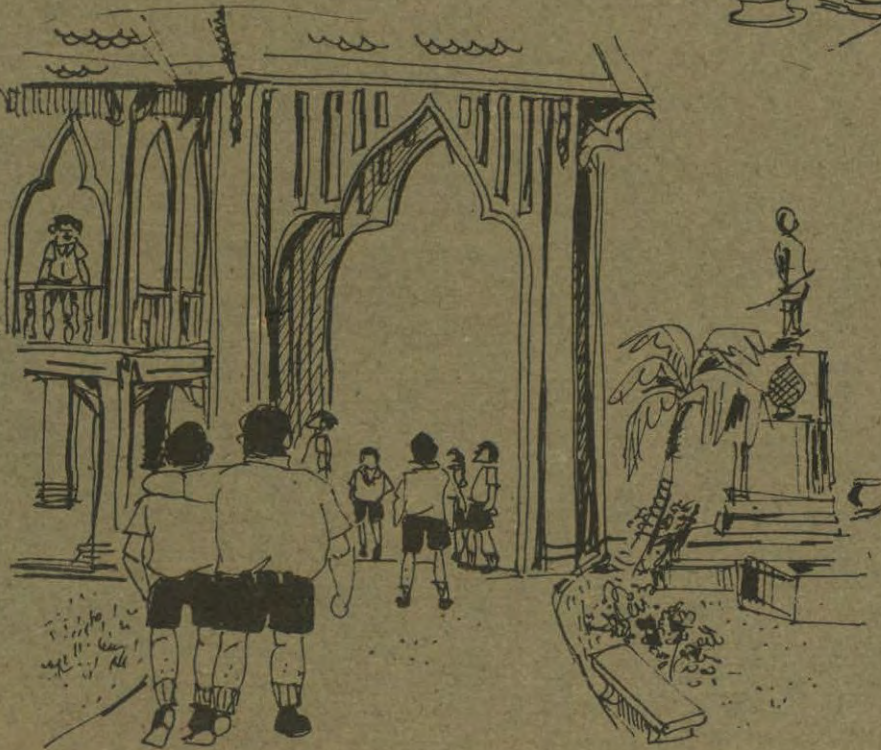
พอเจตโฆระเสร็จ เลียงส. พักที่เสียด
 พากยมเข้าห้องเรียน. เจ้าพาทินจน
 สัน ส. พักที่ตอนนี่. ได้ต่อเรียนที่เสียด
 ไปห้องเรียนใหม่. บางที่ต่อเรียนที่ไป
 ในหน้าตัวตึกแห่งที่ใหม่. เพราะท่านผู้บังคับ
 การมีนค. ม. ไปอยู่ที่เสียด

เมื่อถึงโรงเรียนซึ่งมีโรงฝึก. พากยม

กำลังมาซึ่งใจว่าดี. ท่านที่สอน. เป็นอาจารย์สอน.

มีผู้สอนที่ใหม่. ท่านที่สอน. ท่านที่สอน.

ท่านที่สอน. ท่านที่สอน. ท่านที่สอน.

จัดอาหารว่างที่เสียดแล้ว. ที่เสียด

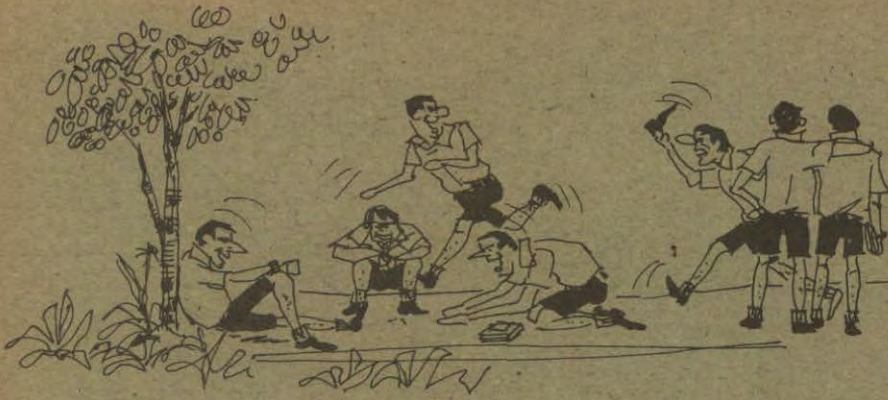
ป. ช. พ. พากยมเป็นบุตรที่เสียด

ที่เสียด. ที่เสียด. ที่เสียด.

ที่เสียด. ที่เสียด. ที่เสียด.

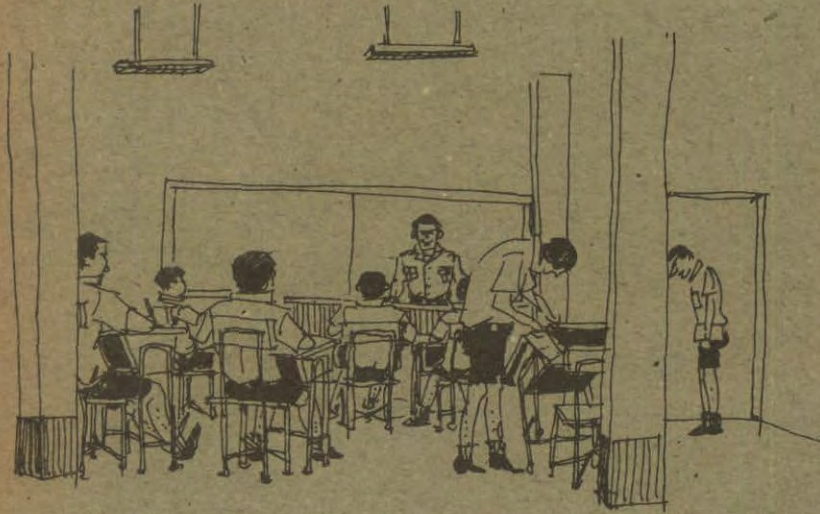
ที่เสียด. ที่เสียด. ที่เสียด.

ที่เสียด. ที่เสียด. ที่เสียด.

ก่อนส่งใบเรื่องเข้าศาลให้บันทึก. พวกล
 วนก็ส่งจดหมายกันเสร็จ. แลเจ้า
 ย้ายกันไปติดตามเรียนของตัว. พวกล
 ชั้นโลกๆก็ถือดีกับชาว เป็นปลา-

การใหญ่ ส่วนพวกล. ขอต่อสิ่งขอต่อข้าคือให้ลาโลมาติดใจทุกสัปดาห์ทั้งสี่ครั้ง. แต่ยังไม่ออกขาดจับ. พวกล
 ยังไม่รีบเข้ามอกรับพวกล. ติดเรียนอยู่แต่ตัวเอง.. เขาตั้งจะมีทางแก้สักที มาเล่นกันเล่นเอง. เขาก็ไม่สนใจอะไร
 ของดีก็เอาไปขายกันเอาดี.

สามใบเรื่องเข้าศาล. นายล้อมบรูชอยู่ครองต่อเวลา
 11 8

คือ: ล้อมบรูชเรียนพวกลจนเข้าห้องเรียนชั่วโมง
 ที่สอง. แต่กว่าจะเข้าห้องเรียนเรียบร้อยก็เสียชั
 นานี่ว่านี่ไปนั้นแหละ. คนไหนนี่ก็ของหน่ออีก
 เขียยดีว่าเป็นที่รองหัวเวลาร่วง. ล้อมบรูชนี่

เทวนหน้าดีเดียวแหละ: ก็ไม่ได้อยู่ดีพึ่งจากของตลอดชั่วโมง. พอตอนปลายเขาก็เหมือนคนแทบขี้ของ. คือ.....

เฮ: เฮ: ผมไม่บอกคุณนรชว่า คือนั่นนะ นายลอมบรูชอะไร. คุณเดาฉันเอาเองดีกว่านี่.

ผมเรียนนอกตำราของโรงเรียนนี่ผมขานับ.

เรียนที่สี่ร้อยวิชา. ขอส่งใบเรื่องเข้าศาลจับ! เหมือน

ห้องเรียนใดนรชลุ่ม. พวกลจนจ: วิชาทาง.

โธ: ข้าก็ขอตัวจะเข้าไปเลยที่เดียว.

หญิงแข่งกันไปโรงเรียน หรือที่วัดหน้าวัดวิเศษนั้นว่า

หรือหาก ตอนนั้นพวกผมกำลังรับประทานอาหารของ

ว่างไปจนถึงเช้าโมงสิบห้า. หรือหากของ

หรือหากจะเลิกไปพักผ่อน. เลิกต้องที่ใดก็ตาม

ได้เวลาพักผ่อนทุกวัน. พวกผมต้องแย่งกัน

ข้อ. และก็ต้องแย่งกันรับประทานอาหารในบาง

โอกาส. ที่ส่วนมากก็ชอบอาหารรส. บางคนไม่มีตังเลยก็ลำบาก

รับประทานอาหารจนเต็มแทบจะไม่ไหว. แม้จะมีผมไม่เคยทำอาหารให้คุณ. เพราะผมยังไม่รู้ทำอย่างไรไปโรงเรียนจากโดยจริงๆ.....

ก็มีแต่ที่นี่แหละครับพวกผม. พอถึงวันอาทิตย์ก็ต้องนั่ง

หรือหาก นั่งจี่ที่โรงเรียน

หรือโรงเรียนนี่แหละ. แล้วก็เดินกลับบ้านที่โรงเรียนของเรา

พวกผมต้องแย่งกันซื้อขนมปังจี่ไม่กินจะเลิกกลับบ้านไม่ได้.

พอช่วงร้อน. ของเราคู่ศิษย์ก็ขึ้น. เห็นไหม. หน้าตาแต่ละคน BRIGHT ขึ้นตั้งเยอะ. เน้.

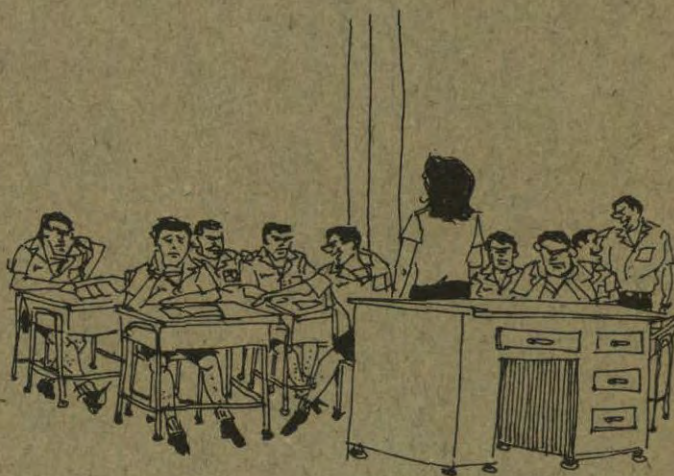
เช้าโมงสิบห้า. พวกผมก็เข้าเรียนต่อ.

ช่วงนี้คุณครูสอนเรื่องสังคม. อาจารย์:

เป็นท่าจะตั้งต้นแล้วเรียนกันจริงๆ เสียที.

ช่วงนี้ ช่วงนี้คุณครูก็พยายามตั้งต้นเสียด้วย.

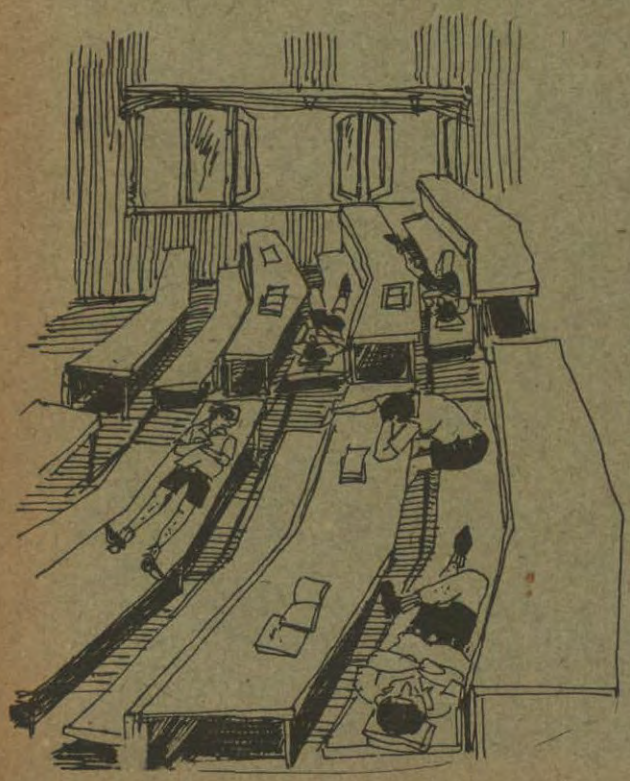
ตรงส่วนที่พูดมา:

ก็ตั้งใจเรียนกันได้ไม่คืนที่นคราครีบ. เนื่งทางหม้อมมู
 นี้คุณ. นนึ่งท้อจตั้ง นนึ่งท้อมันก็นบ่อนเป็นท้อจรวมต่า. ดนึ่ง
 ึ่งวมาท้อจก็พุดค้ำได้. ไปเลย. บารคท้อจก็อ้อมาแต่ความ
 ึ่งวได้แปลท้อจ และผู้สัจจะสนนุทสนน่านัดเสียบด้วย. ึ่งวนี้
 อวท้อจท้อจเอ็ดจท้อจท้อจนงปล้อยวักไปนบดแล้ว.

สองชั่วโมงสุดท้ายนี้ วันไหนก็ได้อาจจะ
 ไม่มาละก็. พวดายมสนนุทค้ำนได้มศรียบเฟ่ยบวแผล:
 ไปเอาลูกเทนนิส หรือ เอาท้อจ:ดาชมาขบ่า
 ึ่งนท้อจอนท้อจ แล้วเล่นฟุตบอลค้ำบนหน้าต้อท
 ึ่งนท้อจ เพล็ดเพล็ดนัดค้ำ

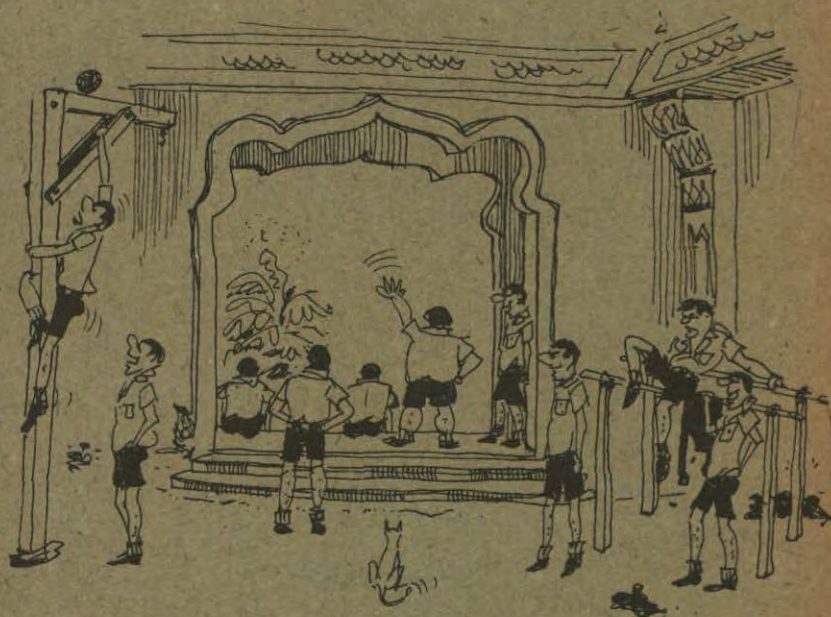

แต่ก็มีบางคนที่ไม่อยากให้นั่งจ้อออกต่อนี้ ก็
 จะเขยิทนอนโดยยัดบ้อง LECTURE ึ่งมีพ็ดลม.ไปไม่ได้ความ
 ึ่งอนนบ่สัจ. ท้าเป็นบ้องนอนอย่างไ้อโดงชเด็บว. บ้องนี้
 ึ่งบารช้อโมจะม้อท้อจล้อสอ. พวดายมท้อจช้อบที่จ้อบ้องลว
 ลวเลอบนอนนล็บ บ้องท้อจ. เพราะเป็นสัจนท้อจท้อจค้ำนช้น
 ึ่งยอม. เขยบ้องมีลมพ็ดช่าช่า ึ่งอ้อย ึ่งนัดจ้อง.

ให้พี่สวดเสร็จขยับไม้ออนเป็นเวลาที่จะมา
 วมลิกาเวียนโดยเด็ดขาดจนได้. นลัจากาศี
 พกพมต้องเด้าเคอขยับตำราจนแล้วจึงเข้า
 ชั่วโมงเต็มๆ. คราวนี้ก็ออยสบายขึ้นหน่อย
 ได้กลับไปทานข้าวกลางวันที่คนเสียที่
 หนึ่งนานๆ นี่ก็เออโยไม่นอยคาเหมือนกัน
 นิดหนึ่ง.

เมื่อทานข้าวกันจนบ่นนำสำราญดีแล้ว.
 พวกพมก็ออกมาหนึ่งฝั่งลมแล้วเข้าช่องลม นี้อือ
 ใครอบทจ: ออกคำดังในเน้อออกตอนนี่ก็
 ดันเอาทะเลหรือออกมาเดาเดาจน พวกก็ไม่วอ
 วงตลหรือก็ ฆอานาธา อาหารใจ. เป็นที่
 ครั้นเคอขยับอคาพทากนณ จีแปดนิ้วอู
 นยอคาเมอในช่อ:

ได้เวลาบ่ายสองโมงตรง พวกพมก็มีหน้าที่ต้อง
 ทำอีก. คือต้องแบกไปแบดกลองไปเรียนดนตรี
 กัน. เขามีวงดนตรีอยู่ ๕ วง ตัวอกัน ๖ ไร่ ๑.
 ักขมลัที่เคา: ลอย ๖ ไร่ ๑. ที่ขบประ: ๖ ไร่ ๑
 ึ่งขบที่ตีคทาขบ ขั้ดดนตรีที่ OFFICE คทา ๖ ไร่ ๑. ที่
 ๖ ไร่ ๑. พ. พ. และเข้สัดคทาที่ คทาขบ.

พวกที่ไม่ได้เรียนคนหนึ่งก็ออกไปเรียนที่ต่างที่
 ปกติบ้าง กลางบ้าง ตามหรือ พวกที่ไม่เรียน
 อดใจบอจะได้อยู่ที่คนหนึ่งในห้อง PREP. ทำการ
 มันของตนไป. แต่สำหรับรุ่นๆ ชาติๆ จะทำ
 ใจทำอะไรตอนนั้น. หรือจะหาที่อยู่ที่ไหน. เพราะ
 เขาบอกว่า. ช่วงเวลาดี. เวลาแห่งความสุขที่
 อันนั้นค่าที่สุด.

ได้น้ำฟ้าที่สบายสาม. ทุกคนอยาก
 ให้อากาศที่สดชื่น. เพื่อเปลี่ยนเครื่องแต่งกายจาก
 ชุดนักเรียนเป็นชุดกีฬา. พวกเขาลับหลังแต่ต้น
 ชั่วโมง. ก็จะมีรถเข็นมาเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วย. เรามีเวลา
 เปลี่ยนเสื้อผ้าตอนนั้น สบายๆ. เพราะ สามโมง
 สิบห้าพวกเขาออกไปเล่นกีฬา. เขาหาเสื้อผ้าที่
 ดีๆ. ก่อนที่จะแยกย้ายกันไปเล่นกีฬาของแต่ละคน.

เมื่อเขาไปแยกคน: เรียงร้อยแล้ว
 หัวพันคน: ก็จะมีจัดการนับยอดคนที่เรียน
 ได้ยังดีกับชุดของคุณ. แล้วรายงานต่อ.
 พี่ช้ง. ซึ่งเป็นผู้ควบคุม. เขาจะหาเสื้อผ้า
 การเอาเสื้อผ้าที่: สีสันสดใส. เมื่อสิ้น
 เสียคำว่า แยก จากพี่ช้ง. แล้ว
 ต่างคนก็ต่างแยกไปเล่นกีฬาตามชนิด
 ชนิด. หรืออาจจะไม่ชนิด. แต่สุดท้าย
 ดิบ. เหลือคนสาม.

กีฬาที่พวกลูกน้อยชอบมากที่สุด

ที่เห็นจะได้แก่กีฬาที่เล่นและดูง่าย

ชื่อว่า "บาสเกตบอล" ก็ต้องเล่นกันแทบทุกวัน เป็น

กีฬาที่เล่นกันมานานมากที่สุด นับว่าเป็นกีฬา

หลักของโรงเรียนทีเดียว ซึ่งต้องอาศัยทั้ง

กำลังกาย และกำลังจิตใจ จึงจะเป็นนักบาสเกตบอลที่ดี

ซึ่งต้องอาศัยฝีมือด้วยนะครับ. ข้อนี้สำคัญ.

โรงเรียนของเรามีกีฬาให้เล่นกันหลายอย่าง
 บาสเกตบอลนั้นหรือเป็นที่ที่ที่นิยมเล่นรองลง
 มา. กีฬาประเภทอื่นที่โรงเรียนมีเล่นมากมาย.
 เราส่งบาสเกตบอลเข้าแข่งกับทุกปี. แต่
 ถ้าไม่ตั้งใจเล่นให้ดีก็เสียชื่อเสียง. หนี้อุดหนุน!

กีฬาอีกประเภทหนึ่งคือวอลเลย์บอล. ซึ่งเล่นง่าย

เล่นมาแต่เมื่อก่อนแล้ว. นักกีฬา วอลเลย์บอลของเราฝีมือดี

ไม่แพ้ทีมชาติอื่นเลย. จับไปแข่งกับทีมต่างๆก็ไม่เคยแพ้

ใคร. นี่ผมไม่ได้คุยนะครับ. หรือจริงๆ.

เรามีกีฬาหลายประเภทที่เล่นกันเล่นกันไม่

ขาดไม่ว่าง. ฟุตบอลที่เราเล่น สควอชที่โรงเรียนของเรา. สควอชที่โรงเรียน. สควอชที่โรงเรียน.

ซึ่งก็ชอบไป. เรายังมีเทนนิสที่เล่นแบบ
 มีเน็ตด้วย. แต่รู้สึกว่าทั้งสองประเภทนี้จะหา
 คนที่เล่นน้อย. อาจจะมีคนขายเงินค่าเช่าสนาม
 ก็ได้. นี่คือนะ.

พวกลูกน้อยที่เล่นกีฬาทุกวัน ตั้งใจจริงไม่
 ต้องสงสัยเลยว่า ทุกคนจะเป็นผู้มีพละกำลัง
 ที่เยี่ยม โดยไม่ต้องพึ่ง M.I.L.O. เลย.

พวกผมมีเวลาเล่นกีฬากัน ตั้งแต่บ่ายสามโมง
สี่สิบห้า จนถึง หกโมงเย็นเป็นบางครั้ง บาง
กีฬาที่ผมเล่นได้เวลาอาบแดดของพวกผม
เราเล่นกีฬาที่สนามแห่งนี้ ออกกำลังกายแล้ว ก็จะไป
กันกลับตอน: ๑๖.๓๐ คือได้รีบตัวอาบน้ำ แล้ว
เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนที่สีขาวทั้งชุด. พวกผม
ไม่เคยคิดว่าเราจะเอา: ๓๐ ออกมาจากโรงเรียนได้.

อาบแดดด้วยชุดที่นอนแล้ว ได้เวลาหกโมงสี่สิบห้า
ช่วงนี้เราคือ: สันระ: ฝรั่ง: กลุ่มพลจีน: ดิ๊ง: เพื่องจัดการ
กับ: ๑๖.๓๐ มื้อสุดท้ายของวัน มื้อนี้พวกผมต้องกิน
หนักเป็นพิเศษ. เพื่อกันมิให้ต้องร้องจนกว่าจะถึงอาหาร
มื้อต่อไป. เวลาที่ฝึกซ้อมวิ่งได้เวลาเข้านอน
PREP. ทำอาหารบ้าน และช่วงเวลานี้แหละที่จะเป็นเวลา:
พิจารณาภาษาไทยสำหรับ: ผู้ที่: ทำชีวิตของของตน: มี.
หัวหน้าคน: เป็นทั้ง ผู้ฝึกภาษา, ทนาย และ มือประจบ

พวกผมมีเวลาทำอาหารที่บ้านจากที่มดของทั้ง สอง ที่มดครึ่ง. จากนั้นคือ
เลิก PREP. ล้างหน้าล้างตัว แปรงฟันแปรงฟันขึ้นนอน สองทุ่มสี่สิบ
ห้า หัวหน้าครู: ฝรั่ง: ฝรั่ง: ๓๐. นับจำนวนนักศึกษาที่นอนในคณะ:
ของตน. ดิ๊งหรือมดฝรั่งปล่อยแถวขึ้นห้องพร: ก่อนนอนทุก
คืน. พวกผมต้องสวดมนต์ เพื่อบใจใจอันแจ่มใส. ขอสาแล้วไว้ว่า.
พวกผมเป็นพุทธศาสนิกชนที่ดี. การฝึกสันต์สวดสำหรับฉันนี่
เมื่อเราสวดมนต์เสร็จ. และนับปุ่นบนที่นอน.

ที่ผ่านตาทุกคนคือ ๓๐: ๓๐ ที่พวกผมต้องฟังเขาทำ
ในแ่งลวัน อันแสนยาวนานในดวงมธุรส. และ ณ มัดนี้ ๓๐.
ราตรีสวัสดิ์! ครีบบบ!

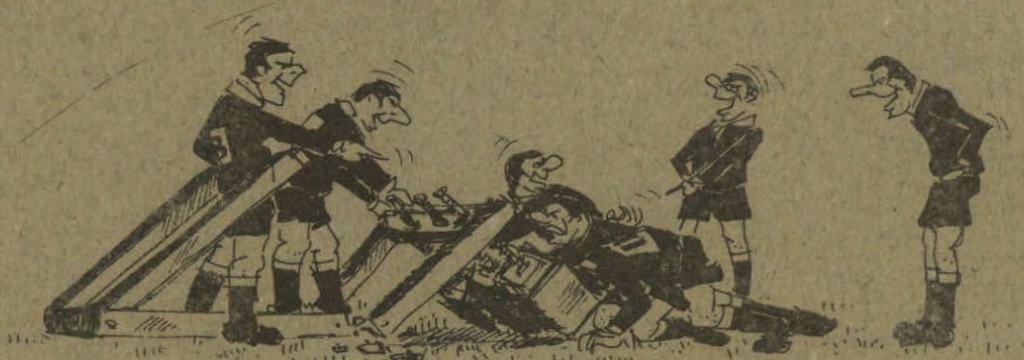
กีฬาต่อหน้าม.

สนามรบ.

.....
?

พัง..... พัง?

1

2

กรรมตามทัน .

บ่อนป่ากัด .

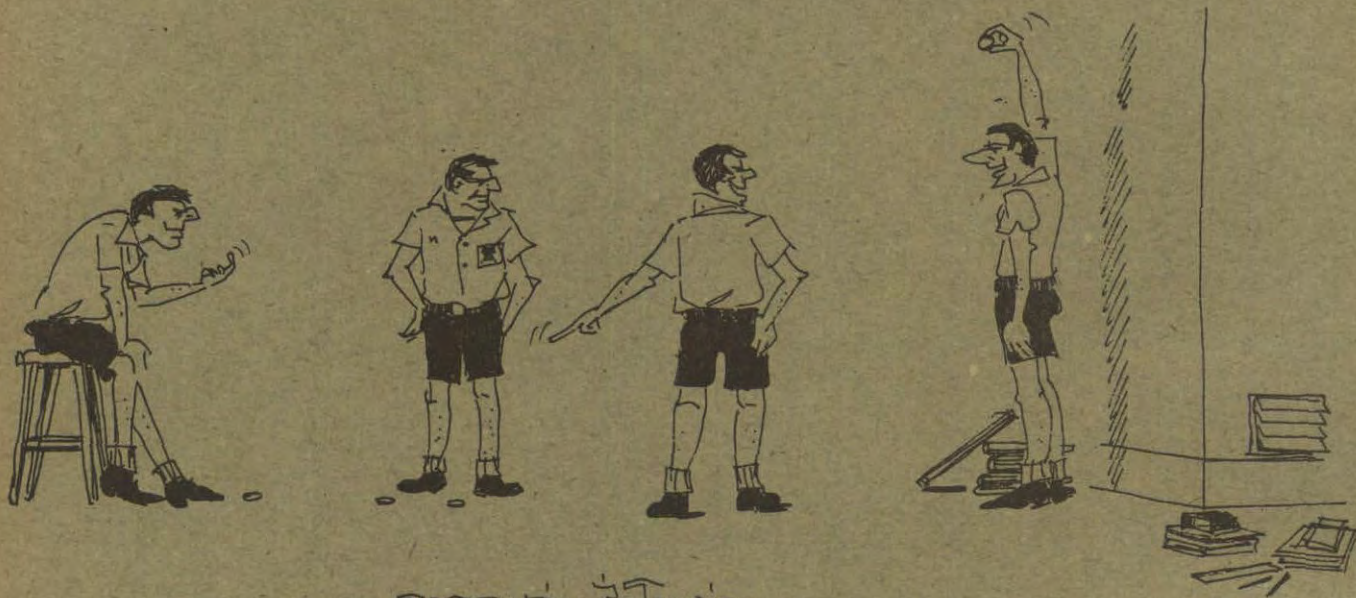
1/10

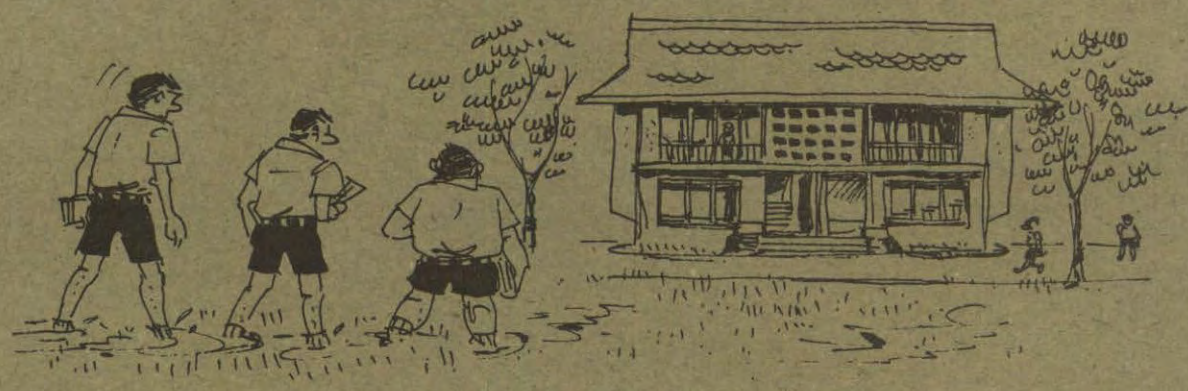
กีฬาตอนเย็น..

กีฬาที่ดูน่า...
158

จากการเล่นซิวโมวว่าง .

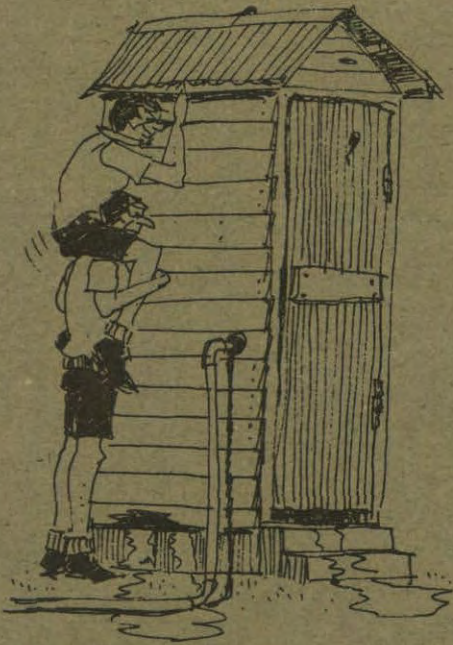

อุทการัย บนทางสายมิตรภาพ .

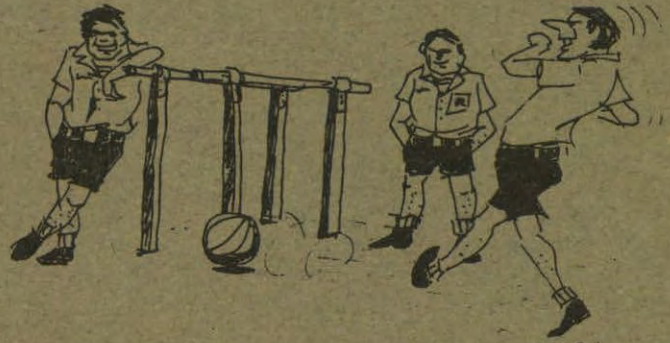

อาคารม.ค.น.ป.

100

.. ໄຫວ້ເຕອ໌ ແພລງຈຸກຄີ

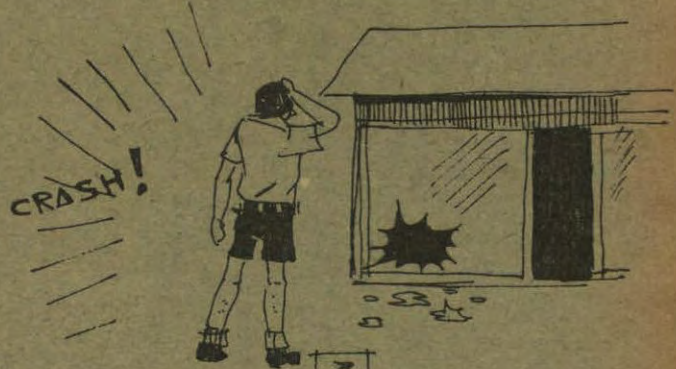
CHITLADA - SOCCER.

1

2

3

.. DATSUN ຍິງພລາດເປ້າ .

100

เพลงประจำโรงเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

คำประพันธ์ของ คุณหญิง มาลากุล ณ อยุธยา

ทำนองของ โฉลก เนตรสุทร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
องค์พระธีระราชเจ้าจอมสยาม
ใฝ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา
เพื่อพลกตวันหน้าสโมสร
สมบูรณ์ทุนพิทยาวราภรณ์
ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร

จึงพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์
สร้างสำนักนี้ลงจำบังให้
เป็นสถานศึกษาประชาไทย
อบรมใจกุลบุตรพิศุทธิ์งาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
องค์พระธีระราชเจ้าจอมสยาม
ใฝ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา
เพื่อพลกตวันหน้าสโมสร
สมบูรณ์ทุนพิทยาวราภรณ์
ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร

สำนักนี้จึงมีคตินิยม
กตัญญูประจำฝังจิตให้
รู้จักชาติศาสน์กษัตริย์เป็นนิตย์
อีกรู้เสียสละได้ด้วยใจงาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
องค์พระธีระราชเจ้าจอมสยาม
ใฝ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

GRADUATES SONG

GOOD BYE

Melody and Words

by F. Rico

- CHORUS: VAJIRAVUDH, GOOD BYE,
'TIS TIME FOR ME TO GO,
MY IDEAL IS HIGH
FOR YOU TAUGHT ME TO BE SO.
LIFE IS BEFORE ME
WITH MANY THINGS TO DO:
WHAT WILL BE, WILL BE,
BUT I CANNOT FORGET YOU
1. Good bye to my teachers all,
To the school good bye;
All your kindness I'll recall
Be I far or nigh.
Like a bird out of the nest
'Tis time I should fly
And in life to do my best.
Good bye, good bye, good bye
2. Good bye to my laziness,
To my sports, good bye;
I must use my cleverness,
I must my skill try.
'Tis high time to be a man
On myself rely,
I will do whate'er I can
Good bye, good bye, good bye
3. Good bye to this happy life
In the school, good bye;
In the world's unequal strife
I must win or die,
But when I am far away
I wont fret or cry;
I will follow the right way.
Good bye, good bye, good bye
4. But before my last good bye,
Sorrowful and brave,
If I have been rude or sly
Your pardon I crave.
All the good you've done to me
In my heart does lie;
Till my death your friend I'll be
Good bye, good bye, good bye
GOOD BYE
-

รายชื่อ นักเรียน ม.ศ ๕

ตามลำดับหมายเลข

เลขประจำตัว	ชื่อนักเรียน	เข้าโรงเรียนเมื่อ	ชั้นที่แรกเข้า
๒๓๖๖	บุญรัตน์ แยมงามเหลือ	๓ ก.ย.๐๐	ป.๔
๒๔๑๑	นพดล วิบูลมงคล	๑๔ พ.ก.๐๑	ป.๕
๒๔๔๐	วีระศักดิ์ อิศรเสนาฯ	๑๔ พ.ก.๐๑	ป.๕
๒๔๑๐	โสฬส ต้นไทรบูลย์	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๕
๒๔๒๒	ศรีเชต ศิริวรรณ	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๕
๒๔๕๖	สุรียา ณ นคร	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๓
๒๔๕๔	วีระนิตี สระวาลี	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๓
๒๔๕๐	พรเพิ่ม พรหมมาส	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๓
๒๔๕๑	หัลลภ ศรีศิริ	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๓
๒๔๕๒	โสรัต พรหมนารถ	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๓
๓๔๕๓	สรรศักดิ์ ศรีสุรินทร์	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๓
๒๔๕๔	สมมนัส มั่นประเสริฐ	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๓
๒๔๕๔	เทียนโชติ จงพีร์เพียร	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๓
๒๕๖๑	หัลลภ นาคพิทักษ์	๑๔ พ.ก.๐๒	ป.๓
๒๕๗๕	เชาวพันธุ์ ราชพิทักษ์	๑ ก.ย.๐๒	ป.๓
๒๕๘๒	รพีพัฒน์ ณ นคร	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๖
๒๕๘๐	สกุลพจน์ พจนานนท์	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๕๘๒	เชมชาติ โทธารามิก	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๕๘๓	อภิรักษ์ อารีย์มิตร	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๖๐๐	สุภัทร จารุตุล	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๖๐๔	พิชญ์ เนียวกุล	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๖๑๔	สุชาติ เนียวกุล	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๖๑๗	ปิติ ณ นคร	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๖๑๘	อัครตา ตะเวทิกุล	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๖๒๐	อมรศักดิ์ สติพิทยาอุท	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๖๒๑	วิษณุ จามรมาน	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕
๒๖๒๔	บริบูรณ์ อรชุนกะ	๒๔ พ.ก.๐๓	ป.๕

เลขประจำตัว	ชื่อนักเรียน	เข้าโรงเรียนเมื่อ	ชั้นที่แรกเข้า
๒๖๒๕	จาดูรงกิจ บุญประภักตร์	๒๕ พ.ค.๐๓	ป.๕
๒๖๒๖	สุรเดช บุญวัฒน์	๒๕ พ.ค.๐๓	ป.๕
๒๖๓๕	เดวิด รัสเซลล์	๒๕ พ.ค.๐๓	ป.๕
๒๖๗๑	ทัศนพงษ์ จักกะพาก	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๖
๒๖๗๒	ธีระศักดิ์ สุขจากติ	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๖
๒๖๗๔	เผด็จ ลิมปะสุวัฒน์	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๑	ม.ร.ว.ศิริเรกฤทธิ์ ทรัพย์พัฒน์	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๕	นภดล สุขกิจ	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๘	สมชาย จริญญากร	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๐	สุรชัย ชลประเสริฐ	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๑	อมร เลหาหมมนตรี	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๒	พิตรพร เกรือนิล	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๕	ธีรชัย รังสิกุล	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๖	รังษี นามวงศ์	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๗	ม.ร.ว.รัชนิกร รัชนิ	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๘	ศุภฤกษ์ มัลลิกมาลัย	๒๒ พ.ค.๐๔	ป.๕
๒๖๘๙	แสนยาบุภาพ กิ่งขวณิช	๒๑ ก.ย.๐๔	ป.๖
๒๖๙๐	เอก มหาวัจน	๒๑ พ.ค.๐๕	ป.๖
๒๖๙๑	ฐานิศร์ สอนชุ่มเสียง	๒๑ พ.ค.๐๕	ป.๖
๒๖๙๒	สมศักดิ์ เอี้ยวชูวงศ์	๒๑ พ.ค.๐๕	ป.๖
๒๖๙๓	กนิษฐา คุณาวุฒิ	๒๑ พ.ค.๐๕	ป.๖
๒๖๙๔	สิทธิพันธ์ ไชยนันท์	๒๑ พ.ค.๐๕	ป.๕
๒๖๙๕	นิพนธ์ มลิทสุวรรณ	๒๐ พ.ค.๐๖	ม.ศ.๑
๒๖๙๖	ไกรวัลย์ โภคชัยวิตร	๒๐ พ.ค.๐๖	ม.ศ.๒
๒๖๙๗	ชาญวิทย์ เชวงศักดิ์สงคราม	๒๐ พ.ค.๐๖	ป.๖
๒๖๙๘	อดุลย์ ลุประสงค์	๒๐ พ.ค.๐๖	ป.๖
๒๖๙๙	มณฑล แสนโกศิก	๒๐ พ.ค.๐๖	ป.๖
๒๖๙๐	ลิขิต สีหอำไพ	๒๐ พ.ค.๐๖	ป.๖
๒๖๙๑	ไพฑูรย์ เชื้อชูวงศ์	๒๐ พ.ค.๐๖	ป.๖
๒๖๙๒	ไกรสิทธิ์ ปักจักษ์ภักดิ์	๑๘ พ.ค.๐๗	ม.ศ.๑

เลขประจำตัว

ชื่อนักเรียน

เข้าโรงเรียนเมื่อ

ชั้นที่แรกเข้า

๓๐๐๔

สามชาย พนมขวัญ

๑๘ พ.ก.๐๗

ม.ที่.๑

๓๑๐๖

ประภัสสร บุญเดช

๘ ก.ย.๐๗

ม.ที่.๒

๓๑๑๑

ธีระ มโนธรรม

๑๘ พ.ก.๐๘

ม.ที่.๒

๓๑๑๒

ออมพล นิตยสุทธิ

๑๘ พ.ก.๐๘

ม.ที่.๒

๓๑๘๖

สัญชัย คันทวนิช

๑๗ พ.ก.๐๘

ม.ที่.๓

๓๑๘๘

อาภาภ นิมมาภา

๑๗ พ.ก.๐๘

ม.ที่.๓

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ รุ่น ๕๑

ไกรวัลย์ โภคย์วิตร

๕๔-๖๐-๖๒ ถนนวิภาวดี

อ.พิบูล จ.อุบลราชธานี

ไกรสีห์ ปักจักษ์ภักดิ์

๕๔ ซอยลอยมา ถนนปติพัทธ์

สะพานควาย พระนคร

เชมชาติ โภธารามิก

อ.โฆธาราม จ.ราชบุรี

คณิต อุณาอุณี

๒๑๖ พิบูลวัฒนา คลองประปา

สามเสนใน พระนคร

โทร ๑๕๑๖๖

จาตุรงค์ บุญยประภัทร์

๑ ซอยประภัทร์ สุขุมวิท ๒๑

พระโขนง พระนคร

ชาญวิทย์ เขวงศักดิ์สงคราม

๕ สุขุทัยซอย ๕ ดุสิต

พระนคร โทร ๔๑๓๔๔๔

เชาวพันธุ์ ราชพิทักษ์

๕๕๖/๒ ถนนเจริญนคร

บุคคโล ธนบุรี

กรุงเทพฯ ๖

ฐานิศร์ สอนชุ่มเสียง

๔๒ ถนนเทศบาลสาย ๒

ต.กัลยาณี จ.ธนบุรี

โทร ๖๓๒๘๖

ม.ร.ว.คิเรกฤทธิ์ รพีพัฒน์

๓/๒ เหมืองหิน แทร

๑๓ ซอยใจสมาน (สุขุมวิท ๖)

บางกะปิ พระนคร

โทร ๕๑๒๒๘

เดวิด รัสเซลล์

๓๐/๑ ซอยสุทธิสาร

สะพานควาย

พระนคร โทร ๑๒๘๑๐

หัตถ์หงส์ จักกะพาก

๑๕/๒๐ นิกรมณี ลาดพร้าว

บางกะปิ พระนคร

โทร ๑๒๘๑๐

เทียนโชติ จงศิริเพียร

๕๑๒ ซอยชัยพฤกษ์

(สุขุมวิท ๖๕) พระโขนง

พระนคร

ธีระ มโนธรรม

๒๐๐/๑๓๕ ซอยโรงพยาบาล ๓

สาทรใต้ ย่านนาวา

พระนคร

ธีรชัย รังสิกุล

๕๕ ตรอก ร.ร.นายร้อย

จ.ป.ร. ราชดำเนินนอก

พระนคร โทร ๔๑๘๑๐๔

ธีระศักดิ์ สุขชาติ

ตรอกวัดหงส์ เจริญพาณิชย์

ถนนอิสราภาพ ธนบุรี

โทร ๖๑๖๑๐

นพดล วิบูลมงคล

๕๔ ถนนเพชรเกษม

สนามจันทร์

นครปฐม

นภดล สุขกิจ

๑๔/๔ ถนนเสนาภิรมย์ ๒

พหลโยธิน บางเขน

พระนคร

นิพนธ์ มลิพันธสุวรรณ

๕๑๔ ถนนอิสราภาพ

บางกอกน้อย ธนบุรี

บริบูรณ์ อรชุนกะ

๑๕ ต.สวนใหญ่ อ.เมือง

นนทบุรี

บุญรัตน์ แยมงามเหลือ

๑๔๘ ซอยวัดใหม่พิเรนทร์

ถนนอิสราภาพ บางกอกใหญ่

ธนบุรี โทร ๖๕๑๔๑

ประภัสสร บุญเดช

๓๑๐ ราชวิถี ดุสิต

พระนคร

ปิติ ๗ นคร

๔๐๔ ขอยร่วมมิตร
ครอกจันทร์ ยานนาวา
พระนคร

เสด็จ ลิมปะสูวณะ
๑๒๔ ถนนพินิตประสาธ
นครปฐม

พรเพิ่ม พรหมมาลี
๔/๒ ถนนกรุงเทพ-นนบุรี
คูสิต พระนคร

พลเอก ศรีศิริ
๔ สุขุมวิทย์ ๖๕ พระโขนง
พระนคร

พลเอก นาคพิทักษ์
๔๐๔ ขอยอวุฒิวีเทศน์
ถนนพิชัย พระนคร

พิตรพร เครื่องนิล
๕๓/๔ ขอยจอมพล ลาดพร้าว
พระนคร

พิชญ เบี้ยวกุล
๔๒ ถนนเพชรบุรี
พระนคร

ไพฑูรย์ เชื้อชูวงศ์
๔๗๑/๑ บางกระบือ
พระนคร

โทร ๕๖๕๐๐

มณฑล แส่นโกศิก
คณะจิตรลดา วชิราวุธ
วิทยาลัย คูสิต
พระนคร

รพีพัฒน์ ๗ นคร
๖๗๖ ตรอกคล้ายจินดา
วงเวียนใหญ่ ธนบุรี

รังษี นามวงศ์
๖๕/๒ ขอยรุ่งโรจน์
ลาดพร้าว พระนคร

ม.ร.ว.รัชนิกร รัชนี
๓๖/๑ ขอยงามคูหลี่
ทุ่งมหาเมฆ
พระนคร

ลิขิต สีหอำไพ
๑๖ สุขุมวิทย์ ขอยพร้อมจิตร
บางกะปิ พระนคร
โทร ๕๑๔๒๕๓

วิชญ์ งามรमान
๑๐๐ ขอยไต้มาตี
สุขุมวิทย์ ๕๓ พระโขนง
พระนคร

วีระนิตี สระวาลี
๒ ถนนเพ็ญียง นางเลิ้ง
โทร ๕๑๓๓๕๑
๕๑ เสถียรสัมพันธ์ ๗ พหลโยธิน
พระนคร โทร ๗๖๐๕๔

วีระศักดิ์ อิศรเสนาฯ
๓๕๖ ถนนบำรุงเมือง
สี่แยกแมนส์รี พระนคร
โทร ๕๑๑๖๕๗

ศรีเชค ศิริวรรณ
๕๗ งามวงศ์วาน บางเขน
พระนคร โทร ๗๑๕๐๒

ศุภฤกษ์ มัลลิกมาลัย
๕๖ เซนต์หลุยส์ ๓ สาทรใต้
ยานนาวา พระนคร
โทร ๕๑๒๗๕๐

สมชาย จรัญยากร
๑๕๕ ถนนกรุงเกษม เทเวศร์
พระนคร โทร ๕๑๒๔๕๕

สมมนัส มั่นประเสริฐ
๔ สุขุมวิทย์ ๕๖ ขอยสายทิพย์
พระโขนง พระนคร

สมศักดิ์ เอื้อชูวงศ์
๒/๑ ถนนตึกภู ภูเก็ต

สามชาย หมมขวัญ

๔/๔ ซอยเฉลิมสุข บางเขน
พระนคร

สิทธิพันธ์ ไทยบัณฑิต

๓๓๖ ถนนประจักษ์ราชมรรค์ ๒
ดุสิต พระนคร

สุชาติ เบ็ญกุล

๒๓๘/๕๐ ซอยสังฆะวิริยะ ๑
ลาดพร้าว พระนคร

สุภัทร จารุฑล

๑๕/๒๒ ค.สวนใหญ่ อ.เมือง
นนทบุรี

สุรัชย์ ชลประเสริฐ

๒๑ อาคารทิพย์วัฒนา สามเสน
พระนคร

สุรเดช บุญวัฒน์

๒๘๑ ถนนทรงสวัสดิ์
พระนคร

สุริยา ณ นคร

๒๕๕ อาคารสังเคราะห์
ทุ่งนาเนม ยานนาวา
พระนคร

แสนยานุภาพ กังขวิช

๓๕๒ ซอยสะพานขวา
ถนนประจักษ์ราชมรรค์
ดุสิต พระนคร

โสรัถ พรหมนารถ

บ้านหักปลัดจังหวัดปทุมธานี
ปทุมธานี

โสพล ต้นไทรน้อย

๒๐ ตำบลสาปประหวน
อ.นครชัยศรี นครปฐม

สรศักดิ์ ศรีสุรินทร์

ห้างหุ้นส่วน ผ.กาญจนพฤษ
สุรินทร์

สัญชัย ต้นทอวิช

๓๕ ถนนสีตุล อ.เมือง
ภูเก็ต

สกุลหงษ์ หงษ์นามนท์

๕๕ ซอยศรีเฉลิมหงษ์
บางซื่อ พระนคร
โทร ๕๑๕๐๑

ออมพล นิตยสุทธิ

สุวรรณประดิษฐ์ เส้าชิงช้า
พระนคร โทร ๒๐๕๐๑

อัครดา ตะเวทีกุล

๓ สุขุมวิท ๕๑ พระโขนง
พระนคร โทร ๕๑๐๒๒๕

อานุภาพ นิมาภา

๒๒๒ เชียงสะพานกรุงเทพ
ยานนาวา พระนคร
โทร ๓๕๑๕๐

เอก มหาวิชัย

๓๒ รองเมืองซอย ๓ พระนคร
๑๐๕ บ้านหักปลัดไฟ ซอยนิคม
ค.ลาดยาว บางเขน
โทร ๓๐๓๒๐

อดุลย์ ลูประสงค์

๑๕/๑๒ ซอยคชเสณี บางซื่อ
พระราม ๖ พระนคร
อมรศักดิ์ สนิทพิทยาอุทธิ์

๓๑ ซอยร่วมมิตร ดินแดง
พระนคร

อมร เล้าหะมนตรี

๕๕๒ ซอยริมคลองใต้สิงห์โต
ถนนพระรามสี่ คลองเตย
พระนคร

อภิรักษ์ อารีชัยมิตร

๑๐๕ ซอยสังฆะวิริยะ ๑
ลาดพร้าว บางเขน
พระนคร โทร ๑๕๕๑๕

O.V IN WONDERLAND

“ชาวพันธุ์ ราชพิทักษ์”

"หลานชาย... นี่คณะผู้บังคับการไซ้ไหม" ข้าพเจ้าเหลือบตาขึ้นมองชายกลางคน เจ้าของกำนัม ขณะที่กำลังอ้าปากคิมน้ำประปาด้วยความกระหายจากก๊อกหน้าบ้านท่านผู้บังคับการ ข้าพเจ้าจำใจต้องหยุดการบริโภคน้ำลงในช้วงเวลานั้นเอง ทั้ง ๆ ที่อยากจะดื่มต่อเสียให้อิ่ม... ยึดตัวตรง เอาหลังมือปิดน้ำที่ริมฝีปาก... "ใช่ครับ" ข้าพเจ้าตอบ ในใจชักสงสัย "เออ... หลานชาย เธออยู่ที่นั่นมานานเท่าไร" "๑๐ ปีครับ" "ก็จวนจบแล้วซินะ" ข้าพเจ้านิ่งไปวูบหนึ่ง อันที่จริงมันก็ควรจะเป็นเช่นนั้น ถ้าข้าพเจ้าไม่โชคร้าย... "ว่าไงหลานชาย ทำไมเงียบไป" "อีกสองปีครับผมถึงจะจบ" ข้าพเจ้าผินยิ้ม ชายคนนั้นเดินเข้ามาใกล้ ยกมือขึ้นตบหลังข้าพเจ้าเบา ๆ "มันเป็นของธรรมดา... หลานชาย สมัยลุงอยู่ที่นั่นว่าจะจบก็ต้องย่ำ ๑ สองปี ๔ อีกสามปี" ข้าพเจ้าถอนใจ รู้สึกอุ่นใจขึ้นบาง เมื่อรู้ว่ามีคนเคยตกที่นั่งเช่นเดียวกัน

"นั่นดีอะไร" คุณลุงเปลี่ยนเรื่องพูด พร้อมกับยกมือชี้ตรงไปยังตึกทรงไทยประยุกต์เบื้องหน้า "นั่นเธออะ... ห้องสมุดครับ" ท่านผู้บังคับการได้อุทิศเงินของท่านสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ของนักเรียน ที่จะได้อาศัยเป็นที่ค้นคว้าหาความรู้ครับ สำหรับวิศวกรผู้คุมงานและออกแบบห้องสมุดนั้นก็คือท่านศาสตราจารย์วรวิทย์ เกษไชโยลัย อาจารย์คนหนึ่งของเราครับ" "อืม หลานชายนี่พูดเก่งนะ" (และแสนรู้ด้วย) ข้าพเจ้ายิ้มอย่างภูมิใจ "ดีทีเดียว ลุงเห็นจะต้องขอแรงให้หลานชายช่วยเป็นไกด์พาชมโรงเรียน ตกงใหม่ ลุงอยากเห็นความก้าวหน้าของวงวิชาการ" คุณลุงเริ่มลูบผาด ข้าพเจ้าเลย... "ถือเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้รับใช้"

"เราเริ่มต้นกันตั้งแต่ตรงนี้เลยนะครับ โนนครับ เรือนไทยที่สร้างขวางคลองอยู่นั้น ส่วนหนึ่งใช้เป็น ที่เก็บรถของท่านผู้บังคับการ อีกส่วนหนึ่งใช้เป็นที่ฝึกซ้อมของวงจุลศูริยางค์" "แล้วโรงทิม ๆ นั่นอะไร" "อ้อ โรงแบทมินตันครับ" "แล้วนี่ละ" "โรงอาหารครับ" "สร้างยังกับศาลาวัดอย่างนั้นแหละ" "ผมคิดว่่าก็คงจะเป็นเช่นนั้นแหละครับ เพราะที่นี้สิ่งก่อสร้างส่วนใหญ่เป็นศิลปะแบบไทย ดังนั้นเมื่อจะสร้างอะไรใหม่ขึ้นมา ก็จำเป็นต้องยึดแบบศิลปะไทยไว้ เพื่อความกลมกลืน ดังนั้นถ้าดูรวม ๆ กันแล้ว โรงเรียนเรานี้ก็ถือว่าดี ๆ นี้เอง ผิดแต่ว่าไม่มีพระสงฆ์ประจำ มีแต่นักเรียนประจำ" "จริง ๆ ลุงเห็นด้วย ไอ้ตอนที่อยู่ที่นี้ ไม่ค่อยสนใจเงินเท่าไร แต่พอออกไปข้างนอกนั้นแหละ จึงได้สังเกต" "เออ ผมนึกได้แล้ว...." "นี่อะไร..." "คือเมื่อสองสามวันก่อน มีฝรั่งเข้ามาขอถ่ายหนัง เขาบอกว่าที่นี้เป็นวัดที่สวยงามมาก และเป็นปารค์ที่ร่มรื่นจริง ๆ พวกเราต้องอธิบายกันยกใหญ่ (จนเมื่อมือ) กว่าเขาจะเข้าใจ" คุณลุงและข้าพเจ้า ไกด์จำเป็นหัวเราะร่วน พวกกันเดินอ้อมมาทางถนนหน้า คณะผู้บังคับการ ผ่านห้องสมุด "สวนญี่ปุ่นนี่สวยจริง ๆ" "ครับสวยจริง ๆ คุณหญิงภรรยาของท่านเป็นผู้ออกแบบและตกแต่งเองทั้งหมดครับ" "เออจริงซินะ ลุงเคยได้ทราบมาว่า คุณหญิงท่านได้ไปศึกษาเกี่ยวกับด้านการเรียน

และการจัดดอกไม้มาจากญี่ปุ่น" "ใช่ครับ ยังมีอีกนะครับ อยู่ทางหัวโค้งถนนนั่นแหละ และที่อื่นอีกหลายแห่ง" เราเดินผ่านตึกพยาบาล "หลานชาย ที่ตึกพยาบาลนี้มีคลินิกทำฟันด้วยหรือ" คุณลุงพูด ขณะที่สายตาแกมองลอด ม่านหน้าต่าง ตึกพยาบาลเข้าไปเห็นโต๊ะทำฟัน "ครับ เคียวนี่พวกเรามีฟันที่อยู่ในสภาพดีทุกคน เพราะได้รับการ ตรวจรักษาจากคุณหมอที่ประจำอยู่เสมอ" "พวกหลานนี่โชคดีที่ได้มาเรียนในตอนนี้ เมื่อสมัยลุงเป็นนักเรียน เรื่อง ฟันฟางนี่พวกเรากลัวกันนัก" "คุณลุงครับ วิชาวุธสมัยนี้ก้าวหน้ามากครับ สำหรับเรื่องสุขภาพของนักเรียนแล้ว ทางโรงเรียนเอาใจใส่เป็นอย่างดี มีนายแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิ (ปัจจุบันคือนายแพทย์วิรัช มรรคดวงแก้ว) มาคอย วินิจฉัยโรค และยังมีบุรุษพยาบาลคอยให้ความดูแลแก่นักเรียนที่ป่วยและนอนพักฟื้นอยู่ที่ตึกพยาบาลนี้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง" "เยี่ยมมาก" "นอกจากนี้ทางโรงเรียนยังได้จัดให้มีการวัดส่วนสูง ซึ่งน้ำหนักของนักเรียนทั้งหมดเป็นประจำ ทุกเดือน เพื่อบันทึกลงในสมุดรายงานประจำปีของนักเรียน ซึ่งผู้ปกครองจะได้เห็นถึงความเติบโตของบุตรหลาน ตลอดเวลาที่ร่ำเรียนอยู่ได้โดยชัดเจน" น้ำลายข้าพเจ้าเริ่มแตกฟอง เราเดินเรื่อยมาถึงสระว่ายนํ้า "สระนี้ใหญ่น่าลงไปแช่... หลานชายเคยลงไปบ้างหรือยัง" "เคยครับ... สระนี้นักเรียนวิชาวุธทุกคนลงเล่นได้ครับ ใครที่ว่ายน้ำไม่เป็นก็มีครูสอนให้ครับ เราลงเล่นกันทุกวันโดยจัดเป็นเวรเล่นกันทีละคณะค่อกันไป พอถึงปลายปีก็มีการแข่งขันว่ายนํ้าระหว่างคณะ เพื่อชิงถ้วยรางวัลพระราชทานจากพระหัตถ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เหมือนกีฬาประเภทอื่นด้วยครับ" "สมัยลุงไม่เห็นมี เอ หลานชาย รู้สึกว่าวิชาวุธปัจจุบันนี้ เจริญก้าวหน้าไปมากจริง ๆ สำหรับเรื่องการกีฬาจะมีอะไรใหม่ไปจากสมัยที่ลุงอยู่บ้างไหม" "เออ สมัยที่คุณลุงมีกีฬาอะไรบ้างครับ" "ก็มีรักบี้" "ของตายครับ มีแน่ และคงมีต่อไปอีกนาน" "ฟุตบอลล่ะ" "ยังอยู่ครับ" "วอลเลย์" "อยู่ครับ" "แบดมินตัน" "อยู่ครับ" "เออ จริงซิคะเราเพิ่งไปดูโรงแบดมินตันมาหยก ๆ" "สคอวล่ะ" "อยู่ครับ" "เทนนิส" "อยู่ครับ" "บาสเก็ตบอล" "อยู่ครับ" "แหม กีฬาทุกอย่างยังอยู่ครบเลย แดมกีฬาว่ายนํ้าอีกอย่าง" "เออ คุณลุงครับ พูดถึงเรื่องกีฬา เคียวนั้นนอกจากรักบี้แล้ว บาสเก็ตบอลและว่ายนํ้าก็กำลังเฟื่องมาก จนทางโรงเรียนกล้าที่จะส่งออกไปชิงชัยกับคนภายนอก และก็ไม่ผิดหวัง ต่างก็คว้าเหรียญรางวัลชนะเลิศประเภทเยาวชนของเทศบาลนครกรุงเทพฯ มากันคนละหลาย ๆ อัน สำหรับว่ายนํ้านั้นปรากฏว่านักเรียนโรงเรียนเราทำลายสถิติบางประเภทไว้ด้วย" ขณะที่เราเดินมาถึงคอร์ตเทนนิส "อ้าว เรือนจากคณะดูสิดีไปไหนล่ะ" "ปู่โธ รื้อไปตั้งนานแล้วละครับ เคียวนี่คุณลุงไปดูคณะดูสิที่สร้างใหม่ซีครับ" "เป็นยังงัยล่ะ" "เป็นดีแล้วครับ สร้างต่อจากของเดิมที่เหลือรอดจากถูกระเบิด มีสองชั้นทันสมัย แต่ก็ยังเป็นแบบไทย ๆ ... นั้นยังงัยครับ" "ข้างบนเป็นมุ้งลวดหมดเลยรีนี่ สมัยลุงยังต้องกางมุ้งกันสลอน, ชื่อ น่าสบายจริง ๆ"

ออกจากคณะดูสิก็เดินเรื่อย ๆ ไปตามถนนที่ทอดไปทาง "ตึกขาว" "แล้วนี่ตึกอะไร ออกแบบได้ดีมาก ดูกลมกลืนกับของเก่า ๆ ใต้รอบ ๆ อย่างวิเศษ" "อ้อ ออฟฟิศใหม่ครับ เพิ่งสร้างเสร็จเมื่อปีกลายนี้เอง และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จมาเปิดตึกนี้ด้วย เข้าไปชมข้างในกันดีไหมครับ" "โอ๊ะ ไม่ล่ะ ลุงชมแต่ข้างนอกก็พอแล้ว" "งั้นผมบรรยายให้ฟัง ตกลงนะครับ" "อ้าว ตกลง" "ชั้นล่างแบ่งออกเป็นสี่ส่วน คือห้องพักครู สำนักงาน ห้องประชุมครูและห้องท่านผู้บังคับการ ส่วนชั้นบนเป็นพิพิธภัณฑ์" "พิพิธภัณฑ์" "ทำไมหรือครับ อ้อจริงซิ สมัยคุณลุงไม่มีนี่... เรื่องมันเป็นอย่างนี้ครับ มูลเหตุดั้งเดิม ทางโรงเรียนได้ความคิดมาจากคุณหมอ

บุญส่ง เลชะกุล นายกนิยมไพโรสมาคม ในคราวที่ท่านได้กรุณาถ่ายภาพยนตร์เกี่ยวกับธรรมชาติของสัตว์มาฉายให้พวกเราชม ตอนจบ ท่านได้กล่าวถึงการเก็บสะสมสัตว์ต่าง ๆ เพื่อทำพิพิธภัณฑ์สัตว์ จากนั้น ด้วยความร่วมมือของบรรดาอาจารย์, ผู้ปกครองนักเรียน และนักเรียน ทางโรงเรียนก็สามารถรวบรวมซากสัตว์, โครงกระดูก ฯลฯ ได้จำนวนหนึ่ง พอที่จะจัดตั้งเป็นพิพิธภัณฑ์สัตว์ได้ จึงได้ตกลงกันใช้ชั้นบนของออฟฟิตใหม่เป็นที่เก็บ เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งของใหม่ ๆ ก็ทยอยกันเข้ามาในพิพิธภัณฑ์ของโรงเรียนเรื่อย ๆ ทั้งนี้ด้วยความกรุณาของท่านผู้ปกครองนักเรียน แต่อย่างไรก็ดี พิพิธภัณฑ์ก็ยังมึที่ว่างเหลืออีกมาก... เออ คุณลุงมีอะไรที่เห็นว่าพอจะเป็นประโยชน์แก่การศึกษาของพวกหลาน ๆ จะนำมาบริจาคให้ก็ได้เนาะครับ ทางโรงเรียนยินดีรับเสมอ" "เออ ให้ลุงคิดเดี่ยว.. อืม.. คิดออกแล้ว ช่างสถาปลุงมีอยู่หลายตัว หวังว่าคงเป็นประโยชน์ในการศึกษาชีววิทยาบ้าง" "ดีทีเดียวยครับ" "เอาไว้อาถิยหน้า ลุงจะเอามาให้เนะ ให้ที่ไหนละ" "ก็ที่ตึกนี้แหละครับ" "เออ จริงซึนะ" "เอ๊ะ เสียงชูชู้นั่นอะไรนะ" "น้ำตกครับ เสียงน้ำตก" "น้ำตก" "ครับ" "ที่ไหน ไปดูกันหน่อยซิ" ข้าพเจ้าพาคุณลุงเดินอ้อมออฟฟิตไปที่น้ำตก "อืม น้ำดูมาก เห็นน้ำแล้วทำให้หายใจร้อนขึ้นเชอะ แล้วยังใจถึงได้สร้างชั้นละ" "เรื่องเดิมมันเป็นอย่างนี้ครับ ย้อนหลังไปเมื่อสองปีก่อนตอนงานกรีธา นักเรียนกลุ่มหนึ่งได้สร้างแบบจำลองเขื่อนเก็บน้ำซึ่งใช้ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าได้ เพื่อให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทอดพระเนตร และพระองค์ทรงพอพระราชหฤทัยเป็นอย่างยิ่ง ทรงมีพระบรมราชานุญาตให้คณะผู้สร้างเข้าไปชมเขื่อนจำลองในพระตำหนักจิตรลดาราย เมื่อกลับออกมาคณะผู้สร้างและทางโรงเรียนรู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ จึงได้ประชุมตกลงกันสร้างเขื่อนทดน้ำขึ้น โดยอาศัยประสบการณ์ที่ได้พบเห็นมาจากเขื่อนจำลองในพระตำหนักจิตรลดารายเป็นหลักการ เขื่อนนี้สำเร็จได้ด้วยความร่วมแรงร่วมใจของบรรดานักเรียนทั้งหมด ช่วยกันคนละไม้คนละมือ ภายใต้การอำนวยการของศาสตราจารย์วรวีทย์ และอาจารย์สรวิติ คล่องกำไร เพราะฉะนั้นเขื่อนนั้นนอกจากจะให้ความเจริญตาเจริญใจแก่ผู้พบเห็น และแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของน้ำที่มีต่อการเกษตรกรรมและผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าแล้ว ยังเป็นเสมือนอนุสรณ์แห่งความสามัคคี ร่วมมือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของเรา ลุงวชิราวุธอีกโสทรหนึ่งด้วยครับ" "การกระทำของพวกเราน่าสรรเสริญจริง ๆ" "ขอบพระคุณครับ" "เออ แล้วตึกสองหลังนี่ละไว้ทำไม" "ตึกเรียนครับ และมีห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์อยู่ในตัว ของชั้น ม.ศ.๔, ม.ศ.๕ ครับ ตึกแรกนี้ชื่อตึกเพชรรัตน์ ทั้งนี้ก็เพราะสมเด็จพระเจ้าลูกเธอในรัชกาลที่ ๖ คือเจ้าฟ้าเพชรรัตน์ฯ ทรงมีพระกรุณาธิคุณพระราชทานเงินส่วนพระองค์เป็นค่าก่อสร้างตึกนี้ขึ้นครับ สำหรับห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ใช้เป็นห้องเคมีครับ" "อืมม ทันสมัยมาก" "ครับ เรา รู้สึกภูมิใจในห้องเรียนของเรามากครับ" "สมัยลุง เราเรียนเคมีกันที่ตึกเหลืองนั้น" "ครับ ๆ ผมเคยทราบว่าเป็นเช่นนั้น แต่เดี๋ยวนี้ตึกเหลืองใช้เป็นที่เก็บเครื่องดนตรีและเป็นที่พักผ่อนของวงหัดดนตรีของเราด้วยครับ" "วงแจ๊สนะเธอ" "ครับ" "เออเหมือนเมื่อปีก่อนจะเคยไปแสดงที่สถานีโทรทัศน์โซโซไหม สมีอดีมานี้ ลุงยังติดใจอยู่เลย"

แล้วคุณลุงก็กวาดสายตาไปรอบ ๆ ด้วยความสนใจ "ดูอะไรมันเปลี่ยนแปลงไปหมดเลยนะ" แล้วตึกนั้นละ สร้างคล้าย ๆ ตึกเพชรรัตน์" "ตึกชิวะครับ คือนอกจากจะเป็นห้องสำหรับเรียนแล้ว ยังมีห้องสำหรับปฏิบัติการชีวโดยเฉพาะด้วยครับ เข้าไปดูข้างในซิครับ" "กว้างมากนี่" "ครับ บางคราวพวกเรายังใช้โอกาสถือเป็นสนามฟุตบอลไปในตัว" คุณลุงยิ้มอย่างรู้เขิง "นี่อะไร" "ห้องมิดครับ สำหรับสมาคมด้วยรูป" "อ้าว ไม่ใช่ได้"

บันไดคึกขาวหอรก" "เดี๋ยวนี้ย้ายมาแล้วครับ ช่างในกว้างขวาง...สมมุติ มีเครื่องระบายอากาศเป็นอย่างดี เดี่ยวนี้สมาคมถ่ายภาพกำลังก้าวหน้ามาก มีการสอนวิชาการถ่ายภาพให้แก่แก่นักเรียนผู้สนใจ โดยอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางนี้ โดยเฉพาะครับ พอตอนปลายปีก็จะมีการประกวดรูปถ่าย เพื่อนำออกแสดงให้ทอดพระเนตรตอนงานกรีฑาค้วยครับ" "เพื่อจริง ๆ" ข้าพเจ้าพาคณะลุงอ้อมตึกชีวะมาทางโรงยิมใหม่ "เอ ลุงจำได้ว่ามันอยู่ตรงนี้นี่นา" "ใช่ครับ" มันเคยอยู่ แต่เดี๋ยวนี้ทางโรงเรียนสร้างใหม่ ถัดไปโน้นไงครับ ทันสมัยเยี่ยม มีอุปกรณ์ครบ เป็นต้นว่า แทมโบรีน บารเบล ครัมเบล จักรยาน และอีกเยอะแยะครับ ส่วนโรงยิมเก่าที่คุณลุงเห็นกำลังทาสีนั้น จะใช้เป็นที่พักชั่วคราวของนักเรียนคณะจิตรลดา" "อ้าว ทำไมละ" "ทางโรงเรียนจะซ่อมแซมคณะจิตรลดาใหม่ครับ เพราะว่าทรุดโทรมมาก ฝนรั่วเป็นประจํา" "แล้วคณะอื่นละ" "ก็เหมือนกันครับผมคิดว่าคงจะทยอยซ่อมไปเรื่อย ๆ แหละครับ" "มันก็ควรอยู่หรือ สร้างมาตั้ง ๕๐ - ๕๐ ปี" "คุณลุงครับ ผมว่าเราไปดูทางหน้าหอประชุมกันจะมีกว่ามีอนุสาวรีย์รัชกาลที่ ๖..." "อนุสาวรีย์รัชกาลที่ ๖ ในโรงเรียนเรานะหรือ" "ครับ เพิ่งสร้างเสร็จหยก ๆ นี้เอง" "อันที่จริงก็ควรจะสร้างกันตั้งนานแล้วนี้ ผมก็คิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น แต่เห็นจะเป็นด้วยขาดเงินแหละครับ ดังนั้นพอได้เงินทุนจากสมาคมนักเรียนเก่า ทางโรงเรียนจึงได้ลงมือสร้างทันที งานเปิดอนุสาวรีย์ที่ใหญ่โตมากครับ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ตลอดจนเจ้าฟ้าหญิงเพชรรัตนฯ และพระนางเจ้ารำไพพรรณี ทรงเสด็จพระราชดำเนินมาในพิธีด้วยครับ สำหรับพระบรมรูปรัชกาลที่ ๖ นั้น ได้จำลองแบบมาจากองค์ที่ประดิษฐานอยู่ที่พระราชวังสราญรมย์ โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จไปเป็นองค์ประธานทำพิธีเททอง ในวันที่ทรงเปิดงานวชิราวุธานุสรณ์ ณ พระราชอุทยานสราญรมย์ เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๕ ครับ" "แหม ดีจริง ๆ เดินเร็ว ๆ หน่อย ลุงอยากจะไปดูวชิราวุธานุสรณ์พระบรมรูปพระองค์ท่าน..."

"เอ หอประชุมนี้ดูใหม่จริงนะ" "ก็แน่นอนครับ เพิ่งตกแต่งครั้งใหญ่เมื่อไม่นานมานี้เอง คุณลุงทราบไหมครับว่า เดี่ยวนี้หอประชุมของเราเป็นสมบัติของชาติแล้ว" "งั้นหรือ... เอ หลานนี่ก็เขินแล้วนะ ลุงเห็นจะต้องกลับเสียที ขอบใจหลานชายมากที่อุตส่าห์หาชมและเล่าเรื่องราวอันมีประโยชน์ให้ฟัง" "ไม่เป็นไรมิได้ครับ ผมจะเดินไปส่งคุณละ" เราทั้งสองเดินกลับมาทางเก่า ไคยีนเสียงเพลงดังแว่ว ๆ มาจากคอมมอนรูม "เอ นั่นห้องอะไร เห็นมีโทรทัศน์ มีเพลงฟัง มีนักเรียนอยู่เต็มไปหมด" "อ้อ ห้องคอมมอนรูมครับ" "อะไรนะ ห้องคอมมอนรูม" "คือเป็นห้องพักผ่อนของพวกนักเรียนทุกคณะแหละครับ ช่างในห้องมีโทรทัศน์ วิทยุสเตอริโอ แล้วก็เครื่องเล่นจานเสียง ห้องสมุดและเกมส์ต่าง ๆ เช่น หมากรุก หมากรอก ฯลฯ ไว้ให้นักเรียนได้เล่นยามว่าง เป็นการผ่อนคลายจากการที่ใคร่ครวญเรียนหนังสือมาทั้งวัน ท่านผู้บังคับการได้ความคิดมาจากมาเลย์เซีย ตอนที่ท่านคุมทีมรักบี้ไปแข่งกับพวกมลายู ได้ไปเห็นห้องแบบนี้เข้าที่มาเลยคือเรจ เห็นว่าเป็นประโยชน์แก่นักเรียนจึงได้อนุมัติให้สร้างขึ้นครับ"

พอดีถึงประตูรั้ว ลุงกลับก่อนละ อาทิตย์หน้าจะมาใหม่"

"สวัสดีครับ"

"สวัสดี"

ลาแล้ว วชิราวุธ

“พิตรพร เกรือนิล”

"วชิราวุธ" สุดสง่า นานิยม
งามเหมาะสมสวยซึ้งตรึงดวงจิต
อยู่ประจำแต่เยาว์เรามีมิตร
เพื่อนสนิทมากพันล้นหัวใจ
ระบ ๖ ปกเกล้าเราเช่นลูก
ทรงฝังปลูกดวงจิตพิศมัย
ช่วยบ้านเมืองเรื่องรุ่งจรัสใจ
พวกเราไซ้ไรไม่ลืมปลื้มวิญญา

โอ้ครูบาอาจารย์ท่านคุณแก้ว
สุดเพริศแพรวพรอดพรำคำสั่งสอน
จนศิษย์นี้มีปัญญาวันทากร
คงไต่ย่อนสนองคุณหากบุญมี
เห็นหญ้าแพรกดอกมะเขือเหลือจะกลั่น
ครูกวดขันตรวจตราทุกหน้าที่
ฝนปัญญาศุภญาแพรกแตกขจี
พระคุณนี้ไม่เลือนเดือนดวงใจ

วชิรบวกอาวธสุดประเสริฐ
เครื่องแบบเลิศเพลิดพริ้งสิ่งเสื่อผ้า
มีแผงคอกหมวกหนักคืบงามตา
ราชปะแตนกระดุมห้าหน้าชมจริง
ต้องลาแล้วลาไปจำใจจาก
ลาเพื่อนยากสนามใหญ่ไกลทุกสิ่ง
ลาตึกขาวหอประชุมกลุ่มจริงจริง
จำใจนี้เง็บจิตจะจากจร

ชุดพิเศษ ถัดมา

ดู "สีฟ้า" ฟังยามยามแคตตอง

"น้ำเงิน" รองเรื่องรับจับแสงใส

"เขียว" ขจีดูจูงงัญ้าหาเพลินใจ

"ชมพู" ไซร์สวยสมชวนชมจริง

ขอลาแล้วจากสีที่เรารัก

น้ำตาไกลไกลจักพรากทุกสิ่ง

ขอลาไกลฟ้าน้ำเงินสุดเพลินจริง

ล้วนทุกสิ่งจากใจไม่ขอลืม.

วันนั้น ไม่เหมือน วันนั้น

“พิตรพร เครือนิล”

รดคันนั้นแล่นมาหยุดข้างอำเภอคูสีตพอดี ชายเลขกลางคนกับหญิงอีกคนหนึ่งก้าวลงมาจากรถ ตามด้วยเด็กน้อยน่ารักอยู่ในเครื่องแบบ เสื้อนอก กระดุมห้าเม็ดที่เรียกกันว่าราชประแตน ค่อย ๆ ก้าวลงมาจากรถอย่างประหม่า บนความเศร้าโศกโศกโศกอย่างเห็นได้ชัดทีเดียว

“ตามพ่อมาซิลูก” ผู้เป็นพ่อกล่าวพร้อมกับเดินหิ้วกระเป๋าใบใหญ่ เดินเข้าไปในรั้วสีน้ำเงิน ตัดด้วยสีเหลืองดูงามระยับ ภายในรั้วมีสนามกำลังเหมาะพอดีด้วยหญ้าสีเขียวขจี และมีเสาบาสเกตบอลตั้งอยู่ มีเด็กเล็ก ๆ วิ่งเล่นบนสนามอย่างสนุกสนาน

“สวัสดิ์ครับคุณครู” พ่อกล่าวพร้อมกับข้าพเจ้ายกมือไหว้

“สวัสดิ์ค่ะ” คุณครูกล่าวตอบ “เชิญข้างบนก่อนค่ะ เด็กวัดฉันจะพาไปเลือกที่นอนและตู้เสื้อผ้า” สิบนาทีต่อมา คุณครูก็พาข้าพเจ้า คุณพ่อและคุณแม่ไปดูเลือกที่นอนและตู้เสื้อผ้า ข้าพเจ้าเดินเดินที่แลเห็นที่นอนปูไว้ตั้งเปรี๊ยะ ตั้งไว้เป็นแถวอย่างมีระเบียบ และตู้เสื้อผ้าที่พอเหมาะ มีเบอร์ตั้งเรียงรายเป็นทิวแถว ข้าพเจ้าเลือกตู้ ๆ หนึ่ง กับเตียงซึ่งอยู่ติดหน้าต่างมุมห้องพอดี คุณแม่เริ่มจัดเสื้อผ้าเข้าตู้ ขณะที่คุณครูขอตัวไปรับเด็กใหม่อื่น ๆ คุณพ่อพูดกับข้าพเจ้าว่า

“ที่นี้ลูกจะต้องช่วยตัวเอง อยู่ในระเบียบวินัย และตั้งใจเรียนหนังสือด้วย พ่อแม่ไม่สามารถจะสอนลูกได้ ลูกต้องฝึกต้องทำด้วยตัวเอง และมันจะเป็นผลดีแก่ลูกด้วย” ข้าพเจ้าเงงในคำพูดของคุณพ่อ เพราะข้าพเจ้ายังไม่รู้เรื่องอะไรมากนัก จนกระทั่งคุณพ่อและคุณแม่จะกลับ ข้าพเจ้าใจหายที่จะต้องจากพ่อแม่ จากบ้าน น้ำตวเริ่มไหลซึมออกมาอย่างไม่รู้ตัว ข้าพเจ้าตั้งต้นร้องไห้ ร้อง ร้อง จนคุณพ่อคุณแม่ปลอบอยู่นานจึงคลายลงบ้าง เมื่อคุณพ่อและคุณแม่กลับไป

“นี่ นายนะ มานี่ซิ... เล่นตัวทหารทางนี้ดีกว่า”

ข้าพเจ้าหันไปตามเสียงที่แสดงความเป็นมิตรนั้นทันที และยิ้มให้ พลางเดินไปทางกลุ่มเพื่อน ๆ ที่กำลังใช้ขย้างยิงตัวทหารที่ทำด้วยพลาสติกอย่าง

สนุกสนาน

"นายชื่ออะไร" คนที่ชวนข้าพเจ้าถามอีก

"ชื่อจริง สมชาย จะเรียกชื่อเล่นก็ได้ อ้วนคำเดียว แล้วยายละ" ข้าพเจ้าตอบแล้วย้อนถามบ้าง

"เทพฤทธิ แต่ใคร ๆ เรียกกันว่า เบิ้ม" เขากล่าวยิ้ม ๆ ข้าพเจ้าเลยยิ้มด้วย รู้สึกดีใจและเบาใจที่มีเพื่อน ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวเริ่มคลายลง อย่างน้อยตอนนี้ข้าพเจ้าก็มีเพื่อนคนหนึ่งละ

"นายเข้านานแล้วหรือ" ข้าพเจ้าถามขณะที่เบิ้มกำลังจะยิงยาง

"สองปีแล้ว นายเข้าใหม่ ๆ ก็เหงาเป็นธรรมดาเหมือนเราตอนแรก ๆ นั่นแหละ ไม่เป็นไรหรอก อีกหน่อยก็ชินไปเอง กลุ่มเรามีกันหลายคน ไ้อ้บ ไ้อ้ด ไ้อ้ย เยอะแยะ ถ้านายเหงาหรือคิดถึงบ้านก็มาเล่นกับพวกเราซิ"

ข้าพเจ้าเล่นอยู่กับเบิ้มและเพื่อน ๆ จนกระทั่งห้าโมงเย็น เสียงระฆังก็ดังขึ้น เบิ้มบอกกับข้าพเจ้าว่า "ได้เวลาอาบน้ำแล้ว"

เบิ้มเดินไปอาบน้ำตามด้วยข้าพเจ้าติด ๆ พวกเรามีขัน สบู่ ผ้าเช็ดตัวคนละชิ้น ต่างคนต่างอาบ เมื่ออาบเสร็จก็มาแต่งตัวซึ่งเป็นชุดนอน กางเกงจีนสีขาว เสื้อคอกลมสีขาว ดูสะอาดตาน่าชมนัก ข้าพเจ้ากับเบิ้มนั่งคุยกันอยู่กลางสนาม มองไปที่ถนนมีรถแล่นผ่านไปผ่านมา ข้าพเจ้ากับเบิ้มเริ่มคุยถึงเรื่องของเราทั้งสอง และจบลงด้วยการนั่งทายสิ่หรือที่ผ่านไปมาดูเพลินเพลินจนลืมนึกถึงบ้านไปได้ชั่วขณะ เบิ้มยังได้อธิบายถึงเวลาต่าง ๆ ที่เราจะต้องปฏิบัติเมื่อเราจะต้องอยู่โรงเรียน

"เก็ง ๆ เก็ง ๆ..."

เสียงระฆังดังซ้ออีก ข้าพเจ้าคิดว่าคราวนี้คงจะเป็นระฆังทานข้าวแน่ ๆ ไข่แล้ว ความคิดของข้าพเจ้าไม่ผิด นักเรียนทุกคนต่างรีบไปเข้าแถว ซึ่งแบ่งออกเป็นสองแถว แถวหน้ากับแถวหลัง พอคุณครูบอกซ้ายหัน ทุกคนก็เดินเป็นแถวเข้าห้องอาหาร นั่งประจำโต๊ะ ซึ่งมีอีกห้าโต๊ะ โต๊ะหนึ่งมีสี่สำหรับ สำหรับละห้าคน ข้าพเจ้านั่งติดกับเบิ้มเช่นเคย เราเริ่มทานอาหารเมื่อคุณครูบอกทานได้ อาหารเอร็ดอร่อยดีเดียว ข้าพเจ้าเริ่มคิดถึงบ้าน คิดถึงแม่ คิดถึงพ่อ ที่บ้านบนโต๊ะอาหารคงขาดไปคนหนึ่ง ข้าพเจ้านอนไม่ลง ความคิดถึงบ้านเริ่มมากขึ้น พร้อม ๆ กับความมืดที่เริ่มครอบคลุมทั่วไป เมื่อทานเสร็จ เราก็ออกมานั่งกันที่ห้องทำงาน มีโต๊ะราว ๘๐ ตัวเศษ ๆ เก้าอี้พร้อมวางเป็นระเบียบ เบิ้มบอกว่า "เขาเรียกว่าห้องเพล สำหรับทำการบ้าน ทุกคนต้องทำการบ้านเวลาหนึ่งทุ่มจนถึงสองทุ่มแล้วเข้านอน"

วันนั้นเป็นวันเปิดภาค จึงนั่งคุยกันไปพลาง ๆ เพราะยังไม่มีกรบ้านทำ จนกระทั่งสองทุ่มเรานับแถว สวดมนต์แล้วเข้านอน ข้าพเจ้านอนติดหน้าต่างมุมห้อง ติดกับเพื่อนคนหนึ่งชื่อ อาภาภ ซึ่งใคร ๆ เขาเรียกกันว่า ไอ้ซี เรานอนคุยกันไปสักครู่ ซึกก็หลับลอยไป ปล่อยให้ข้าพเจ้านอนเอามือก่ายหน้าผาก คิดถึงเรื่องร้อยแปด จนมาหยุดตรงเรื่องบ้าน ถูกแล้วข้าพเจ้าคิดถึงบ้าน คิดถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่บ้าน น้ำตาเริ่มไหลริน ข้าพเจ้าเริ่มร้องไห้ ร้องจนสะอื้นคว่าหน้าลงกับหมอน จนกระทั่งหลับไปไม่รู้ตัว ตื่นในตอนเช้า คราบน้ำตาเปื้อนเต็มหมอนหมด

"เฮ้ สหายอ้วน เป็นยังไงวะ นั่งซึมเชียว คิดอะไรอยู่หรือ" เจ้าหญิงถามข้าพเจ้ากลางนั่งลงข้าง ๆ

"กำลังนั่งคิดถึงวันแรกที่เรามาเข้าโรงเรียนมา กับวันพรุ่งนี้แล้ว ที่เราจะต้องออกไปเผชิญกับโลกภายนอก ต้องจากโรงเรียนอันเป็นที่รักของเราไป อ้าวคิดถึงโรงเรียนอย่างบอกไม่ถูกวะ ล้อละ เป็นยังไงบ้าง"
ข้าพเจ้ายอนดา

"อืมม้ เหมือนกันแฮะ หัวใจมันหตุ้หตุ้ ทั้งข้าพเจ้าและไอ้หรั่งเลยนั่งคิดอะไรต่ออะไรเรื่อยเปื่อย วันนั้นเรานั่งคิดถึงบ้าน เราอยากกลับบ้าน เรานั่งนับวันให้โรงเรียนปิดเร็ว ๆ แต่วันนี้เรานั่งคิดถึงโรงเรียน เรานั่งคิดถึงเพื่อน ๆ เรานั่งคิดถึงคุณครู เรานั่งคิดถึงทุกอย่างในวชิราวุธวิทยาลัย พรุ่งนี้แล้วซินะ เราจะไม่มีโอกาสได้กินได้นอน ได้เล่น ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเพื่อน ๆ เหมือนเดิม คิดแล้วใจหาย วันนั้นข้าพเจ้าไร้เดียงสา ไม่มีความคิด ไม่มีความเป็นคน แต่วันนี้ข้าพเจ้าเป็นคนขึ้นมาแล้ว ถึงแม้จะไม่สมบูรณ์ทีเดียว แต่วชิราวุธวิทยาลัยก็สอนข้าพเจ้ามากพอที่จะมีชีวิตต่อสู้ไปภายภาคหน้าได้อย่างดี

แสงอาทิตย์เริ่มลับยอดมะพร้าวแล้ว ท้องฟ้าเป็นสีแดงสด สะท้อนกับสระน้ำหลังตึกขาวเป็นมันระยิบ
ข้าพเจ้ายังคงนั่งอยู่ที่นั่น คิดถึงวันนั้น

วันนั้น.... ซึ่งไม่เหมือนกับวันนี้

ท่านผู้บังคับการ

และ

ข้าพเจ้า

ชายชราผู้นั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้านั้น จ้องสายตาดูตรงมาที่ข้าพเจ้าตั้งแต่ศีรษะ จดเท้าอย่างสำรวจ ตรวจตรา สีหน้าเคร่งขมึนของท่านทำให้ข้าของข้าพเจ้าเริ่มมีอาการสั่น ข้าพเจ้ายืนก้มหน้านั่งไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสวดคา จนกระทั่งได้ยินเสียงท่านถามขึ้น

"ชื่ออะไร เรียนอยู่ชั้นอะไร"

ข้าพเจ้าบอกท่าน ตอบไปด้วยเสียงค่อย ๆ พยายามบังคับไม่ให้มันสั่น แต่แล้วข้าพเจ้าก็แทบจะต้องสะดุ้งเข็ญด้วยความตกใจ เมื่อได้ยินเสียงท่านทวนถามกลับมาว่า

"ไม่ได้ยิน"

ข้าพเจ้ารีบระร่ำระลักบอกไปใหม่ คราวนี้ตั้งขึ้นกว่าเก่าหน่อย แต่ก็ได้รับคำตอบอย่างเก่าอีกคือ "ไม่ได้ยิน" ข้าพเจ้าต้องบอกอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งที่สาม คราวนี้ท่านถึงยอมรับว่าได้ยินแล้ว ต่อจากนั้นก็ให้คนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ หาบัญชีข้าพเจ้าสักครู่หนึ่ง เมื่อพบแล้วจึงบอกชื่อคณะที่ข้าพเจ้าจะต้องมาอยู่ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ลาท่าน กลับออกมาพร้อมด้วยคำคำหนึ่งที่ได้รับว่า หูจ๋าไม่สมเป็นลูกวชิราวุธ

นั่นเป็นเหตุการณ์ครั้งแรกในชีวิต ที่ข้าพเจ้าได้พบท่านผู้บังคับการของวชิราวุธวิทยาลัย และเป็นครั้งเดียวในปีแรกที่ข้าพเจ้าได้มาอยู่ เพราะตอนนั้นข้าพเจ้ายังอยู่คณะเล็ก เล็ก จึงไม่มีเหตุที่จะถูกท่านเรียกไปพบหรือพบท่านเองด้วยเรื่องอะไร ในสมัยแรก ๆ นั้น ข้าพเจ้ามักจะรู้สึกไม่ค่อยจะชินหูกับคำที่นักเรียนเรียกท่านว่า "ผู้การ" หรือ "ท่านผู้บังคับการ" เพราะข้าพเจ้าเคยใช้คำว่าอาจารย์ใหญ่มาตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็เริ่มชินกับคำนี้ และเรียกท่านเช่นนั้นจนเคย แต่ก่อนเมื่อได้ยินคำว่า "ผู้การ" เข้าที่ไหน ข้าพเจ้าเป็นต้องนึกถึงนายทหารร่างใหญ่ ผู้มักจะเข้มงวดกวัดขั้นลูกน้องของตัว แต่บัดนี้ ทุกครั้งที่ได้ยินคำว่า "ผู้การ" ข้าพเจ้าเป็นต้องนึกถึงชายชราผู้หนึ่ง ซึ่งเข้มงวดกวัดขั้นในระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ผู้สามารถตัดสินชีวิตหรืออนาคตของนักเรียนทุกคนที่ทำได้เปลี่ยนไปได้ชั่วพริบตาเดียว

ตลอดเวลาปีแรกที่ข้าพเจ้าได้เข้ามาอยู่ แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้รู้จักท่านด้วยตัวเองสัก เพราะวันหนึ่ง ๆ ข้าพเจ้าได้เห็นท่านครั้งเดียวบนหอประชุมตอนเช้า แต่ข้าพเจ้าก็ได้ยินเรื่องราวของท่านจากเพื่อนฝูงแทบจะทุกวันเอาเลยทีเดียว ท่านเป็นคนเข้มงวดกวัดขั้นในระเบียบวินัย ข้อบังคับของโรงเรียนเป็นที่สุด นักเรียนที่หนีสวดมนต์ตอนเช้า ๆ จะถูกท่านลงโทษอย่างหนัก และถ้าใครขึ้นหอประชุมไปแล้วลืมเอาหนังสือสวดมนต์มา หรือไปเล่นกันบนหอประชุม บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าได้เห็นนักเรียนผู้มีโชคไม่สู้จะดีคนนั้นถูกท่านลงโทษกลางหอประชุมต่อหน้านักเรียนทุก ๆ คนอย่างรวดเร็วและรุนแรง เพื่อให้นักเรียนคนนั้นซาบซึ้งไปจนวันตาย และการลงโทษของท่านบน

หอประชุมนั้นช่างศักดิ์สิทธิ์เสียนี้กระไร เพราะน้อยคนนักที่ถูกท่านลงโทษเป็นครั้งแรกแล้ว จะมีโอกาสหวนกลับมาให้ท่านลงโทษได้อีกเป็นครั้งที่สอง ท่านสามารถทำให้คนขี้เกียจและขี้ลืม กลายเป็นคนขยันและช่างจดช่างจำได้ในเวลาเพียงชั่วฝ่ามือเดียวเท่านั้น

ระยะเวลาปีแรกผ่านไป พร้อมกับความรู้สึกของข้าพเจ้าที่มีต่อท่านผู้บังคับการนั้น เต็มไปด้วยความกลัวเกรงยิ่งกว่าใคร ๆ ทั้งหลายเลยทีเดียวนะ

และเมื่อปีที่สอง ชีวิตของข้าพเจ้าก็เกือบจะพลิกจะต้องโคจรเข้าไปให้ท่านลงโทษจนได้

นั่นก็คือ เมื่อข้าพเจ้ากับเพื่อน ๆ ๗ คนที่คณะเด็กเล็กเข้าไปเฝ้ากองทัพน้อยใน ขณะเมื่อเดินผ่านตึกพยาบาล ใครคนหนึ่งเกิดมีอาการปวดท้องขึ้นอย่างกระทันหัน จะปวดจริง ๆ หรือปวดเล่น ๆ มิทราบได้ แต่เจ้าเพื่อนคนนั้นก็ชวนเราให้เหินไปบนตึกพยาบาลกันหมด บนตึกขณะนั้นมีนักเรียนโต ๆ ที่อยู่คณะโนหลายคนที่เดินบ้างก็กำลังนั่งคุยกันอยู่ บ้างก็กำลังเล่นกันส่งเสียงดังเอะอะ ที่ทำไต่ยังกับตึกพยาบาลเป็นสโมสรเช่นนี้ ก็เพราะหมอมันอยู่ ได้ข่าวว่ากำลังเดินทางไกลไปรับเงินเดือนที่ออฟฟิศ พวกเราจึงนั่งรออยู่ที่ตรงบันได นั่งมองพวกเขาเล่นกันด้วยความรู้สึกอิจฉา ที่เราไม่มีโอกาสได้อยู่กันอย่างอิสระเช่นพวกเขาบ้าง แต่แล้วทันใดนั้นเองก็เกิดมีเสียงเอะอะขึ้นดังติดปกติ เมื่อใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นว่า

"เฮ้ย โลกุตมา"

เท่านั้นเอง ข้าพเจ้าก็เห็นกลุ่มที่กำลังหัวเราะร่วนอยู่เมื่อก็มีอาการสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ และแล้วก็เห็นทีกระจัดกระจายกันไปคนละทิศคนละทางโดยมิได้ทันหมาย คนเจ็บที่นอนป่วยมีอาการปางตายเมื่อสักครู่นี้ ก็รีบลุกขึ้นจากเตียงหายวับไปกับตา ชั่วจิตใจเดียวทั้งตึกก็เหลือแต่พวกเราซึ่งนั่งเช่อยู่ผู้มีได้หนีไปไหน เจ้าเพื่อนคนหนึ่งชักเอะใจ ทำท่าขยับจะลุกหนี ก็พอดีแขกยามซึ่งถูกเรียกว่า "โลกุต" เดินมาจึง แหกปากร้องเป็นภาษาไทยปนแขกว่า

"อย่าหนีนา อย่าหนีนา ท่านผู้การเรียก"

พอได้ยินเท่านั้น พวกเราก็เกิดอาการหน้าซีดกันไปตาม ๆ กัน บางคนทาลจะเป็นไข้จับสั่น ลุกเดินไม่ไหวเอาคือ ๆ แต่จะมีอาการปางตายอย่างไร โลกุตก็พาพวกเราทุกคนไปหาท่านผู้การที่บ้านพักจนได้ ผู้กล้าหาญที่สุดได้รับเกียรติให้เดินนำหน้า ติดตามด้วยผู้มีความกล้าหาญน้อยลงมาตามลำดับ

ณ...ที่นั่น ท่านผู้บังคับการนั่งอยู่ที่ระเบียง สีหน้าของท่านบึ้งตึง ตามองจ้องมาที่พวกเราอย่างดำหนิเสียงท่านวันนี้ช่างฟังดูน่ากลัวอะไรอย่างนั้น ท่านถามชื่อและคณะพวกเราทีละคน แล้วจึงถามขึ้นว่า มาตึกพยาบาลมิใช่หรือจากใคร พวกเราซึ่งหน้าซีดอยู่แล้วยิ่งซีดหนักขึ้น เมื่อหันไปสบตาที่แห่งแล้งของแต่ละคนแล้วหันกลับไปบอกท่านว่า ไม่มีครับ

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ มันช่างเป็นความเจ็บที่แสนจะน่ากลัว ทุกคนก้มหน้าก้มตา เงยหูคอยฟังเสียงฉาด ซึ่งคงจะเกิดขึ้นอีกไม่กีวนาทีข้างหน้า

แต่เปล่า ไม่ยักกะมีเสียงดังอย่างที่พวกเราเข้าใจ ได้ยินแต่เสียงท่านถามขึ้นอีกว่า

"ตอนนี้เวลาดนตรีใช้ไหม ทำไมไม่ไปเรียน มาตึกพยาบาลนี้ใครป่วยเป็นอะไร"

เจ้าคนซีโรครีบตอบไปว่า

"ผมปวดศีรษะครับ"

"ปวดหัวแค่ไหนทำไมตีกลองไม่ได้ เอามือตีหรือหัวตี"

หมอนั้น ปกติเราก็เห็นหมอบเป็นคนช่างพูดช่างเถียงที่อยู่หอรอก เวลาเถียงแล้วไม่ยอมแพ้ใครง่าย ๆ แต่ตอนนี้ดูเหมือนปากจะหุบสนิท ไม่กล้าแะแม่แต่คำเดียว

"ไปหาหมอบแล้วทำไมเล่นเสียงดัง" ท่านถามขึ้นอีก

เจ้านั้นต้องใช้ความกล้าหาญและเวลาเป็นอันมาก กว่าจะทำให้ท่านยอมเชื่อได้ว่า พวกเราไปนั่งอยู่เฉย ๆ ไม่ได้เล่นกันเสียงดัง ส่วนเสียงที่ท่านได้ยินนั้น เกิดจากฝีมือและฝีปากคนอื่น ซึ่งพวกเราไม่รู้ว่่าชื่ออะไร เราจึงพันความคิดไปข้อหนึ่ง เหลือแต่ข้อที่ว่าขึ้นตึกพยาบาลโดยไม่มีใบอนุญาต และชวนกันขึ้นไปมากเกินความจำเป็น ส่วนความคิดข้อแรกนั้น เจ้าโกกุดคงเป็นผู้รับไป เพราะไม่อาจจะนำผู้กระทำความผิดมาชำระโทษได้ตามคำสั่ง

วันนั้นพวกเรากลับออกมาจากบ้านพักท่าน โดยมีได้มีใครถูกลงโทษแต่ประการใด คงเนื่องมาจากท่านเห็นว่าพวกเรายังเป็นเด็กซึ่งเพิ่งอยู่ได้ไม่นานนัก ยังไม่ทราบกฎข้อบังคับต่าง ๆ ดี แต่กว่าจะกลับออกมาได้ก็ถูกท่านสั่งสอนเสียนานพอควร และถูกคาดโทษไว้ด้วยว่า หากทำเช่นนี้อีก จะไม่สั่งสอนกันด้วยคำพูดเฉย ๆ เป็นแน่แท้

หลังจากนั้นมา ก็ไม่มีพวกเราคนไหนอยากไปเยี่ยมเยียนตึกพยาบาลอีกเลย เวลาเข้าไปเฝ้าพระองค์ใน ก็เปลี่ยนทิศทางจากทางเข้าทางประตูคณะผู้บังคับการ ไปเป็นทางเข้าประตูพญาไท สาเหตุจากว่า ทางเข้าทางประตูคณะพญาไท ไม่ต้องผ่านบ้านพักท่านผู้บังคับการนั่นเอง

แต่แล้วกลางปีที่สองที่ข้าพเจ้าอยู่คณะเด็กเล็ก ข้าพเจ้าก็โดนท่านผู้บังคับการลงโทษเข้าจนได้ แต่เป็นการลงโทษทั้งคณะเด็กเล็กเอาเลยทีเดียว การลงโทษครั้งนี้ยาวนานและทารุณจิตใจเด็ก ๆ เช่นพวกเรามีใช้น้อย นั่นคือ การประกาศห้ามดูหนังในวันเสาร์ เพราะท่านเห็นว่าพวกเด็กเล็กทำเสียงดังหนวกหูในเวลาฉายหนัง การลงโทษครั้งนี้กินเวลานานถึง ๒ เดือนเต็ม ๆ ตอนนั้นพวกเราเด็กเล็กรู้สึกน้อยอกน้อยใจในโทษทัณฑ์ที่ได้รับยิ่งนัก เพราะต่างก็คิดว่า พวกเด็กเล็กไม่ได้ทำ พวกคณะในต่างหากที่พูดคุยกันเสียงดัง แต่เราอยู่หน้าเลยต้องรับเคราะห์ไป ข้าพเจ้าข้องใจในความคิดครั้งนี้เรื่อยมา จนกระทั่งได้เข้าคณะในแล้วนั้นแหละ จึงได้กระจางและยอมรับในความผิดที่ตัวเองได้กระทำจริง ๆ เพราะในเวลาดูหนังนั้น เสียงที่พูดกันของพวกเด็กเล็ก ย่อมดังและหนวกหูมากกว่าเสียงของพวกคณะในแน่ ๆ เพราะเสียงเด็กแหลมเล็ก ดังเจี๊ยวจ๊าวเหมือนนกกระจิบตึกกัน ฟังได้ถนัดชัดเจน ส่วนเสียงทางคณะในนั้นมักจะเป็นเสียงพึมพำคล้าย ๆ หมิกินผึ้ง ดังเคล้าคลึงไปกับเสียงภาพยนตร์ ก็เลยทำให้ไม่รู้สิกรำคาญมากเท่าไร เรื่องนี้หากพวกเด็กเล็กมาอ่านพบเข้า ก็คงจะไม่ยอมรับ จนกว่าเขาจะได้เข้าไปอยู่ในคณะในนั้นแหละ จึงจะเข้าใจ

หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ถูกท่านลงโทษด้วยประการใด ๆ จนกระทั่งได้เข้าไปคณะใน ในปีแรกนั้น ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะมีบทบาทได้เข้าหาท่านผู้บังคับการเลยสักครั้ง เพียงแต่มีโอกาสดูเห็นท่านผู้บังคับการลงโทษเด็กนักเรียนที่กระทำความผิดด้วยโทษฐานต่าง ๆ กัน หน้าบ้านพักของท่านนั้น มักจะมีเด็กผู้ต้องโทษทัณฑ์ไปชุมนุม

กันอยู่เสมอ ณ ที่ตรงนั้นเป็นสถานที่ฝังใจ หากใครมีโอกาสได้เข้าไปนั่งพักผ่อนสงบสติอารมณ์แล้ว ยากยิ่งที่จะลืม
เลื่อนได้ บางคนถูกท่านเรียกให้ไปนั่งท่องหนังสือ เนื่องจากว่าหมอนั้นไม่ได้เอาหนังสือไปเรียนในห้องเรียน บาง
คนถูกท่านเรียกให้ไปนั่งสวดมนต์ เนื่องจากว่าหมอนั้นลืมหนังสือสวดมนต์ไว้ที่คณะ ผู้ที่ได้เข้าไปในนั้นจะกลับออกมา
พร้อมด้วยทฤษฎีเรขาคณิตที่ท่องได้จนขึ้นใจ หรือบทสวดมนต์ที่ซัดด้วยซัดคำ และถูกต้องตามหลักการอ่านภาษาบาลีไม่มีผิด

ปีที่ ๓ ของการอยู่ชีวิตรูธผ่านไปด้วยดี แต่พอถึงปีที่ ๔ โชคชดากก็เกือบจะทำให้ข้าพเจ้าถูกเล่นงาน
เอาหลายหนทีเดียว

ครั้งหนึ่งเกิดขึ้นในห้องเรียน ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งฝอยอยู่กับเจ้าเพื่อนสนิทคนหนึ่ง หลังห้องเรียน
ตอนนั้นครูกำลังเขียนกระดานคำอยู่จึงมองไม่เห็นข้าพเจ้า เจ้าเพื่อนคนนั้นกำลังฝอยไปหัวหรือไปด้วยความสดใสซาบ
ซ่าน แต่แล้วความสุขของหมอนั้นก็ได้เลือนหายไป ปากที่เสวยยิ้มเมื่อครั้นหุบเข้าหากันอย่างอึดโนมิตี ความรื่นเริง
มิได้ปรากฏบนใบหน้าแม่แต่น้อย ข้าพเจ้าชักเอะใจจึงหันไปมองด้านหลัง ณ ที่ริมประตูทางเข้าข้างหลังข้าพเจ้านั้น
เอง ท่านผู้บังคับการยืนอยู่ตรงนั้น ตามองจ้องมาที่เราทั้งสอง ทั้งห้องเรียนเงิบกริบราวกับเป่าสาک ท่านเดินตรง
มาหาเราในทันที ข้าพเจ้าตอนนั้นมีความรู้สึกท้ออาลัยตายอยากเอาเลยทีเดียว นึกยังงี้ ๆ ว่าคราวนี้เสร็จแน่
ท่านมาหยุดยืนตรงหน้าข้าพเจ้า แล้วบอกให้ข้าพเจ้ารายงานตัว ข้าพเจ้ารีบยื่นลูกชิ้นรายงานตัวต่อท่านด้วยเสียง
อันดังแต่ไม่สู้จะมีกังวานแจ่มใสเท่าใดนัก เมื่อท่านรับทราบแล้วท่านก็ยื่นนั่งสักครู่ สำรวจข้าพเจ้าตั้งแต่ทรงผม (ซึ่ง
ตอนนั้นยังคดคำพอประมาณ) เรื่อยลงมาถึงเสื้อเชิ้ตที่สวม ป้ายชื่อที่หน้าอก จนถึงรองเท้าที่ใส่ โชคดีหน่อยที่วันนี้
ข้าพเจ้าไม่ได้แต่งตัวผิดระเบียบแต่ประการใด ท่านจึงผละจากข้าพเจ้าไปหาเจ้าเพื่อนคู่หูที่กำลังนั่งตัวสั่นห้องคาถา
พุทธกันมะ ธรรมกันมะ อยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ดูเหมือนคาถานั้นจะไม่ได้ผล เพราะเสื้อที่สวมไม่มีป้ายชื่อ
และชายเสื้อยังหลุดออกมาออกกางเกง ข้าพเจ้ายืนก้มหน้าก้มตา ฟังเสียงดนตรีธรรมชาติที่ตั้งสนั่นอยู่ข้าง ๆ หูอย่าง
ซัดเจน ท่านลงโทษเจ้านั้นแล้วก็หันมาดุข้าพเจ้าอีกพักใหญ่ แต่มิได้ลงโทษรุนแรงเหมือนเมื่อครั้น คงเป็นเพราะมี
คนทำผิดมากกว่าข้าพเจ้าเสียแล้ว เลยทำให้ดูความผิดของข้าพเจ้าน้อยลงไป หลังจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็เพลากการ
โต้วาทีกับเพื่อนฝูงในห้องเรียนลงไปอย่างหนักใจ แทบจะไม่ปรึปากเอาเลยตลอดเวลาป็นั้น หรืออย่างน้อยเมื่อมัน
อดไม่ไหวจริง ๆ ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมหันหลังให้ประตูห้องเป็นอันขาด

ท่านผู้บังคับการมักจะเอาใจใส่ หมั่นตรวจตราห้องเรียนอยู่เช่นนี้เสมอ ท่านมักจะเดินขึ้นมาตรวจ
บ่อย ๆ โดยไม่ให้เรารู้ตัว หากพบห้องไหนตั้งเอะอะท่านก็จะเข้าไปจัดการทันที วิธีการของท่านนั้น อันที่จริงไม่
ต้องทำอะไรมาก เพียงแต่ท่านก้าวเข้าไปยืนในห้องนั้น ห้องที่ตั้งสนั่นหวั่นไหวเมื่อสักครู่ก็จะมิอัน เงียบสนิทได้ชั่วอึด
ใจเดียว บ่อยครั้งที่ท่านจับได้ว่า หนังสือเรียนที่นักเรียนคนนั้นเอามาวางบนโต๊ะ เป็นคนละวิชากับที่ครูกำลังสอน
และบ่อยครั้งที่ท่านพบว่า เจ้าคนที่สวมแว่นนั่งก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสืออยู่อย่างขมกั้ขมั้น ขณะที่ทุก ๆ คนกำลังยืน
แสดงความเคารพท่านนั้น กำลังไปเฝ้าพระอินทร์บนสวรรค์ (และวิธีการที่ท่านช่วยให้เจ้านั้นคืนสู่โลกมนุษย์
นั้น จะทำให้หมอนั้นตื่นขึ้นได้ทันที โดยไม่มีอาการงัวเงียแม่แต่น้อย)

ความกลัวและความเกรงของนักเรียนที่มีต่อท่านผู้บังคับการนั้น มันมีมากมายและไม่มันจะหมดสิ้นลง
ได้ บางคนแม้แต่เห็นรดท่านจอตอยู่ที่ไม่กล้าที่จะเดินผ่าน บางคนจงกฏชีราวุธไปนานแล้ว แต่ถ้าหากได้ยินคำว่า

"ผู้จะมา" เข้าที่ไหน เป็นอันต้องมีอาการสะดุ้ง หันรีหันขวางทุกครั้งไป นั้นแสดงให้เห็นว่าพวกเราไม่ได้กลัวท่าน เหมือนลูกศิษย์กลัวอาจารย์แต่เพียงอย่างเดียว แต่พวกเรารักและกลัวท่านประดุจบิดาของพวกเราเลยทีเดียว ซึ่งความรู้สึกเช่นนั้นได้ฝังจิตฝังใจพวกเราทุกคนอย่างยากที่จะลืมเลือนได้ แม้ในปัจจุบัน พวกเราจะได้ผลจากอ้อมอกของวชิราวุธวิทยาลัยเข้าสู่สถาบันอื่นแล้วก็ตาม แต่ความรู้สึกของพวกเราที่มีต่อท่านนั้น มิได้เปลี่ยนแปลงตามไปด้วยเลย

จนกระทั่งถึงปีที่ ๕ ในวชิราวุธวิทยาลัย ปีนั้นมีเหตุการณ์ครั้งใหญ่เกิดขึ้น คือมีการลงโทษกันขนานใหญ่ พอๆ เพราะผู้ที่ถูกลงโทษครั้งนี้มีจำนวนถึงครึ่งก่อนโรงเรียนเลยทีเดียว นั่นก็คือ ท่านผู้บังคับการประกาศลงโทษผู้ที่ไม่ได้ไปเรียนดนตรีตามเวลา สาเหตุมันเกิดขึ้นจากว่า ก่อนเวลาดนตรีเล็กน้อยในตอนบ่ายวันหนึ่ง ฝนเกิดตกลงมาอย่างหนัก พวกเราทั้งหลายที่ไม่ค่อยจะพิศว่าสัปดาห์โมงดนตรีเท่าไรนัก ต่างก็อดคิดใจกันเป็นการใหญ่ เพราะนั่นหมายความว่าชั่วโมงดนตรีจะต้องล้มเลิกไปโดยปริยาย เพราะคงไม่มีใครดูตริ่วงฝ่าฝนไปเรียนดนตรีเป็นแน่แท้ แต่แล้วเมื่อเหลือเวลาอีกเพียงเล็กน้อยที่จะถึงเวลาดนตรี ฝนก็เกิดหยุดตกเอาคือ ๆ แสงแดดแผดจ้าขึ้นมาทีเดียว ทำให้ผู้ขยันทั้งหลายโกรธาไปตาม ๆ กัน ฉะนั้น เมื่อถึงเวลานายล้อมติระมั่งบอกเวลาดนตรี ก็เลยมีกันทำเป็นไม่รู้ว่าเป็นหยุดตกแล้วพาลไม่ยอมไปเรียนเอาเฉย ๆ คนที่ค่อนข้างจะขยันอยู่บ้าง ตอนแรกก็คิดจะไปอยู่หอรอก แต่พอมาเห็นเพื่อนฝูงกระทำเช่นนั้นก็เลยเอาตามบ้าง เข้าท่านองเข้าเมืองดาหลาก็ต้องหลั่วตาตาม มีแต่ผู้ที่มีศรัทธาอันแรงกล้าเท่านั้น ที่อุตสาหหอบเครื่องดนตรีเดินฝ่ากำลังกะเสริญจากบรรดาผู้ขยันทั้งหลาย ไปอย่างไม่รู้ไม่ซีด้วยความหวังที่ว่า ปีนี้ข้ามีหวังสามารถขึ้น ๑ แห่ง ๆ ผลจึงปรากฏว่า มีผู้ไปเรียนดนตรีในวันนั้นน้อยกว่าครูสอนเสียด้วยกรรมมัง

ด้วยเหตุดังนั้น เมื่อถึงเวลากีฬา ขณะที่ขึ้นเข้าแถวนับจำนวนอยู่ ก็ปรากฏว่าท่านผู้บังคับการขึ้น ณ ที่ขึ้น ประกาศให้ผู้รู้ตัวว่าไม่ได้ไปเรียนดนตรีออกมาขึ้นนอกแถว ออกไปทำไมนั้น พวกเรารู้คำตอบได้ดี เมื่อมองเห็นคนถือไม้กำใหญ่อยู่ข้างหลังท่าน

วันนั้นมีคนโดนทำโทษมากเป็นประวัติการณ์ทีเดียว ทั้ง ๆ ที่บางคนหากไม่ออกไปรับผิด ก็อาจจะไม่มีใครจับได้ เพราะครูสอนไม่ได้จดชื่อมาส่งทุกคนและทุกวงไป แต่ลูกวชิราวุธทุกคนก็กล้าพอที่ทำผิดแล้วยอมรับผิด วันนั้นหลายต่อหลายคนจึงมีแนวมาวัดแข่งกันได้ในเวลาอาบเหงา สำหรับข้าพเจ้านั้น หากมีใครสักคนเป็นห่วงสงสัยว่าจะโดนเล่นงานด้วยหรือเปล่า ก็ขอออกตัวก่อนว่า ข้าพเจ้ายังคงรักษาสติ "คนดวงดี" ไว้ได้ตามเคย เพราะบังเอิญวันนั้น ข้าพเจ้าไปนอนป่วยที่ตึกพยาบาลเสียก่อน (โดยมีใบอนุญาตจากท่านผู้กำกับคณะ) เรื่องที่บรรยายมานี้ จึงได้ยินมาจากผู้ประสพเหตุการณ์ทั้งหลายนั่นเอง

ปีที่ ๖ ของการอยู่วชิราวุธวิทยาลัย ข้าพเจ้าเริ่มขยับฐานะจากนักเรียนชั้นผู้น้อยมาเป็นนักเรียนชั้นผู้ใหญ่ขึ้น แม้ว่าจะไม่มากนัก แต่ก็ดังพอดังทีเดียว คนที่เรียนอยู่ในชั้น ม.๖ หรือ ม.ศ.๓ นี้ ที่จริงแล้วยังจัดได้ว่าไม่ใหญ่แท้ แต่ก็ไม่เล็กทีเดียว คือใหญ่พอที่จะใช้เต็กไปไหนมาไหนได้ แต่ก็ยังเล็กพอที่จะถูกผู้ใหญ่กว่า ใช้เอาได้เหมือนกัน ปีนี้พวกเราจึงอยู่ในระยะเวลาที่จำเป็นต้องสร้างบารมีกันหน่อย จะเห็นได้ว่านักเรียนในชั้นนี้มักจะมีกันหรือที่เรียกง่าย ๆ ว่า เขียน มากกว่าชั้นอื่น ๆ

สำหรับข้าพเจ้า บังเอิญเป็นคนที่ไม่ว่างจะชอบการสร้างบารมีด้วยบรามิอเท่าไรนัก ก็เลยไม่ค่อยจะมีชื่อเสียงอะไรใครเขา แต่เพื่อน ๆ เราหลายคนโด่งดังไม่ใช่เล่น ดูเหมือนพวกชั้นเราจะถูกท่านผู้บังคับการเรียกไปพบบ่อยครั้ง ส่วนมากมักจะจากเรื่องเกเรียน หรือรวนครูเสมอ และในปีนี้เอง ตั้งแต่ตอนปลายปีพวกเราในชั้นทุกคนจะสอบไล่ได้ แต่ก็ไม่ถึงพิภคที่จะให้อยู่เรียนในชั้น ๖ ได้ จึงมีการอำลาจากไปเสียหลายคนทีเดียว

ในปีนี้เป็นปีแรก ที่โรงเรียนเริ่มเข้มงวดกับทรงผมของพวกเรายังชั้น ค้อมีคำสั่งอันเด็ดขาด ให้นักเรียนทุกคนตัดผมยาวไม่เกิน ๒ เซ็นต์ หลายต่อหลายคนรำไห้กับคำสั่งนี้เป็นที่สุด บรรดาผู้อยากเป็นฮิปปีเมืองไทยทั้งหลายมีอันเป็นไปต่าง ๆ นานา หลายต่อหลายคนได้รับเกียรติจากท่านผู้บังคับการ โดยท่านเป็นผู้ใช้กรรไกรหันเจ้าเส้นผมที่ยาวออกมาเกินพิภคนั้นไห้ และอีกหลายคนต้องตัดผมวันเดียวกันถึง ๓ ครั้ง สาเหตุมาจากว่าเจ้าหมอนั้นพยายามจะทำเส้นผมที่ยาว ๔ เซ็นต์ ให้อูเหมือนเส้นผมที่ยาว ๒ เซ็นต์ไห้จงได้

แต่เหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ในปีนี้ได้อุบัติขึ้นภายหลังงานเลี้ยง หลังจากเลิกงานกรรไกรแล้ว กล่าวคือในงานกรรไกรปีนี้เมื่อตอนกลางวัน ได้มีพิธีเปิดสระว่ายน้ำของพวกเราขึ้น ฉะนั้นเมื่อตกลกลางคืนพรุ่งนี้ก็จะให้หยุดพักผ่อนกลับบ้านแล้ว ก็เลยเกิดมีนักเรียนบางคนเกิดอาการอยากเล่นน้ำขึ้นมาเต็มกำลัง และไม่สามารถจะทนรอให้ถึงปีการศึกษาหน้าได้ กลับทั้งอยากได้อีกว่าเป็นผู้ประเดิมสระว่ายน้ำเป็นคนแรก พอตกดึกหน่อย กะว่าใครต่อใครหลับกันหมดแล้ว ก็นึกสนุกแอบลงไปเล่นน้ำกันเป็นที่สนุกสนานสำราญใจ แต่การกระทำของพวกนี้หาได้รอดพ้นสายตาของเพื่อนฝูงกลุ่มอื่น ๆ ไม่ นอกจากนั้นยังเป็นที่ถูกอกถูกใจผู้ที่ได้พบเห็นเสียด้วย เลยทำให้มีคนลงไปเล่นน้ำเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ต่างก็ลงเล่นน้ำอาบแสงจันทร์ในยามราตรี ช่างเป็นที่รื่นเริงบรรเทิงใจอะไรอย่างนั้น แต่แล้วพวกที่เล่นน้ำอยู่ก็ให้มีอันต้องเผ่นพรวดพราดขึ้นจากสระน้ำรีบเปิดแนบหายตัวไปในความมืด เมื่อปรากฏว่ามีข่าวว่าท่านผู้การได้รู้เรื่องเข้า และให้มาตามจับตัวคนเล่นน้ำไป แต่การชำระความผิดและเรียกตัวนักโทษครั้งนี้เริ่มเอาในตอนเช้าก่อนกลับบ้าน โดยผู้ที่กระทำความผิดได้รับเกียรติประกาศชื่อทางไมโครโฟนและยื่นโซ้วส่วนศักดิ์ให้ทุก ๆ คนได้เห็นกลางหอประชุม หลังจากนั้นก็ถูกกวาดต้อนไปที่ศาลสถิตผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรมของวชิราวุธ นั่นก็คือที่ออฟฟิตใหม่นั้นเอง ณ ที่นั้นเป็นที่ที่สอบสวน ตัดสิน และลงโทษไปในตัวเสร็จ สำหรับข้าพเจ้าผู้เขียน ยังคงรอดตัวมาได้ตามเคย เนื่องจากสาเหตุที่ว่าข้าพเจ้ายังว่ายน้ำไม่เป็น

เมื่อปีที่ ๖ แห่งการอยู่วชิราวุธมาถึง พวกเราเริ่มใหญ่เต็มที่แล้ว มีหลายคนได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคณะ และเป็นคณะกรรมการในสมาคมต่าง ๆ กัน สำหรับข้าพเจ้าเองก็จับพลัดจับผลูโชคดีก็เข้าเหมือนกัน คือได้มีโอกาสเป็นหัวหน้าวงหรีดดนตรีเป็นปีแรก ไม่ใช่อะไรหรอก มันเนื่องมาจากว่าคนอื่น ๆ ที่อยู่มาก่อนข้าพเจ้าในวงนี้เขาอำลาจากไปหมดนั่นเอง ตำแหน่งนี้ อันที่จริงก็ไม่สู้จะมีความหมายอะไรนัก เพราะไม่มีการแต่งตั้งเป็นทางการจากโรงเรียน และก็ไม่ได้เหรียญตราอะไรติดบอภัยให้อะไร แต่มันก็มีค่ามากพอที่ไห้ข้าพเจ้ารู้สึกครื้นครื้นใจเป็นที่ยิ่ง ในปีนี้จึงได้มีเรื่องเข้าพบท่านผู้บังคับการบ่อยครั้งที่เดียว ครั้งแรกก็คือการเข้าขออนุมัติลาขอมคนตรีเวลาเรียน (เพราะใกล้เวลางานของโรงเรียน) ต่อมาก็คือเรื่องขอซื้อเครื่องดนตรีใหม่ ขอเบิกโน้ตเพลงจากโรงเรียน ท่านเซ็นต่อนุมัติไห้บ้าง โลกกลับออกมาบ้าง สลับกันไป ในปีนี้เราได้ใกล้ชิดกับท่านผู้บังคับการยิ่งขึ้น ไอ้อาการตัวสั้นงั้นงเมื่อเข้าหาท่านแบบตอนเด็ก ๆ นั้นเริ่มหายไป เหลือแต่อาการใจสั้นน้อย ๆ เพราะเราโตขึ้น

มีเหตุผลมากขึ้น พอที่จะแน่ใจได้ว่า หากเราไม่ได้กระทำผิดแล้วไซ้เราก็คงไม่มีเรื่องอะไรให้ท่านต้องลงโทษเป็นแน่แท้

มาจนกระทั่งปีสุดท้ายของการศึกษาอยู่ชิวราวุธของพวกเรา และปีที่ ๘ แห่งการอยู่ชิวราวุธของข้าพเจ้า ปีนี้พวกเราเป็นนักเรียนชั้นสูงสุดแล้ว และก็เป็นนักเรียนชั้นผู้ใหญ่เต็มตัว หลายต่อหลายคนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคณะและประธานสมาคมต่าง ๆ เราจึงมีโอกาสดำเนินเข้าพบท่านผู้บังคับการอยู่เสมอ และท่านก็จำชื่อพวกเราบางคนได้ พวกที่ท่านจำชื่อได้นั้นมีอยู่สองประเภท คือ พวกที่ทำความดีและทำชื่อเสียงให้กับโรงเรียน เช่นนักเรียนดีเด่นของโรงเรียน เป็นต้น ส่วนอีกพวกหนึ่งนั้นตรงกันข้ามคือ มักจะทำความไม่ดีไม่งามเอาไว้ จนถูกท่านเรียกเข้าพบเสมอ ๆ จนจำชื่อและจำหน้าได้ สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ก็คิดว่าท่านคงจะจำได้บ้างนิดหน่อย แต่จะเป็นพวกแรก หรือพวกหลังไม่ทราบได้ เพราะจะว่าข้าพเจ้าทำประโยชน์ ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน ก็เห็นจะไม่ใช่ เพราะข้าพเจ้าไม่เคยหมกมุ่นไปเล่นกีฬาในนามโรงเรียนสักครั้ง แต่จะว่าข้าพเจ้าทำความชั่วร้ายเอาไว้มาก ก็เห็นจะไม่ใช่อีก เพราะข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยถูกท่านลงโทษอย่างหนัก ๆ สักครั้งเช่นกัน

ในปีนี้พวกเราได้ใกล้ชิดกับท่านผู้บังคับการมากยิ่งขึ้น เพราะท่านเป็นอาจารย์ สอนภาษาอังกฤษแก่พวกเราอาทิตย์ละหนึ่งชั่วโมง เวลาท่านสอนในห้องเรียนนั้น ท่านจะใจดีเป็นพิเศษ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านลงโทษใครเลยสักครั้ง เวลาสอนนั้นท่านมักจะตั้งคำถามขึ้นและถามพวกเราเป็นรายตัวเลยทีเดียว ใครตอบไม่ได้ก็จะโดนยี่นสั๊กพัก แล้วท่านก็จะถามใหม่อีก หากตอบไม่ได้ก็มักจะโดนท่านส่ายหน้าหนีด้วยความเอือมระอา และดูเอาว่าเราเป็นผู้ทำเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูลเอาเลยทีเดียว ในระหว่างที่ท่านสอนนั้น พวกเรานั่งเงยบกริบ ตั้งอกตั้งใจเป็นพิเศษ หนังสือมีก็เล่มเป็นขนมหามต การบ้านทำส่งตรงตามเวลาทุกครั้ง บางคนเรียนมาตลอดปี จำตารางสอนได้วันเดียวและชั่วโมงเดียวเท่านั้น คือชั่วโมง ๒ วันพุธ

ในปีนี้อเอง ข้าพเจ้าก็มีโอกาสได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าคนหนึ่งกะเขาเหมือนกัน ข้าพเจ้าจึงได้เข้าพบท่านผู้บังคับการครั้งหนึ่งและเป็นการเข้าพบที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะไปจนตลอดชีวิต นั่นก็คือการเข้าไปกล่าวคำปฏิญาณต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายบนหอประชุมและต่อหน้าท่านผู้ประธาน ข้าพเจ้าจะไม่มีวันล้มเป็นอันขาด ถึงด้อยค่าที่ท่านได้กล่าวขึ้นภายหลังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวคำปฏิญาณเรียบร้อยแล้ว ท่านได้บอกข้าพเจ้าทราบว่ามีบัดนี้ข้าพเจ้าได้เป็นหัวหน้าคนหนึ่งแล้ว ได้มอบเหรียญตราให้และภายหลังเมื่อแต่งตั้งทุกคนเรียบร้อยแล้ว ท่านก็ยังอบรมสั่งสอนพวกเราอีกครั้งหนึ่ง ด้อยค่าที่ท่านกล่าวในวันนี้ ยังดังก้องหูข้าพเจ้าอยู่เสมอ ทุกครั้งเมื่อข้าพเจ้าอยากกระทำผิด และอยากประพฤติตนนอกคำปฏิญาณที่ได้ให้ไว้ ข้าพเจ้าก็จะแว่วได้ยินคำพูดของท่านในวันนี้อยู่รำไป และความภาคภูมิใจที่ได้รับในวันนี้ ไม่มีวันจะจางหายไปจากความรู้สึกของข้าพเจ้าได้เลย

ในช่วงระยะเวลาปีสุดท้ายนี้ ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รับตำแหน่งประธานสมาคมหนังสือพิมพ์ อีกตำแหน่งหนึ่ง ตำแหน่งนี้ทำให้ข้าพเจ้าต้องเข้าพบท่านผู้บังคับการหลายครั้งอยู่เหมือนกัน ตอนที่ข้าพเจ้ายังเป็นเพียงอนุกรรมการ ผู้ทำหน้าที่เพียงแต่ทำตามคำสั่งที่ให้ลอกเรื่องคนอื่นมาลงให้ได้ตามกำหนดนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบหรือว่าท่านให้ความสนใจและเอาใจใส่ต่อข้อเขียนที่ลงในหนังสือของโรงเรียนเพียงไรต่อเมื่อข้าพเจ้าได้เป็นบรรณาธิการแล้วจึงทราบว่า ท่านเอาใจใส่ต่อเรื่องและข้อเขียนในหนังสือเล่มนี้ยิ่งนัก เรื่องของข้าพเจ้าเคยถูกท่านโฉบลง

คะกร้า และข้อเขียนของข้าพเจ้าถูกท่านแก้ไขเสียจำแทบไม่ได้ ครึ่งหนึ่งเมื่อตอนปลายปี ท่านเข้าไปในห้องเรียน
ข้าพเจ้า และมีคำสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า ว่าง ๆ ให้ไปหา โดยบอกแต่เพียงว่ามีเรื่องต้องล้างหัวกันหน่อย เล่นเอา
ข้าพเจ้านอนฝันร้ายไปหลายคืนทีเดียว และกว่าจะหาเวลาว่าง ๆ ของข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าก็ต้องหาถึงสามครั้ง
ถึงจะพบเวลาที่ท่านว่าง ๆ เข้าสักครึ่งหนึ่ง

ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าเข้าพบในห้องทำงานส่วนตัวของท่านที่ออฟฟิศในตอนกลางวันของวันหนึ่ง ท่านชี้
แจงถึงสาเหตุที่ท่านไม่อนุญาตให้ลงเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าเป็นบรรณาธิการของหนังสือเล่มที่จะลง
นั้น ท่านบอกให้ข้าพเจ้ารู้ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่เป็นของข้าพเจ้า แต่เป็นของวชิราวุธวิทยาลัย หากข้าพเจ้ากระทำ
ผิดพลาดลงไปแล้ว ผลเสียหายจะตกอยู่กับโรงเรียน ไม่ใช่ตกอยู่ที่ข้าพเจ้าคนเดียว อย่างที่ข้าพเจ้าเต็มใจและยอม
รับที่จะไหม้เป็นเช่นนั้น ท่านกล่าวว่าหน้ากระดาษของหนังสือเล่มนี้ มีไว้สำหรับเรื่องที่มีสาระและเป็นประโยชน์
ไม่ใช่มีไว้ให้ข้าพเจ้าเขียนคำคนเล่นเมื่อไม่พอใจ ท่านสั่งสอนข้าพเจ้าเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่ดีต่อไปภายหน้า เตือนให้
ระวังผลร้ายที่จะเกิดขึ้นหากข้าพเจ้าไปทำเช่นนี้เข้าที่อื่น ท่านได้พูดจนข้าพเจ้าต้องยอมรับว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็น
นักหนังสือพิมพ์ปากกล้าดังที่ข้าพเจ้าหลงเข้าใจเสียแล้ว แต่กลายเป็นนักหนังสือพิมพ์ปากอย่างอื่นไปเสียนี้

ข้าพเจ้าถือว่าเป็นโชคดีมากกว่าโชคร้ายที่ข้าพเจ้าโดนท่านตักเตือนเช่นนี้ เพราะท่านได้ทำให้ข้าพ-
เจ้าอยากเป็นนักหนังสือพิมพ์หรือนักเขียนที่ดีต่อไปภายหน้ายิ่งขึ้น ข้าพเจ้าทราบที่ท่านตักเตือนข้าพเจ้าด้วยความ
หวังดีอยากให้เห็นลูกวชิราวุธทุกคนมีอนาคตที่แจ่มใสต่อไปภายหน้า มิใช่ตักเตือนเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ากระทำความผิดที่
นี้อีก เพราะหลังจากที่ท่านตักเตือนนี้ ข้าพเจ้าก็พ้นจากตำแหน่งบรรณาธิการไปแล้ว

หลังจากนั้น ในที่สุดก็ถึงเวลาที่พวกเราทุกคนต้องอำลาวงวชิราวุธวิทยาลัยไปก่อนถึงวันสอบเพียงคืน
เดียว ท่านเรียกให้พวกเราทุกคนไปชุมนุมกันและท่านก็ได้ให้โอวาทตักเตือนพวกเรา และเมื่อถึงตอนเช้าวันแรก
แห่งการสอบไล่ นั้น ท่านมาอวยชัยให้แก่พวกเราถึงรถ และท่านก็ยังร้องไชโยขึ้นด้วยเสียงอันดังและเด็ดเดี่ยว
เสมือนหนึ่งท่านเป็นแม่ทัพผู้มาส่งลูกวชิราวุธทุกคนไปสู่สนามรบคือสนามสอบ เพื่อนำชัยชนะคือการสอบไล่ได้กลับ
มา (แต่เป็นที่น่าเสียใจว่า พวกเราบางคนไม่สามารถจะพิชิตข้าศึกลงได้ จึงต้องหวนกลับมาศึกษากลยุทธ์กันต่อเพื่อ
หาโอกาสไปล้างแค้นข้าศึกในบิหน้าหรือปีโน้น)

เมื่อการสอบสิ้นสุดลง พวกเราก็ได้เข้าไปพบท่านเป็นครั้งสุดท้าย ในสภาพความเป็นนักเรียนวชิราวุธ
วิทยาลัยในเครื่องแบบ ในห้องทำงานของท่าน เพื่อกราบอำลา ท่านนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ตามองจ้องมาที่พวกเรา
ทุก ๆ คน สายตาที่ท่านมองดูพวกเรานั้นไม่ใช่มองเพื่อจับผิด หรือมองด้วยแววตำหนิติเตียนอย่างที่เราเคยคิด
ท่านมองพวกเราด้วยแววที่เต็มไปด้วยความรัก เหมือนหนึ่งพ่อที่กำลังมองลูกคนที่กำลังจะจากไป ท่านให้โอวาทแก่
พวกเราเป็นครั้งสุดท้าย เตือนให้พวกเรารักษาเนื้อรักษาศักดิ์ไว้ให้ดี เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจไว้ต่อสู้กับเหตุการณ์ข้างหน้า
ซึ่งเราต้องเผชิญกับมันด้วยตัวของเราเอง ไม่มีใครจะคอยหนุนนึ่งว่ากล่าวตักเตือนเราอีกแล้ว ท่านบอกให้พวกเรา
รู้ว่า บัดนี้เราเป็นลูกวชิราวุธที่สมบูรณ์แล้ว จงใช้ความรู้และสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับจากสถาบันแห่งนี้ เพื่อเป็นประโยชน์
แก่ตัวของเราเองสืบต่อไปภายหน้า พวกเราลาท่านกลับออกมาด้วยความเศร้าและอาลัย แม้ว่าทุก ๆ คนจะรอ
เวลานี้มานาน แต่เมื่อถึงเวลานี้เข้าจริง ๆ ข้าพเจ้าก็ขอล่าวแทนทุกคนได้เลยว่า ลูกวชิราวุธทุกคนที่สำเร็จการ

ศึกษาจากสถาบันแห่งนี้ ไม่มีคนไหนที่จะลืมสถาบันแห่งนี้ได้ และไม่มีใครเลยอีกเหมือนกันที่จะลืมท่านผู้บังคับการ ผู้
เป็นเสมือนร่มโพธิ์ร่มไทรที่ให้ความร่มเย็นแก่พวกเรา คอยว่ากล่าวตักเตือนและลงโทษเมื่อพวกเราทำผิด คอยยก
ย่องและชมเชยเมื่อเราทำความดี คนที่ถูกท่านลงโทษด้วยการกระทำต่าง ๆ อย่างไรก็ดี ไม่มีใครคิดเคือง
ท่านแม้แต่น้อย เขาเหล่านั้นกลับรู้สึกขอบพระคุณและภาคภูมิใจที่มีโอกาสได้รับการลงโทษจากท่าน มีเพื่อนของ
ข้าพเจ้าบางคนเยาะเย้ยข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นลูกกวาชิวรุชที่ยังไม่สมบูรณ์ดีแท้เพราะไม่เคยมีโอกาสดำเนินชีวิต
จากการลงโทษของท่านผู้บังคับการของวชิราวุธวิทยาลัยแห่งนี้

เรื่องราวทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นนี้ ขอทุกท่านที่ได้อ่านโปรดทราบด้วยว่าข้าพเจ้าเขียนขึ้นด้วยความ
รักและเคารพในตัวท่านผู้บังคับการแห่งนี้ด้วยใจบริสุทธิ์ มิได้มีเจตนาอื่น ๆ แฝงอยู่ หากจะมีข้อความที่ไม่เหมาะสม
ข้าพเจ้าก็ขอประทานอภัย และยินดีที่จะน้อมรับความผิดพลาดนั้นไว้ ขอจงคิดว่าข้าพเจ้าทำไปด้วยการรู้เท่าไม่ถึง
การณ์ด้วยเทอญ.

“ธีรชัย รังสิกุล”

บทเพลง แห่งหยาดฝน

...หยดจากฟ้าลงสู่ฟ้ากหยดจากฟ้า
คือน้ำตาแห่งความซึ้งน้ำตา
หลังจากปรางนางเมขลาหลังจากปราง
กลายเป็นฝนสาดกระเซ็นกลายเป็นฝน
หล่นชะล้างล้างมลหล่นชะล้าง
สู่ถิ่นกลางแก้มดินสู่ถิ่นกลาง
โลกตื่นใจไม่วายวางโลกตื่นใจ
ท่วมท้นฝั่งคั่งล้นท่วมท้นฝั่ง
เป็นทางใสไหลหลังเป็นทางใส
เจ็จนองไปไกลสุดมองเจ็จนองไป
ไร่นาคืนพื้นหลับไหลไร่นาคืน

สาดส่องหล้าพอส่องทสงสาดส่องหล้า
ฟ้าสะอื้นฝืนน้ำตาฟ้าสะอื้น
ค้อยกล้ำกลืนหยาดค้อยค้อยกล้ำกลืน
ไปกับลมไอหมขึ้นไปกับลม
เหลือรอยซำยามฝนคล้อยเหลือรอยซำ
ดินซบสมอมอมน้ำดินซบสม
ความระทมพรมทั่วหล้าความระทม
น้ำตาในให้ซำถมน้ำตาใน
หยดจากฟ้าลงสู่ฟ้ากหยดจากฟ้า
พรรษาใหม่ไล่เวียนมาพรรษาใหม่
หวนอาลัยใจคร่ำครวญหวนอาลัย
ต้องไกลกันวันนั้นไปต้องไกลกัน.

“พรเพิ่ม พรพมาส”

หากเราได้พบกัน

“น้องเอียง”

"ถามจริง ๆ เอะวะภาค ก็นอยากรู้มันว่าแกจะหนั่งเขียนจดหมายถึงเขาอยู่อย่างนี้อีกสักกี่ปีวะ"
หลอดถาม วิภาคก็หยุดเขียน ละสายลาชั้นจากกระดาษเขียนจดหมายมองหน้าเจ้าเพื่อนข้างถามคนนั้น
ถึงขั้นถึงรำคาญ ยิ้มนิด ๆ อย่างอารมณ์ดี ก่อนที่จะตอบว่า

"กันไม่ได้ เขียนถึงน้องแกก็แล้วกันนะ"

"อะแล้วกัน" เจ้าเพื่อนคนนั้นซักมีอารมณ์ "ถ้าแกเขียนถึงน้องสาวกันจริง ๆ กันก็ไม่ว่านะชิวะ น้อง
สาวกันนะ ถ้าแกอยากจีบก็เชิญเลยโว้ย ไม่ต้องมานั่งพรอดพรั้าคำรักออกมาเป็นอักษรศาสตร์ให้มันเสียพลังหรือ
ไปบ้านกันได้เลย ไม่เสียค่าผ่านประตูด้วยนะเ๊ย"

วิภาคหัวเราะทิด ๆ ไม่ตอบว่าอะไร ก้มหน้าลงทำท่าจะเขียนจดหมายต่อ เจ้าเพื่อนข้างถามก็ซัดขึ้น
อีก

"เดี๋ยวก่อนซี ขอคุยด้วยหน่อยนะ ก็นอยากรู้ว่าไอ้ที่บกเขียนไปถึงดวงใจผู้อยู่ไกลลิบอะไรของแกนะ
เขาตอบแกบ้างหรือเปล่าวะ"

"ก็ตอบมั่งไม่ตอบมั่ง"

"หวานเจี๊ยบหรือเปล่าวะ"

"ก็หวานมั่งไม่หวานมั่ง"

"ก็จบบัแล้ววะ"

"ยุ่งนะ" วิภาคตอบอย่างรำคาญเต็มพืด "นี่แกจะมานั่งซักพยานอะไรของแกวะ นายແหล่น"

"ถามแค่นี้ทำไมโหดไปได้น่า ก็นอยากรู้ระดับสติปัญญาหน่อย"

"ไอ้แกนี่มันແหล่นสมชื่อ"

"เออ เพิ่งจะรู้หรือวะ" นายແหล่นตอบอย่างใจเย็น "ภาควะ แกไม่ได้เห็นหน้าเขามากี่ปีแล้ว"

"ก็โง่อยู่"

"แล้วแน่ใจหรือวะ ว่าเขาพิศวาสแกนะ"

"กันไม่เคยบอกสักคำ" วิภาคตอบ ก้มหน้าลงไขปากกาเขียนกระดาษเล่นอย่างครุ่นคิด "ใจจริงเขาจะ
เป็นยังไงกันไม่รู้หรอก เรารู้จักกันทางจดหมาย มันก็ได้แค่นั้น"

"แกไม่กลัวหรือว่า ขณะที่แกกำลังนั่งหลังซดหลังแข็ง ร่ายเพลงยาวมหาบรลัย์โลกาไปถึงเขานะ
เขาอาจจะปรออยู่กับเจ้าหนุ่มหน้าทะเล้นตนใดคนหนึ่งก็ได้" เจ้าແหล่นให้ความเห็น

"ก็ช่างเขาซิ กันมีสิทธิ์อะไรไปหวังหามเขาล่ะ"

"เอ ไอ้แก่นี่มันจับผู้หญิงภาษาตะวัตตะบวยอะไรของแคะ โบราณนะเขาวา ผู้หญิงเปรียบเหมือน พันธุ์ไม้เลื้อย อยู่ใกล้ใครก็เลื้อยเข้าหาคนนั้น" แล่นว่า

"และ... โบราณเขาก็งว่าไว้อีกหน่อยว่า แต่พันธุ์ไม้เลื้อยบางชนิดนั้นต้องผูกให้เลื้อย มันจึงจะ เลื้อย" วิชาคโต้

"เอาละ เอาละ แปลว่าแกลงหวังว่าเมื่อยอดคยาหิของแกลงนี้เป็นพันธุ์ไม้เลื้อยชนิดพิเศษยังขึ้นขึ้นนะ" แล่นสรุป "แต่ภาควะ บอกตามตรงที่ว่ากันเป็นห่วงแกลง กันกลัวว่าแกลงจะต้องเป็นโรคอกหักตั้งเปาะเข้าสักวัน หาก วันใดแกลงเกิดไปทราบวว่า เมื่อยอดคยาหิของแกลงนี้หาได้จริงจังกับแกลงอักษรที่จารึกมาสู่แกลง"

วิชาคหัวเราะ "คนอย่างกัน ไม่มีวันออกหักตายให้อายสุภรหรือวะ แล่น แกลงยามาพูดให้กันเขวว่า ถึงกันจะไม่ได้เจอหน้าเขาก็ปีแล้วก็ตาม แต่กันเชื่อใจเขาอะ ถึงแม้ว่าอันที่จริงมันก็ไม่ค่อยจะน่าเชื่อนักหรือเพราะ เขานะมีทุกสิ่งทุกอย่างที่สมควรที่พวกแกลงจะไปรักเขาได้"

"อ้าว ไหง.... "

"แต่กันหวังว่าเขาคงจะจริงจังกับกันพอสมควรทีเดียว มีประโยชน์อะไรวะ ที่เขาจะมาเสียเวลา เขียนถึงกัน "ตลอดเวลาที่ผ่านไปมาตั้ง ๒-๓ ปี เพียงเพื่อทำตามมารยาท หรือหลอกกันเล่นโก้ ๆ มันไม่น่าจะเป็นไปได้"

"แกลงเคยได้ยินคำที่เขาว่า จับไว้หลาย ๆ สิบแล้วหีบเอาหนึ่งไหมละ"

"กันไม่ใช่ผงซึกฟอก แต่กันยึดติดหากันจะเป็นชิ้นส่วนที่โชคดี"

"แล้วถ้าแกลงเป็นชิ้นส่วนที่โชคร้ายละวะ"

"ก็อด"

อ้อม เออวะ ขออวยพรให้แกลงเป็นเจ้าของชิ้นส่วนที่โชคดีก็แล้วกัน แต่หากคำให้พรกันมันไม่ศักดิ์สิทธิ์ ออย่า ลิมนะโว้ย น้องสาวกันก็ยังมิให้แกลงชิ้นส่วนมาร่วมชิงโชคได้" แล้วเจ้าแล่นคนนั้นก็ผละไป

วิชาคนั่งอมยิ้มอย่างซัน ๆ เขาเก็บจดหมายที่กำลังเขียนค้างอยู่เข้าโต๊ะเสีย อย่างคนที่ไม่มีอารมณ์ จะเขียนต่อ ตาเหม่อมองออกไปนอกห้องทำงาน ภาพเด็กนักเรียนที่กำลังวิ่งเล่นกันอยู่ข้างนอกนั้น หาได้อยู่ในความ รับรู้ของความคิดคำนึงของเขาไม่ วิชาคหวลคิดไปถึงครั้งกระนั้น เมื่อครั้งที่เขายังเพิ่งจะพ้นจากคำว่าเด็กชาย มาได้เพียงปีเดียว เขาได้เดินทางไปพักยังบ้านเพื่อนที่ต่างจังหวัดแห่งหนึ่ง และ ณ ที่นั่นเองที่เขาได้พบกับคนที่เจ้า แล่นกล่าวขวัญถึงอยู่เสมอเมื่อสักครู่นี้ นั่นน หากเขาจะบอกกับใคร ๆ ว่า เธอคนนั้น ยังเป็นเพียงแค่เด็กหญิงตัวกระ จ้อยร่อย น่ารัก น่าเอ็นดู ซ่างพูด ซ่างคุย ร่าเริง และไร้เดียงสาอะไรอย่างนั้น วิชาคไม่เคยมีน้องสาว ความ รู้สึกครั้งแรกที่เขามีต่อเธอคนนี้ก็คือ ความรักแบบที่ชายกับน้องสาว ตลอดเวลาสิบกว่าวันที่เขาพักอยู่ที่บ้านเพื่อนคน นี้ วิชาคไม่ค่อยจะได้ไปเที่ยวที่ไหน และเขาเองก็ไม่อยากจะไปที่ไหน วิชาคต้องการอยู่กับน้องสาวของเขา คุย กันบ้าง ฟังเพลงกันบ้าง นั่งเล่นไพ่กันบ้าง สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นความสุขที่เขาได้รับ จากการไปเที่ยวคราวนี้ และเมื่อถึงเวลาที่จะต้องจากกัน น้องสาวคนแรกในชีวิตของเขา ได้กล่าวคำอำลาสำหรับการจากกันครั้งนี้แต่เพียง

ว่า... "หนังสือยากให้ที่ภาคอยู่ในวันพรุ่งนี้จึง จะได้อ่านหนึ่งแต่งชุดอนุภาชาติ" วิชาภาคได้แต่หัวเราะเศร้า ๆ และ
กล่าวกันว่าอ้อเวลาแก่เธอเพียงแค่นั้น... "ที่ไปนะฮะ" เมื่อกลับมาถึงกรุงเทพฯ วิชาภาคก็เปิดจากการเขียนจดหมายไปถึง
เธอทันที หลังจากนั้นไม่นานนัก ก็ได้คำตอบที่มากในรูปของจดหมายที่มีความยาวเพียง ๒-๓ บรรทัด ลายมือยังโย้เย้
และขั้นตอนจดหมายแบบเต็ก ๆ ว่า "หวัดดีคะพี่ภาค" แต่เมื่อเวลาผ่านไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง
จดหมายของเธอเริ่มยาวขึ้น ลายมือเริ่มดีขึ้น แล้วด้วยคำในจดหมายนั้นเล่า บางครั้งก็ทำให้วิชาภาคต้องเก็บเอา
มานั่งคิดแล้วยิ้ม คิดแล้วยิ้ม อยู่ร่ำไป บางครั้งอ่านแล้วก็หัวเราะ หัวเราะแล้วก็อ่าน บางครั้งพออ่านเสร็จวิชาภาคก็
จะเดินยิ้มกริ่มไปรอบ ๆ คณะ และเมื่อมีใครถามอะไร เขาก็จะตอบแต่เพียงว่า น่ารักจังเลย สำหรับคำชื่นชมนั้น
ระยะหลังได้เปลี่ยนมาเป็น "พี่ภาคที่คิดถึง" และมันก็ยังเป็นอยู่เช่นนั้นจนกระทั่งบัดนี้ซึ่งวิชาภาคก็เต็มใจที่จะให้มันเป็น
เช่นนั้น เขารู้ว่ามันยังไม่ถึงเวลาที่ควรจะเป็นอย่างอื่น แต่เขาก็กำลังรอเวลานั้นอยู่

.....

"จุ่ม มานี่หน่อยซิ" เสียงวิชาภาคเรียกเพื่อนรุ่นน้องของเขาคนหนึ่ง คนที่ถูกเรียกเงยหน้าขึ้นมอง แล้ว
เดินมาหา ทรวดตัวลงนั่งข้าง ๆ เขา

"จุ่มว่างหรือเปล่า พี่อยากจะทำอะไรด้วยหน่อย"

"ว่างฮะ" พี่ภาคมีอะไรล่ะ"

"จุ่มเป็นคนจังหวัด... นั้นใช่ไหม" วิชาภาคเอ่ยชื่อจังหวัดหนึ่ง

"ครับ ผมเกิดที่นั่น" จุ่มตอบแล้วยิ้มอย่างรู้แหว

"รู้จักคนที่ชื่อหนึ่งบ้างไหม ชื่อจริงชื่อวนิดานะ"

"คุณแม่เขากับคุณแม่ผมเป็นเพื่อนกันฮะ" จุ่มตอบแล้วยิ้มอีก

"เธอ แล้วจุ่มสนิทกับเขาหรือเปล่านั้น"

"ผมเพียงแต่เคยเห็น ไม่เคยพูดกัน เขาดังออกจะตาย ใคร ๆ ก็รู้จักฮะ"

"แน่ สนใจเธอ"

"โอ้ ผมเปล่า คุณแม่ผมเคยบอกว่า อย่าไปติดลูกสาวเขานะ อันตราย อันตราย"

"หมายความว่ายังไง"

"เอ ยังไงผมก็ไม่ทราบ อาจจะเป็นที่เขายืนสูงสุดสอยก็ได้ฮะฮะ"

"หากจุ่มจะรักใครจริง ๆ เข้าสักคนละก็ เราจะมันนั่งทำอะไร ฐานะคนเรานั้นสร้างกันได้ จุ่มต้อง
สร้างขึ้นไปหาเขาให้ได้ อย่าให้เขาลดมาอยู่กับเรา หากไม่ไหวจริง ๆ นั้นมันอีกเรื่องหนึ่ง "วิชาภาคกล่าวอย่าง
เคร่งขลึม แต่จุ่มแอบยิ้มอย่างซัน ๆ "จุ่มรู้อะไรเกี่ยวกับตัวเขาบ้างล่ะ คุยให้ฟังบ้างซิ"

"เขาสวยดีฮะ"

"แหม ไอ้เรื่องนั้นที่รู้มานานแล้ว" วิชาภาคหัวเราะ

"ผมมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งเป็นผู้หญิง อยู่โรงเรียนเดียวกับเขา เพื่อนผมเขาเล่าให้ฟังว่า หนังสือจะมีจด-
หมายมาถึงบ่อย ๆ พี่ภาคเขียนถึงเขาบ่อยไหมฮะ"

"อาจจะเป็นของคนอื่นบ้างก็ได้"

"และทุกครั้งที่ได้รับจดหมาย เขาเป็นเอาให้คุณแม่ของเขาอ่านดูหมด"

"อ้าว แล้วกัน" วิชาคมยิ้ม แล้วตีหน้าเชื่อ ๆ "แต่ก็ไม่แปลก เด็กเขาคือ เขาก็ควรทำอย่างนั้น"

"ที่ภาคไม่คิดจะไปหาเขาบ้างเหรอคะ" จุ่มเปลี่ยนมาถามบ้าง

"อยากไปจะตาย แต่มีเหตุผลร้อยแปดที่ทำให้ไม่ค่อยกล้าจะไป เกรงใจทางโน้นเขาบ้าง กลัวเขาไม่
อยากให้ไปจริง ๆ บ้าง บางครั้งก็กลัวว่า เมื่อไปเห็นแล้วอาจจะผิดหวัง หากทุกสิ่งทุกอย่างไม่เหมือนดังที่คิดไว้"

"หมายความว่าที่ภาคจะไม่ไปอีก"

"ใครว่า นั่นเป็นเหตุผลเล็ก ๆ น้อย ๆ เหตุผลที่ใหญ่ที่สุดก็คือที่ชายเขายังไม่ได้ชวน ไอ้เราจะหน้า
ด้านขอไปก็จะกระไรอยู่" วิชาคมยิ้มเจื้อย ๆ แล้วเปลี่ยนเรื่องพูด "ว่าแต่จุ่มนะ ทำไมถึงสนใจเป็นพิเศษ ถึงกับรู
อะไร ๆ ดี ๆ ละ ที่ยังไม่ได้อ่านเสียหน่อย"

"ก็ผมรู้ว่าที่ภาคสนใจ ก็เลยเตรียมตัวสืบล้วงหน้า"

"จุ่มรู้ได้อย่างไร" วิชาคมซัก จุ่มยิ้ม

"บัดนี้ ที่ภาคก็ ผมเคยเห็นรูปที่ติดอยู่ในตู้ที่ภาคนั้นๆ และไอ้ที่เพื่อน ๆ ที่ภาคล้อเล่นนะ ถึงแม้ว่าเขา
จะไม่รู้ว่าเป็นใคร ชื่ออะไร แต่ผมรู้ว่า เขารู้ชื่อจังหวัดก็รู้แล้ว ยังเป็นห่วงอยู่เลยว่าที่ภาคอาจจะต้องผิดหวังนะ"

ที่ภาคอาจจะต้องผิดหวัง คำ ๆ นี้ตั้งก้องอยู่ในความคิดของวิชาคม ใคร ๆ ก็คิดว่าเราจะต้องผิดหวัง
หรือว่าเราห่างกันเกินไป หรือว่าเขายังเด็กเกินไป ไม่น่า โรมิโอะจะจูเลียต ยังรักกันได้ ตอนนั้นอายุแค่ ๑๔ กับ
๑๖ เท่านั้นไม่ใช่เหรอ ไอ้เราก็ก๊อกล่เคียง ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ละ เอ ไอ้ข้อความที่เขาเขียนมาถึงเรานั้นเป็น
จริงทั้งหมดหรือเปล่านะ บางทีเขาอาจจะเขียนโดยไม่ได้ตั้งใจให้เราคิด ไอ้เราทะเล่ล่คิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไป
ไป เอ... หมู่นี้ทำไมเขาตอบจดหมายเราช้านักนะ บางทีเราเขียนไปตั้งสามสี่ฉบับเขาถึงตอบ และก็ตอบมาแค่
หน้าเดียว เขามัวเที่ยวเพลิน เขาชี้เกี่ยจเขียนถึงเรา เขาเบื่อ ไอ้คำของเขาที่ว่า คิดถึงที่ภาคที่สุดในโลก อาจ
ไม่เป็นจริงก็ได้ เขาเคยว่าเขาอยากให้เรา และเขาก็จะคอยจนถึงวันนั้น เขาจะคอย ชื่อ เขาจะคอยเรา
จริง ๆ หรือ ป่านนี้เขายังคอยเราอยู่หรือเปล่านะ เอ... ตั้งนานแล้ว ทำไมเขาดังไม่ตอบจดหมายของเรา
เสียทีละ บุษไปรษณีย์ทำหาย เตะมันเสียเดอะ เฮ้ย เปล่าน่า เป็นไปไม่ได้ เขาอาจจะตั้งใจเรียนจนไม่มีเวลา
เขียนถึงเรา แต่เอ เขากลับมีเวลาเที่ยวไหนต่อไหนได้แฮะ หรือเดี๋ยวนี้ เขาอาจจะต้องเจ้ล่เขียนถึงคนโน้น
คนนี้ และมันยังไม่ถึงตาเราก็ได้ รออีกหน่อยเดะน่า.....

.....

"ภาค บิดเทอมคราวนี้ไปเที่ยวบ้านเรากันไหมละ"

วิชาคมเงยหน้าขึ้นมองดูผู้พูด และก้มยิ้มทันทีที่เห็นหน้า "ไม่ยิ้มยังไงไหว ก็มันมันที่ชายของเขาคนนั้นเอง

นี่นา

"ชวนเล่น ๆ หรือชวนจริง ๆ"

"อ้าว ชวนจริง ๆ ชี สอบเสร็จนี้ไปเดอ จะไปอยู่ที่วันก็ตามใจ"

"ตกลง" วิชาคตอบอย่างไม่ต้องคิด

"ใจง่ายซ่มัก" เพื่อนเขาน้อยอย่างชั้น ๆ "แน่นะ"

"แน่น"

เขาคตอบอย่างมั่นคง วิชาคไปแน่ เขาต้องไปดูให้รู้แน่ๆ เธอคนนั้นของเขาเดี๋ยวนี้เป็นอย่างไร ป่านนี้คงโตแล้ว น่ารักขึ้น สวยขึ้น อ้อ ไอนั้นมันของแน่ แต่ถ้าน่ารักเท่าเก่า หรือน้อยลงกว่าเก่าก็ไม่เห็นจะแปลก ข้อสำคัญแต่ว่า เขาจะให้ความสนิทสนมกับเราเหมือนเก่าหรือเปล่า ก็ไอ้ตอนที่เราเคยเจอกันนั้นนะ เขาคงจะไม่รู้หรอกว่าเราคิดยังไงกะเขา แต่เดี๋ยวนีละ เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะไม่รู้

เสียงล้อรถจักรดังกระทบกับรางเหล็กคะเคาะไปในความเงียบงัน สถานที่แห่งนี้แล้วซิละ คือจุดหมายปลายทางของเขา เวลาที่รอกอยมานานหนักหนากำลังจะมาถึงในไม่กี่นาทีข้างหน้าแล้ว วิชาคเอนศิริชะพิกกับเขาจะรอด ตาเหม่อมองออกไปอย่างใจลอย เขาคงรอเธออยู่ที่สถานีแห่งนี้ เสื้อผ้าที่เขาใส่คงจะเป็นสีชมพูอ่อน ๆ อย่างที่เขาชอบใส่บ่อย ๆ ตอนเด็ก เขาคงยืนชะเง้อจ้องมองมาทางผู้โดยสาร ขณะที่รอกำลังเคลื่อนเข้าสู่สถานีแล้วสายตาของเขาคงจะมาประสับกับสายตาของเราซึ่งกำลังจ้องมองดูอยู่ก่อนแล้ว ตาต่อตาประสานกันอย่างจริงจัง เบื่อเรื่อ แหวตาของเธอคงเต็มเปี่ยมไปด้วยประกายแห่งความดีใจ ใบหน้าแดงสร้าขึ้นด้วยความปิติ เราคงรีบคว้ากระเป๋าเดินทางเดินลี้วลงไปหาเธอ อาจจะชนใครต่อใครบ้างก็ช่าง เราไม่สนใจ พอไปถึงเราก็งงกระเป๋าลงข้าง ๆ ตัว เงยหน้าขึ้นจ้องมองเธอยืนอยู่ตรงหน้า ต่างคนต่างเงียบงัน ยังไม่มีใครกล่าวอะไรขึ้นมาก่อนแล้วเรากงจะคว้ามือน้อย ๆ ของเธอมากุมไว้ เธอคงจะซ่อนสายตาเงยหน้าขึ้นสับกับแหวตาของเราซึ่งกำลังแลไปอย่างตะลึงตะลาน ถึงตอนนี้ เราคงเผยอริมฝีปากออกมาด้วยเสียงสั้น ๆ ด้วยความดีใจว่า "ที่ใจเหลือเกินชะที่ไค้พบน้องหญิงอีก" ด้วยใบหน้าสีแดงสร้าไปด้วยเลือดแห่งความอาย เธอคงจะตอบเขาด้วยเสียงเล็ก ๆ แต่ดังกังวาลไพเราะหว่า "หญิงก็ใจกะะ" เอ แต่ไม่แน่ เธออาจไปรอรับเราจริง แต่สีหน้าและแหวตาอาจจะแสดงแคคนรู้จักกัน พอเราเอื้อมือไปกุมมือเธอไว้ เธออาจสลัดออกพร้อมกับคบเราดังฉาด แล้วหลุดขึ้นด้วยเสียงปนหัวเราะอย่างน่าเอ็นดูว่า "แหม พี่ภาคมาถึงก็ทะเล่สิ่งเขี้ยว" เอ... หรือมันอาจจะหนักกว่านั้น เธออาจจะไปรอรับเราที่สถานีกับเจ้าหนูหน้าทะเล่คนใดคนหนึ่งก็ได้ พอเราไปถึง เธออาจจะแนะนำว่า "นี่ที่แดงเพื่อนรักหญิงกะะ เรากำลังจะเป็นแฟนกันกะะ" เราคงยิ้มตีหน้ายิ้มแหย่ ตีหน้าใจอยู่ และเจ้าหนูคนนั้น อาจจะเอ่ยทักทายเราขึ้นด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยประกายแห่งมิตรภาพว่า "รถไฟเที่ยวหน้ากลับกรุงเทพฯ สามโมงเย็นครับ ไม่อยากอายุสั้นคุณควรรีบจองตัวไว้ก่อนนะ" ... หรือ ถ้าไม่อย่างนั้น เธออาจจะไม่มารอรับเราที่สถานีเลยก็ได้ และเมื่อเราไปถึงบ้านเธอ เราก้อาจจะพบเธอกำลังนอนฟังเพลงเล่นบนโซฟา พอเห็นเราก้อคงผงกหัวให้คิด ยิ้มให้หน่อย เอ่ยทักทายด้วยประกายแจ่มใสวว่า "มาแล้วเธอพี่ภาค ใจ สบายดีหรือกะะ"

และแล้ว... ความคิดคำนึงของเขาก้อถูกทำลายลงด้วยเสียงของพนักงานที่รายงานแจ้งให้ทราบ ว่า บันนี่รถไฟกำลังเคลื่อนตัวเข้าสู่สถานีแล้ว วิชาครีบโผล่ออกนอกหน้าต่าง สุดสายตาของเขานั้น แลเห็นกลุ่มชนกลุ่มหนึ่งกำลังยืนชะเง้อจ้องมองมาทางรถจักร โอ... ในอีกไม่กี่วินาทีนี้แล้วซิหนอ ที่เขาคงจะได้พบกับเธอ เขาไค้กลับมาที่นี่จริง ๆ ความฝันของเขากลายเป็นความจริงแน่นะหรือ รถไฟเคลื่อนขบวนไกลเข้าไป ผุ่งชนที่ยืนรออยู่นั้นแล

เห็นเด่นชัดขึ้น เขาจะต้องได้พบเธอแน่ เขาต้องได้พบเธอแน่ ไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะมาขัดขวางเขาและเธอไว้
ได้ เขาจะต้องได้พบเธอในบัดนี้แหละ

..... เอ๊ยต ..... เสียงห้ามล้อรถจักรดังสนั่น

หากเราได้พบกัน หากเราได้พบกัน วิชาคร่ำพันอย่างเลื่อยล่อย

เลือดเปลี่ยนสี

ก็ที่มีไซ้หรือที่ถือดิน
เคยอยู่กินนอนมาคราก่อนเก่า
ไยบุญคุณจึงหายวับไปกับเงา
เมื่อถูกเขาเจตหัวเพราะคว่ำท่า
ลืมนแล้วหรือว่าที่นั่นคือที่ไหน
เราเคยรวมร่วมใจเข้าทำหัน
อุปสรรคเราเคยกล้าฝ่าประจัญ
เรารวมกันเข้าราววิไม่หนีใคร
ฟ้า-น้ำเงินของเรานี้ที่เคยร้อง
มันยังก้องในหูอยู่บ้างไหม
เลือดที่สวมนเข้าราววิสีอะไร
ลืมนแล้วหรือข้าวหม้อไหนเคยได้กิน
เพื่อนลืมนแล้วหรืออย่างไรใครเป็นมิตร
ไยเพื่อนคิดมาหลอ่ฝ้าคูหมั่น
เสียงเพื่อนเขี่ยหยามเรานี้ที่ได้ยิน
แสดงสิ้นเพื่อนแท้มาแซ่เขื่อน
อย่าเพิ่งนึกว่าที่นั่นไม่มีมิตร
อย่าควนคิดว่าที่นั่นไม่มีเพื่อน
ชื่อที่เคยติดไวยังไม่เลือน
แต่ใจเพื่อนไยเปลี่ยนไปจ่ายสิ้นดี
เราควรจะไกลห่างกันอย่างมิตร
เลือดที่ติดอยู่ไวยังไม่จางสี
นี่เพื่อนไปด้วยทะเลงกงอวดดี
อยากขยี้และขย้าให้หน้าใจ
ฟ้า-น้ำเงินน่าตรึงใจในสายเลือด
ไยแห้งเหือดเลือนไปไต่จ่ายจ่าย
ก็บแล้วเคยอยู่มาน่าเสียดาย
ไยกลับกลายเป็นเหเนรคุณ.

กว่าเราจะสอบกันได้

“อนุภาพ นิยามภา”

“ลูกวชิราวุธ ไช-โย” ค้วยเสียงเด็ดขาดราวกับเสียงของนายพลผู้บังคับบัญชา ผู้ออกคำสั่งแก่ทหาร ภายใต้อำนาจบัญชาของเขา ให้เปล่งเสียงไชโยออกมา เสียงไชโยดังขึ้นสามครั้ง จากเสียงอันเข้มแข็ง และไม่เข้มแข็งของนักเรียนซึ่งนั่งอยู่บนรถเมล์ชาวค่ายท่าทางอันกระหึ่มยืมเหย้า นี่เป็นจุดเริ่มต้นของการรณรงค์ครั้งที่สำคัญที่สุดของความเป็นลูกวชิราวุธปีข้อสอบรั้ว และแล้วรถเมล์ชาว (อันไม่ค่อยจะขาวนัก) ก็ค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกจากกำแพงวชิราวุธสู่วัฒนาวิภาส สนามสอบของพวกเราและพวกเขา ขณะที่รถกำลังเคลื่อนไปสู่โรงฆ่าหมู เอ๊ย สนามสอบ ก็มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของพวกที่โกรธกับหนังสือ และพวกที่เป็นคูรักของหนังสือระคนกันไป พวกหลังมักจะถูกน้อยหน่อย เพราะอยู่บนรถก็มักจะหยิบหนังสือมาจ้องตาเป็นมัน จนไม่กลัวว่าตาจะเหล่เลย ส่วนพวกแรก รู้สึกว่าจะพูดมากเป็นพิเศษ แต่เดี๋ยวเดอะ ขอให้เข้าห้องสอบเสียก่อน คงเจียบเป็นเป้าเลือกแล้วทีเดี๋ยวนั้น แต่แล้วพอออกมาเทียบหน้าสนามสอบเท่านั้นแหละ เกิดความเจียบชั่วขณะหนึ่งแล้วก็เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังขึ้นขนานใหญ่ ในเมื่อได้พบกับสุภาพสตรีหนึ่งกลุ่มใหญ่ ในชุดเสื้อขาวกระโปรงน้ำเงินยืนอยู่ภายในรั้วแห่งสนามสอบ อย่างกระมิดกระเมี้ยน ดูท่าที่รู้สึกว่าจะไม่สนใจกับสิ่งใด ๆ ในโลกนอกจากตำราที่ถืออยู่ในมือ ด้วยเหตุนี้กระมัง ที่ทำให้พวกรักหนังสือเปลี่ยนความสนใจมาทันทีเหมือนกัน แต่ด้วยความเป็นสุภาพบุรุษผู้เจจบัด จึงกล้าทำเป็นเดินผ่านไปอย่างไม่มีโยติ ที่น่าตกใจอยู่สักหน่อยก็คือการจะสอบทั้งที่ ต้องเดินขึ้นบันไดจนถึงชั้นที่สี่นะ รู้สึกว่าจะชวนให้ออกกำลังกายไม่ใช่เล่น โดยประมาณแล้วสำหรับนักสอบแผนกศิลป ขึ้นไปสอบแล้วต้องเดินผ่านชั้นบันไดไม่ต่ำกว่าร้อยเห็นจะได้ ถ้าคิดคำนวณตลอดจนสอบเสร็จแล้ว ในการขึ้นลงรวมทั้งการลงมาเข้าห้องน้ำด้วย โย้ย ชี้เกียดคิดให้เปลืองสมอง แต่ผมคิดว่า พวกนักรักบี้ด้วยทั้งหลาย แกล้งไม่ทราบอะไร เพราะตะแคงเคียวขึ้นลงบนอัฒจันทร์ สนามฟุตบอลมาก่อนแล้ว แต่พวกที่ไม่ใช่รักบี้มันลำบากหน่อย ที่น่าเห็นใจที่สุดคือพวกสุภาพสตรีเหล่านั้น รู้สึกว่าแกล้งค่อย ๆ เดินอย่างระมัดระวังที่สุด เพราะแกล้งจะกลัวว่าอาจจะสอบเสร็จขาแกล้งเหมือนนักวิ่งเร็วหรือนักฟุตบอลไป พอขึ้นไปถึงห้องสอบแล้ว ก็หาที่นั่งสอบซิ เอะ ชักสงกา ทำไมพวกเราไม่ได้สอบห้องเดียวกันหมดคั้งเช่นทุกปีมา ดูที่นั่งสอบมันติดกันไปเรื่อย ๆ ล้วนค้วยพวกเราทั้งนั้น แต่ไอ้ที่สำคัญที่สุดก็คือ ผมรู้สึกว่าคนต่อ ๆ ไปจากผมไม่ใช่พวกเราเสียแล้ว นักเรียนชายโรงเรียนอื่นกระมัง ทำให้ถึงขีดสุดที่มันระเบิดออกได้ทันที หลังผมชักร้อนขึ้นมาแล้ว แต่พอสายตาผละออกจากแผนที่ที่นั่งสอบ หันมากก็ไปพบกับสุภาพสตรีกลุ่มที่เห็นข้างล่างกำลังเดินขึ้นบัน

โตมา ตรงมาทางแผนที่ที่นั่งสอบ พวกเราชักส่งกาหนกยั้งขึ้น แต่แล้วก็ได้ทราบจากวิสามนัญสำนึกว่าพวกคุณเธอ สอบห้องเดียวกับเรา เอาละซิ ที่นี้ละก็ยุ่งแน่ ๆ เราสุภาพบุรุษจะทำอะไรที่น่าเกียจออกไปก็ต้องเกรงใจสุภาพสตรี โดยเฉพาะในห้องสอบอย่างนี้

เสียงระฆังเตือนให้เข้าห้องสอบได้ เข้านั่งที่เรียบร้อยแล้วก็พบว่าพวกเรามีอยู่ ๑๕ พวกเขา ๘ ที่น่าหนักใจสำหรับผมก็คือข้างหลังผมนะ ผู้หญิง... พาลจะเป็นลมเอาเลยทีเดียว ชักเหงื่อแตกเห็นที่จะต้องออกเครื่องแบบออกเสียก่อน แล้วก็หันไปโปรยยิ้มกับเพื่อนฝูงอย่างแห้งแล้งที่สุด ก็เผอิญไปเจอเอาใบหน้าของอาจารย์ผู้คุมสอบ ก็เลยดีโอกาสโปรยยิ้มผูกไมตรีกับแกเป็นการใหญ่ ซึ่งแกก็แสนดีอะไรอย่างนี้ โปรยยิ้มหวานจำมาสู่ผมเช่นกัน ซึ่งทำให้ใจชื้นเป็นกอง ที่นี้ถึงตอนแจกกระดาษที่เกี่ยวกับการสอบ ผมพยายามประนมมือคารวะอาจารย์อย่างงามที่สุด ทุกครั้งตามที่ได้รับการอบรมมา ระหว่างการสอบ ขณะที่กำลังตกตะลึงอยู่กับข้อสอบ ก็ได้ยินเสียงอันเจ็ดยแจ้วดังขึ้นอย่างไม่มีปี (สก๊อต) ไม่วิชลุย (บิกกะโร) เลยว่า "กระดาษ (คะ)" รู้สึกว่าคำนั้นมันทำให้ธุรกิจต่าง ๆ พลอยหยุดชะงักลงไปด้วย แต่ที่นำมาให้ที่สุดก็คือ มโหฬาร ตามธรรมดาแล้วของว่าง ซึ่งมันเป็นอาหารหนักที่สุดสำหรับพวกเรานั้น มันเป็นเวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. เพราะสอบใกล้วัด เมื่อเสียงกลองเพลดังขึ้น รู้สึกว่ามันรบกวนกะเพาะมิใช่เล่น

หลังจากที่ได้ทำสงครามกับตัวหนังสือมาอย่างดุเดือดจนเกือบจะส่งศึกลงแล้ว เหมือนระเบิดขวดตกลงมาตรงหน้า "ข้อสอบรื้อ" "เฮ้ย ข้อสอบรื้อ" ถ้าเป็นสุภาพสตรีคงต้องร้อง "ว้าย ข้อสอบรื้อ" ตอนที่มันเริ่มจะรื้อเล็กน้อยนั้น ทำไมไม่พยายามปะกั้นก็มิรู้ ไร่ ึ่งทางติดบอรัคของพวกเราคงมีหวังบ้าง หรือไม่ก็คงมีการทำสถิติเป็นประวัติการณ์ อันที่จริง ไอ้เราก็เพิ่งจะมารู้เอาตอนที่มันรื้อกันออกครึกโครมนี้เอง พอรู้ว่ามันรื้อ ก็ไม่สนใจกับอะไรทั้งนั้น รู้แต่ว่าต้องพยายามเสาะหาข้อสอบที่มันรื้อออกมาขึ้นให้ถึงสายตาพวกเราให้จงได้ ที่นี้ละก็ใครมีญาติพี่น้องหรือเพื่อนฝูง ก็ถูกขอร้องให้มาระดมกันค้นหาเป็นการด่วน เกิดการโกลาหลวุ่นวายกันขนานใหญ่ ผมกับเพื่อนผู้เสียสละ ลงทุนอดตาหลับขับตานอน เพราะการรอข้อสอบที่มันรื้อนี้แหละ อย่าเขี้ยว ไครมายินลับ ๆ ล่อ ๆ ตรงประตูไม่ได้เขี้ยวนะ เป็นต้องได้เสวนากับพวกผมเรื่องข้อสอบทั้งนั้น ผมมันเป็นคนทีรู้ดีว่า การทำสอบด้วยลำพังสติปัญญาของตัวเอง รู้สึกว่ามันจะยากชะง่อนยอ เมื่อเห็นว่ามีทางที่ดีกว่าและก็นั่นแหละ มันก็ต้องควักกันไว้ก่อน พอเห็นคนกลุ่มหนึ่งมายินลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ตรงประตู สุธก็สุทธิเหอะน่า เป็นต้องอายุผมไปทีเดียว เมื่อแน่ใจว่ามีคนเอาข้อสอบมาให้แน่ ๆ "ข้อสอบมาแล้ว มาแล้วข้อสอบ" ได้ผลยิ่งกว่าเอาวงปีสก๊อตมาบรรเลงข้างหูเสียอีก อ้อ อ้อ ไม่เพียงแต่พวกเราที่สนใจเท่านั้น ลูกเด็กเล็กแดงในคณะก็โผล่หน้าสลับไปหมด นี่ถ้าไม่มีเหตุการณ์พิเศษแล้ว ผมหวังว่าไม่ต่ำกว่าสองร้อยเท่าที่จะช่วยนวดผมให้หายเมื่อยขบทีเดียว ยิ่ง ยิ่งได้มานานไม่หมด เผ้ารอดต่อไปอีก ดีหัวแล้ว หนังสือพิมพ์มาส่ง อูวะ เขาพาดข่าวตัวโตชะยังกับว่า กลัวคนจะมองไม่เห็นยังงั้นแหละ "ข้อสอบ ม.ศ.๕ รื้อ" เล่นเอาหมกกำลังภายในทีเดียว เมื่อเพื่อนฝูงได้เห็นก็เกิดความโกลาหลอันพอสังเขป ไร่ ไม่น่าเลยจะสอบได้อยู่แล้ว คราวนี้ตัวผมก็นอนซน ดีหน่อยที่ตอนเช้าผมยังไม่ต้องสอบ มีแต่เพื่อนแผนกวิทย์ไปสอบกัน ตื่นมาอีกทีก็เกือบเที่ยง พวกที่กลับมาจากสนามสอบก็เล่าให้เห็นถึงความวุ่นวายก็เหล่านักเรียนชายทั้งหลายเล่นเอาชักขยาด ไม่อยากจะไปสนามสอบเอาเลยทีเดียว ถ้าเกิดประกาศยกเลิกซะ ขวดคงปลิวว่อนนะ พอไปถึง ไอ้ผมเรอะ ก็

เดินอยู่กลางกลุ่ม ยังกลัวเลยว่าเดี๋ยวเกิดมียานอวกาศรูปร่างประหลาดตกลงมาลงกลุ่มละก็ เสรีชี ถ้าตกลงมาข้าง ๆ กลุ่มละก็ ยังพอมีทางรอดบ้าง การสอบก็ดำเนินไปอย่างสนุกสนาน รู้สึกว่าดีขึ้นไปเป็นกอง พอจะทำได้เยอะทีเดียวแหละ ชักยิ้มออกบ้างแล้ว เรียกว่าไม่มีวันที่จะหั่นหรือทอดสายตาซ้ำเลื่อง ไปที่คุณเธอเหล่านั้นเลย จับปล้น เมื่อเจ้าหน้าที่ซึ่งไม่ใช่ตำรวจจะครบมาแจ้งให้ทราบว่า ยุติการสอบแล้ว พวกเราในห้องได้ทราบกันก่อน จึงรีบออกมาอยู่หน้าห้อง ฟังเสียงพวกคุณเธอคุยกัน แหม ทำได้อย่างโน้นอย่างนี้ เกือบเต็มบ้างละ เกือบเสร็จแล้วบ้างละ พวกเราเห็นเขาคูยกกัน ก็คุยกันบางซี โธ่ ทำแค่นี้ก็เกือบติบอวดแล้ว โอ๊ย อวดดีไปตั้งนานแล้ว แต่พวกเราผอຍกันได้ไม่นาน ก็ถูกกวาดต้อนให้ขึ้นรถออกจากสนามหุ่นระเบิด ยังเห็นคุณเธอยังงุ่มง่ามอยู่เลย เดี่ยวเดอะ เดี่ยวชวดลอยลงมาสักใบเดอะ

กลับมาถึงโรงเรียน พวกเราก็ถูกท่านผู้บังคับการสัฟยอกทีเดิว "อ้าว ข้อสอบรวีร์ รู้แล้วว่ามันรวีร์ทำไมไม่ไปหามาบ้างละ" พุทโธ่ ผมไม่อยากพูดเลย นึกน้อยใจ ได้แต่หันไปยิ้มกับเพื่อนอีกสองสามคนหลังจากนั้นการสอบของพวกเราทั้งหลายก็ถือว่าโมฆะไป พวกเราถูกส่งกลับบ้านไปนอนสงบสติอารมณ์และพิดซ่อมมาสู้กันต่อไป ในอีกสองอาทิตย์ข้างหน้า

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว พวกเราเข้าโรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง เตรียมตัว เตรียมใจกันไว้ให้พร้อมใจนะ ต้องเตรียมกันหนักหน่อย แต่การสอบคราวหลังนี้ไม่ค่อยดุเดือดตื่นเต้นเท่าไรนัก เพราะเราเริ่มชินกับการสอบเสียแล้ว แต่รู้สึกรู้ว่าข้อสอบมันยากกว่าเก่า และครุฑสอบก็เข้มงวดขึ้นมากกว่าเก่า แฮ่ ไม่น่าสอบใหม่เลย มันทำให้พวกเราบางคนอาจจะต้องเสียเงินค่าสอบเข้ามหาวิทยาลัยฟรี และยังมีหวังต้องไปจ่ายเงินตอนสมัครสอบสิงหาเอาอีก ไม่รู้จะสอบกันไปถึงไหน สอบที่ไร รู้สึกว่ามันไม่ค่อยจะเต็มใจถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เสียที ตลอดการสอบครั้งนี้ เราได้มิตรที่แสนดีอยู่กลุ่มหนึ่ง คือนักเรียนชายต่างโรงเรียนนั้นใจ ข้างนี้มีมิตรจิตมิตรใจที่ดีต่อพวกเราทั้งเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้ใจกันดีเสียนี้กระไร การสอบครั้งนี้ก็ต้องทำกันไปได้หรือไม่ได้ก็ต้องทำ ไอ้ที่น้ำหนักใจก็คือภาษาฝรั่งเศส สำหรับพวกศิลป์มันยากเหลือเกิน ทำเอาหันรีหันขวางเอาเลยทีเดียว แต่เมื่อหมดชั่วโมงนี้แล้ว ก็หมายถึงการสิ้นสุดของการสอบไล่ ม.ศ.๕ ปีข้อสอบรวีร์นี้

ขณะที่การสอบสิ้นสุดลง ก็มีการแสดงความสามารถกันอย่างซาบซึ้ง ด้วยการประทับลายสือไทยบ้างหวังบ้างด้วยเมจิเพน ลงบนเสื้อเชิ้ตของแต่ละคน พวกเรามักจะเป็นแต่ผู้เซ็นต์ เพราะถ้าจะให้เซ็นต์บ้างก็ออกจะเสียตายเสียนอกตัวละหลายตั้งอยู่ ถึงโรงเรียนก็พากันมาถวายบังคมลาพระบรมรูปกันอย่างพร้อมเพรียง "ขอเดชะฝ่าละอองธุลีพระบาท ปกเกล้าปกกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้า นาย . . . ขอพระราชทานความเมตตาให้ข้าพพเจ้าสอบได้เกิดพะย่ะค่ะ" หลังจากนั้นพวกเราก็เดินรวมหัวกันแหกปากร้องเพลง Vajiravudh Goodbye ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นก็ไม่มึนนักเรียนชั้นอื่นหลงเหลือคอยฟังพวกเราร้องอยู่เลย พวกเราจึงขอฝากคำอำลามา ณ ที่นี้ด้วย คิดว่าคงไม่มีใครคนไหนได้กลับไปอยู่รวมกันอีกเป็นแน่แท้

สิ้นสุดกันที่ สำหรับการรณรงคกับตัวหนังสือ อันเป็นปีที่อ้อจาวที่สุดตั้งแต่เคยมีมา โธ่ ไม่น่าเลย.

นิยายรักริมสระน้ำ

ณ... ที่ยืนอยู่ตรงโน้น โคนต้นไม้
เกิดนิยายเศร้าเศร้าของเราสอง
เคยมีเธอฉันเคียงใกล้ด้วยใจปอง
เราประคองกันอิงแอบแนบอุรา
"หัวใจที่ถูก เขาทำจนซ้ำจิต"
"แต่น้องคิดปกป้องรักชักรักษา"
"ตัวของพี่นี้ใครใครเมตตา"
"มาเถิดมาน้องจะรักและภักดี"
"พี่กลัวน้องจะเป็น เช่นคนอื่น
สร้างรักขึ้นสู่ขสันต์แล้วหันหนี"
"ถึงอย่างไรน้องจะอยู่คู่ชีวิ
ที่ตรงนี้เราจะครองเพียงสองเรา"

อยู่เคียงข้างนั่งเคียงคู่คูทองฟ้า
สุริยาคล้อยบังไปหลังเขา
แคคอ่อนอ่อนจางหายกลางเป็นเงา
โลกของเราเราจะครองเพียงสองคน
"หุนตักน้องอย่างนี้พี่สุขเหลือ"
"ไม่อยากจะเอื้อคนปากคินี้สักหน"
"หนาวหรือจะมาชืหนานอุมล"
"แน่... อย่างชน เค้าอาชนี้เคี้ยวมิใคร"
"ปากน้องสวยซึ่งอรุราน่าจุมพิต"
"แน่อยาคิดมาปองน้องไม่ให้"
"โอ... สักครั้งเถิดหนาน่าขวัญใจ"
"งั้นไวไว เร็วเร็วซี.. ที่เดียวนะ"

“ก.ต.พ”

บทเพลงรักเราประเดิมมันเริ่มแล้ว
ยิบแฉ่วแฉ่วยลกลางข้างข้างสระ
แล้วไม่นานก็เปลี่ยนไปใครกันนะ
เปลี่ยนจังหวะแปร เปลี่ยนเปลี่ยนฤติ
“พี่เห็นเธอไปกับมันเมื่อวันนั้น”
“จะให้อยู่ใกล้กันถึงไหนนี่”
“บอกสักคำซิว่ารักกันยังมี”
“น่าจะรู้แก่ใจดี.. ไม่มีวัน”

“เรื่องรักเราคงจะหยุดบทสุดท้าย”
“ก็ยังหมายให้มันเป็นไปเช่นนั้น
คนเคยอยู่เคียงไกลจึงไกลกัน
เสียแรงฝันและมัวห่อเราหนอเรา
ถ้าเราไม่ไปสมัครรักจนหลง
เราก็คงไต่ตรองคำของเขา
มีแต่รักไร้สิ่งใดใครจะเอา
เขาแกล้งเราให้ซ้าระกำใจ
ณ... ที่นั้นยังอยู่โน้นโคนต้นไม้
เธอแผ่กายขึ้นกมลกับคนใหม่
คนที่อยู่ย่อมมีค่ากว่าที่ไป
เหมือนนิยายเก่าเก่าเล่าแล้วลืม.

หลอนจากทะเบียนรถที่ติดอยู่หน้ากระจก

"เออ...เออ เพราะมากครับ เออ...เออ ผมชื่อ...."

"สุมล" หลอนตอบแทนเมื่อเห็นเขาเซ็นเติมทน

"เออ... คุณรู้ได้อย่างไรครับ"

"ก็คุณเขียนที่แฟ้มไว้ เช่นนั้นมีชื่อเธอคะ"

"เออ...ครับ ครับ" "สุมลเซ็นหนักยิ่งขึ้น เอ หลอนนี่ไม่ใช่ย่อยเลย เขาคิด

"คุณลคะ ชอบอาหารไทยไหมคะ กูรู้จักร้านอร่อยอยู่ร้านหนึ่งแถวสยามสะแคว

"ครับ ครับ ชอบครับ"

หลังจากหาที่จอดรถได้แล้ว สองถูกर्मก็เดินเคียงข้างเข้าไปในร้านอาหาร

"ขึ้นบนว่างคับ" อาตี๋เชื้อเชิญ ข้างบนคนน้อยมาก ทั้งสองเลือกโต๊ะที่มุมแห่งหนึ่ง อาหารควาผ่านไป แล้ว ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันมาก เมื่อเจ้าตี๋เอาของหวานมาเสิร์ฟนั้นแหละ ชัมตึงแซบเห็น

"หวานของคุณลนี่สวยจังคะ" หลอนเอ่ยขึ้นขณะที่สุมลยื่นมือไปจิ้มสัปะรดที่กลางโต๊ะ

"ขอบคุณครับที่ชม เป็นหวานรุ่นของพวกผมนะครับ" เขาตอบหลางดอดหวานส่งให้เธอ เธอรับมันมาพิจารณาดูอย่างสนใจ "วชิราวุธวิทยาลัย รุ่น ๕๐" นายมลคนนี้เป็นนักเรียนวชิราวุธ เออ เราว่าเคยเห็นหน้านายมลคนนี่ที่ไหนมาก่อนนะ "ใช่แล้ว ที่วัดราชาธิวาส ตอนเราไปสอบ ม.ศ.๕ นั้นเองแหละ" คิละ เห็นจะต้องใช้เรื่องนี้เป็นแอนตี้เซ็นไมซิน แก่เซ็นคิละ หลอนคิดอยู่คนเดียว

"คุณลคะ กูจำได้ว่ากูเคยเห็นคุณลที่ไหนมาก่อน คุณลจำได้หรือเปล่าคะ" หลอนเปรย สุมลจกนจ้องหน้าหลอนอย่างลึมตัว.... ใช่แล้ว.... เอ...ใช่หรือเปล่านะ เราเคยเห็นเธอที่วัดราชาฯ แต่ตอนนั้นหลอนไว้ผมสั้น แต่งตัวเรียบ ๆ ดูเซยพิกล เอ แต่ถ้าไม่ใช่ละนายมลเอ๋ย มันจะเป็นรายการอำับรรลือโลกทีเดียวละ

"จำ... จำได้ครับ"

"ที่ไหนคะ"

"วัด รา--ชา" สุมลลากเสียงอย่างครางแครงใจ

"ใช่คะ กูยังจำตอนสอบชีวะได้ดีเลยคะ คุณลกับเพื่อน ๆ สอบเสร็จก่อน ออกมาอยู่ที่ระเบียง เห็นกูนั่งจิ้มแห่งอยู่ยังตะโกนบอกเป็นการใหญ่ กูขอขอบคุณคุณลและเพื่อน ๆ ด้วยใจจริงคะ แต่คุณลคะ กูเขียนตามที่คุณลบอกไม่ได้หรอกคะ เพราะอาจารย์คุมสอบนั่งแอบอยู่ข้างหลังตรงมุมห้อง พวกคุณลไม่เห็นหรอก กูเลยต้องนั่งเฉย ๆ"

"ผม... ผมเสียใจครับ ตอนนั้นพวกเราไม่ได้นึกอะไร นอกจากจะช่วยคุณลคนเดียวเท่านั้น เหลี่ยมเจมส์บอนด์เลยไม่ได้เอามาใช้"

หลอนหัวเราะก๊ิก สุมลหัวเราะตามด้วยมารยาททั้งสองคุยกันต่อไปอีกนานเห็นจะเป็นด้วยชุดเอาเรื่องเก่า ๆ มาพูดกัน แอนตี้เซ็นไมซินของหลอนขณะนี้ใช้ได้เหมาะสมจริง ๆ ทำเอาหนุ่มสาวทั้งสองลึมเรื่องสไลท์รูลงได้

"คิดจัง" หลอนสรุปเมื่อเห็นยาชักจะหมดฤทธิ์

"ซื้อสบากซีหลังคับ" อาตี๋คำนวณอย่างรวดเร็ว

"เอ้า นี่เงิน"

"ไอ้หยา ไหงให้มาตั้งแปดสิบบาทสองซีหลัง"

"คุณกูเก็บเงินเดอะครับ มื้อนี้ผมจ่ายเอง" สุ่มลกล่าวอย่างหนักแน่น เลือดสุภาพुरुษพลุ่งพล่าน "กินเงินคุณผู้หญิงไป" สุ่มลหันไปบอกไอ้ตี๋ หลอนอดเอื้อน "คุณกูครับ ไต่โปรด" สุ่มลตอบท้าย คีละ นายมด ครึ่งนี้ฉันยอมให้

ทั้งสองมาถึงที่จอตรด

"บ้านคุณกูอยู่ที่ไหนครับ"

"สุขุมวิทหะ คุณมดละคะ"

"เมืองนนท์ครับ"

"คุณมดคะ วันนี้มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ"

"เออ ไม่มีครับ"

นายมดคงไม่รู้ตัวหรอกว่าเขาจะปากไวไปเสียแล้ว เอาละ ถือเป็นเคราะห์ที่ไปก็แล้วกัน แต่จะเป็นเคราะห์ดี หรือเคราะห์ร้าย หรือเคราะห์ดีปนเคราะห์ร้าย โปรดคิดตามพฤติกรรมของนายมดต่อไป

"ดังนั้นให้กูขับรถไปส่งคุณมดที่บ้านนะคะ" เสรีจันละ นายมด นายจะยักย้ายยังงัย ฉันก็ไม่ยอมละ นายพลึงออกมาแล้วว่าไม่มีธุระนี้ ฉันไม่ยอมนายอีกแล้วละ

"เออ รบกวนคุณกูเปล่า ๆ นะครับ"

"ไม่หรอกคะ กูเต็มใจและตั้งใจจริง ๆ ค่ะ... ไต่โปรด" หลอนขโมยเอาสำนวนของเขามาใช้

"ขอบคุณคุณกูครับ แต่..."

"ไม่มีแต่คะ ขึ้นรถซีคะ"

หลอนเปิดประตูรถก้าวขึ้นสตาท์เครื่อง มองมาทางสุ่มล ซึ่งยังยืนลังเลอยู่ริมถนน นายมดและนายมด จะทำยังงัยคีละ หลวมตัวไปแล้ว วิ่งหนีหลอนเสียคือ ๆ เลยตีโหม ฮี ทำอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่สุภาพुरुษ หาทางแก้เอาระหว่างทางก็แล้วกัน

เขาก้าวขึ้นรถ หลอนยิ้ม ออกรด

สุ่มลนั่งนิ่งตลอดทาง สมองคิดหนัก "คุณมดคะ ทำไมนั่งเงิบเงียบคุยกับกูบ้างซีคะ" ไม่สบายใจอะไรหรือคะ หรือไม่พอใจที่กูมาส่ง"

"เปล่า เปลาครับ"

"งั้นอะไรละคะ"

หลอนกล่าวพลางเหยียบคันเร่ง สุ่มลเหลือบดูเข็มไมล์ที่วิ่งขึ้นอย่างน่ากลัว บอกหลอนตามตรมติกว่าเดี๋ยวคอหักตายกันพอดี ผู้หญิงอะไรขับรถเร็วซมัด

"คุณกูครับ จอตรดเดี๋ยวได้โหมครับ"

"ทำไมละ"

"ผมมีเรื่องจะบอก"

หลอนจอตรดที่ได้ค้นกามปู มันเป็นคนนอกเมือง นาน ๆ จะมีรถผ่านมาสักคัน บรรยากาศเงียบ

"คุณลุงครับ ผมเป็นคนจนครับ บ้านผมเป็นเรือนจาก มีที่ดินเท่ากระบะมือ เกรงว่า... สุ่มลหยุดแค่นั้น เเงยหน้าขึ้นมองหลอน เหมือนจะสำรวจความรู้สึกของคุณสนทนา

หลอนยังคงตีหน้าเฉย แต่แววตาแสดงความประหลาดใจเล็กน้อย สุ่มลหันหน้าหนีหลอนออกไปสู่ท้องนา หลอนคงไม่เชื่อเรา เขาคิด

"คุณมละ ภูไม่สนใจหรือคะ คุณมละต้องสู้ความจริงซึะ ไปกันดีกว่าคะ"

หลอนออกรถ

จริงซึะ เราควรสู้กับความจริง "เลี้ยวทางโค้งถนนข้างหน้าครับ เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา เลี้ยวขวา แล้วก็เลี้ยวซ้าย บ้านผมอยู่ปลายเนินนั่นครับ"

หลอนจอตรด เดินตามสุ่มลงไป มันเป็นเรือนจากขนาดกลาง มีบ่อเลี้ยงปลา กองฟาง วัว ควาย หมู ท้องนา ต้นตะแบก

สุ่มลพาหลอนไปกราบคุณลุงของเขา จากนั้น "คุณลุงครับ เราไปนั่งคุยกันตรงกองฟางริมสระน้ำนั่นดีกว่าครับ มันเงียบและก็เย็นดี" เขาใช้สำนวนที่ื่อ ๆ หลอนเดินตามอย่างว่าง่าย ทั้งสองทรุดตัวลงนั่งข้างกองฟางทอดสายตาไปเบื้องหน้า สายลมแรง ต้นกล้าที่เขียวขจี ในท้องนาเอนลู่ไปตามลม เสียงไถขึ้น เสียงวัวร้อง ระคนกับเสียงกระพรวนที่คอ กลิ่นโคลน สัปควาย สิ่งเหล่านี้ในชีวิตของหลอน ม.ร.ว. ภูสุมา ยาใจ สาวน้อยผู้เกิดในตระกูลผู้ดีคลุกคลีแต่กับบุคคลชั้นสูง ไม่เคยได้พบมาก่อน มันทำให้หลอนมีความสุข เป็นความสุขอีกแบบหนึ่งแบบชนบทซึ่งนับวันมีแต่จะเลือนหายไปทุกที

สุ่มลชี้ชวนให้หลอนดูไร่นารอบ ๆ ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นของเขา "คุณลุงตัดไม้ทายเอาเงินมาเป็นค่าเล่าเรียนของผม ที่ดินแปลงสุดท้ายคุณลุงขายไปเมื่ออาทิตย์ก่อนเพื่อเอาเงินมาให้ผมใช้ตอนเข้ามหาวิทยาลัย เหลือแต่....."

หลอนคิด พอ พอแล้ว นายมละ จินสงสารนายจะตายอยู่แล้ว

"คุณลุงอุปถัมภ์ผมเลี้ยงไว้ซึครับ ตัวมันใหญ่จริง ๆ "สุ่มลเปลี่ยนเรื่องพูด เพราะไม่ต้องการจะทำให้หลอนเศร้า ในเรื่องของเขาเขาบอกไปก่อนนี้ หลางซึ่มือให้หลอนดูปลาหมอตัวโตที่ว่ายเข้ามาใกล้ เหมือนจะขอพึ่งคำสนทนาของสองหนุ่มสาว

สายลมพัดเอื่อย ๆ แต่ก็แรงพอที่จะทำให้ผมที่ยาวสลวยของหลอนปลิวไสว หลอนก้มลงจอตรดงเท้าเหยยให้เห็นเท้า หลอนหย่อนเท้าลงในสระ แกว่งซ้ำ ๆ และยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อสัมผัสกับความเย็นอันชุ่มฉ่ำของน้ำ น้ำในสระที่เคจราบเรียบ บัดนี้ มีระลอกคลื่นแผ่กระจายอยู่เต็ม หลอนจะรู้หรือไม่ว่า หลอนนั้นไม่ใช่แค่เพียงผู้ที่ทำให้น้ำในสระปั่นป่วนเท่านั้น แต่กับจิตใจของนายมละคนนี้ด้วย

"คุณมละ ภูเห็นจะต้องกลับเสียทีละคะ นี่ก็เย็นมากแล้ว บ้านคุณมละน่าอยู่จริง ๆ ค่ะ"

หลอนพูดขณะที่สวมรองเท้า

"ขอบคุณครับ ถ้าคุณชอบวันหลังเชิญมาอีกซีครับ"

"คะ ถ้ามีโอกาส"

สุมลไปส่งหลอนที่รถ "คุณลคะ พรุ่งนี้ไปที่คณะเช้า ๆ หน่อยนะคะ"

"ทำไมหรือครับ" ผมก็ไปเช้าทุกวัน"

"ดีคะ คุณอยากพบคุณลคะ" หลอนก้มหน้าโดยเกรงว่าเขาจะล่วงรู้แผนการณของหลอนเข้า

"ผมจะคอยอยู่ที่หน้าตึกนะครับ"

หลอนไปแล้ว แต่ไม่ไปเปล่า ยังหาเอาหัวใจของสุมลไปด้วย

เข้ารุ่งขึ้น

"เฮ้ย มล เมื่อวานเย็นนี้หายไปไหน ทำไมไม่มาซ่อมเชียร์"

สุมลสะดุ้ง ตายละซี ลืมสนิทเลย เพราะสไลทูลและคุณลแท้ ๆ สุมลลุกขึ้นยืน เมื่อประธานน้องใหม่

เจ้าของปัญหา เดินมาหา

"ประธานเชียร์หาตัวแก่ให้ควัก คอยพบแกอยู่ข้างล่างนะ ลงไปอธิบายให้เขาฟังเร็ว"

ชั้นล่าง

"เมื่อวานนี้แกไปไหนมา"

"สไลทูล"

"รูอะไร สไลทูลมันเกี่ยวอะไร อย่าเบี้ยวกัน"

"เปล่าครับ เมื่อวานตอนกลางวันผมเดินออกไปหาอะไรทาน สไลทูลมันตกลงไปบนถนน รดชนตัววิ่ง มาทับมันหักครับ ผมกับเจ้าของรถเลย....."

"พอ พอ ไปได้แล้ว ทีหลังละก็ระมัดระวังให้ดีหน่อย สไลทูลนะมันเครื่องมือหากินของเราจะจำไว้"

สุมลเดินจากมาด้วยความมึนงง

"เฮ้ย ทำไมปล่อยมันไปเร็วนักวะ ยังไม่ทันจะรู้เรื่องเลย"

"โธ เอ็งก็โง่ไปได้ แค่นี้เตาไม่ได้หรือไง กันเล่าต่อให้ฟังก็ได้ มันก็บู๊กับเจ้าของรถจนต้องไปตั้งโรง

พักนะซี"

"งั้นเชียร์"

"ถ้าเป็นแก แกจะทำยังไง"

"กัน กัน เออ ก็ว่ายังงั้นแหละ"

"งั้นซี มันถึงจะเรียกว่าพวกเรา"

ป็น... ป็น...

สุมลชะโงกหน้าลงไปมอง หลอนนะเอง

"สวัสดีครับ คุณล"

"สวัสดีค่ะ คุณมล คอยดูนานไหมคะ"

"ไม่นานหรอกครับ"

นายมลจะรู้หรือเปล่านะว่า เราไม่เคยตื่นเช้า ๆ อย่างนี้เลย แต่ทำไมเช้านี้ถึงตื่นได้ก็ไม่รู้ ทั้ง ๆ ที่เมื่อคืนนี้เราก็นอนไม่ค่อยหลับ

"เข้ามานั่งในรถก่อนซิคะ" หลอนเชื้อเชิญ "คุณมลคะ นี่ค่ะ สไลด์รูป"

หลอนยื่นสไลด์รูปอันใหม่ไปให้สมล

"อะไรกันครับ คุณกุ" สมลถามด้วยความตกใจ

"รับไว้ นะคะ คุณมล อย่าคิดอะไรมาเลย คิดเสียว่ากุให้คุณมล เพราะกุเห็นใจคุณมลก็แล้วกัน"

"ขอบพระคุณคุณกุมากครับ บุญคุณอันนี้..."

"อย่าไปสนใจมันเลยคะ" หลอนตัดบท คุณมลคะ เมื่อวานนี้กุกลับไปบ้านแล้วเพิ่งนึกได้ ก็คุณมลต้องซ่อมเชียร์ถึงสองทุ่มสามทุ่มทุกวัน แล้วบอกกุทำไมละคะว่าไม่มีธุระ เลยขาดซ่อม แล้วประธานเชียร์เขาว่ายังไงละคะ"

"ผมเพิ่งพบกับพวกเขามาเมื่อคืนนี้เอง เขาเรียกผมไปให้อธิบาย แต่ยังไม่ทันจะจบเลยก็ให้หยุดเสียก่อน แล้วก็ให้ผมไปได้"

"งั้นเธอคะ โลงใจไปที"

นี่คือมูลเหตุที่ทำให้สองหนุ่มสาว ซึ่งแตกต่างกันทั้งตระกูลและเกียรติยศได้มาพบกัน เกิดความเห็นอกเห็นใจกัน กาลเวลาผ่านไป ความสัมพันธ์ของทั้งสองก็ทวีความแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ในที่สุดมันก็กลายเป็นความรัก-ความรักที่บริสุทธิ์ดีมีค่า ยิ่งกว่าความรักในอุดมคติของพลาโต นักปราชญ์ชาวกรีก หรือของโรมิโอ ที่มีต่อจูเลียต ในบทประพันธ์ของเชกสเปียร์ ถ้านิสิตคนใดไปมหาวิทยาลัยแต่เช้า ๆ บางที บางที เขาอาจจะเห็นสองหนุ่มสาว นักรบทรักกันอยู่ใต้ต้นตะแบก ต้นใดต้นหนึ่ง บางคนเล่าว่า เคยเห็นสองหนุ่มสาวยืนจ้องตากันเป็นเวลานาน และแล้ว... วันนีสิตที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง วันพระราชทานปริญญาบัตร

"ม.ร.ว. กุสุมา ยาใจ อักษรศาสตร์บัณฑิต เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง"

.....

"นายสมล เศรษฐี วิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง"

.....

สิ้นเสียงขานชื่อ เสียงตบมือก็ดังกึกก้องทั่วหอประชุม

คืนวันฉลองปริญญา สมลและหญิงกุประคองกันอยู่กลางฟลอร์เต้นรำ

"คืนนี้เป็นวันที่ผมมีความสุขที่สุดในชีวิต" มลกระซิบ

"เหมือนกันคะ" หลอนตอบสั้น ๆ

"คุณกุครับ ผมตั้งใจด้วยนะครับ ที่คุณได้รับเลือกไปเป็นนางสนองพระโอษฐ์"

"คุณก็ต้องเข้าไปอยู่ในวัง ได้พบเจ้านายลูกผู้ที่มีตระกูล แล้วคุณก็คงลืมผม" สุ่มล่อ

"คุณมลพูดอะไรอย่างนั้น คุณจะลืมคุณมลได้อย่างไรคะ"

"คุณครับ ผมรักคุณ รักตั้งแต่วันแรกที่เรารู้จักกัน คุณรักผมหรือเปล่าครับ"

"คุณมลคะ ุรักคุณคะ"

นี่แหละ คือสิ่งที่เขารอคอย ความรักจากหญิงในดวงใจ

สุ่มลรวบรวมร่างของหญิงผู้เข้ามาแนบออก รวากับกลัวว่าหล่อนจะหลุดลอยไปกับสายลม.....

"เฮ้ย เฮ้ย มล ดินเสียที่ เขากลับกันเกือบหมดแล้ว"

"อะไรกัน กลับกันหมดแล้ว" สุ่มล่งัวเงียขึ้นมาพูด "เรารีบไปดูกัน"

"เดี๋ยว เดี่ยว เดี่ยว ไม่ต้องไปหรอก กันไปดูมาให้แก่แล้ว เห็นแกนอนอุตุอยู่ใต้ต้นตะแบกอย่างสุชา
รมณเอยไม่ยอมปลูก อดนอนหรือไง"

"เปล่า เปล่าหรอก กันเห็นลมเย็น ๆ และคนก็ข่มขู่กันแน่นอึดอัดกันเป็นปลากระป๋อง เลยนอนคอย
ให้คนซาเสียก่อน ไหงหลับไปได้ก็ไม่รู้ กันเป็นยังไงบ้างวะ บอกเร็ว ๆ ดิถีวิศวะหรือเปล่าวะ"

"มล กันเสียใจด้วย แก่ผู้่นวะ"

"ผู้่น"

"หมวดกำนวดแกแย้มมาก กันเตือนแกแล้ว ว่าอย่า ไซ้สไลทูล"

"สไลทูล"

เด็กหนุ่มกักพัน มือกำแน่น นัยตาเหม่อลอย

"นี่ก็เย็นแล้ว กันไปนะ ทำใจดี ๆ ไว้ วันพระไม่ได้มีหนเดียว"

เพื่อนจากไป เด็กหนุ่มค่อย ๆ พยุงตัวลุกขึ้น สาวเท้าไปจากที่นั้น ในสมองของเขามีแต่คำว่า สไลทูล
รูลคังกองไปหมด.

เขา ผู้นั่งหันหลังให้กระดานดำ

“องคต”

เสียงครูสอนดังกังวานชัดเจน ใครต่อใครกำลังนั่งฟังอย่างสนใจ แต่เขากลับนั่งหันหลังให้กระดานดำ มีโยคีที่ครูจะตักเตือน มีโยคีที่เพื่อนฝูงจะตำว่า เขายังคงนั่งนิ่ง นัยตาเหม่อลอย เขากำลังเป็นอะไร เขากำลังคิดอะไร ไม่ค่อยจะมีใครนึกถึง ทุกคนรู้แต่ว่า เขายี่เกียด เขาเป็นเด็กเหลวไหล เขาจะต้องสอบตกแน่นอน เขาจะต้องสอบตก

ครูเตือนก็แล้ว ลงโทษก็แล้ว มันไม่เห็นได้อะไรดีขึ้น เขายังคงเป็นเขาคงเดิม เขาผู้นั่งหันหลังให้กระดานดำ เวลาของวันสอบใกล้เข้ามา ในห้องเรียนเขาไม่เคยเรียนหนังสือ นอกห้องเรียนเขาไม่เคยท่องหนังสือ ไม่ใช่เขาเก้งก้างมาจากไหน ไม่ใช่เขาไม่ยอมสอบได้ เขาเคยเรียนดี แต่แล้วทำไมเขาถึงไม่ยอมเรียนต่อไป ทำไมนะ ทำไมเขาจึงชอบหันหลังให้กระดานดำ

การสอบเริ่มแล้ว เขาคงต้องนั่งนิ่งอยู่ในห้องสอบเช่นเดียวกับห้องเรียน เพื่อนบางคนมองมาที่เขาอย่างสนใจ สมแล้ว เขาอยากขี้นึกถึงนัก เตือนก็ไม่เชื่อ ว่าก็ไม่ฟัง ข้อสอบมี ๑๐ เขาเอาแค่ ๒ ใครต่อใครพูดว่า หากเขาสอบได้ นักเรียนทั่วประเทศไทยต้องสอบได้

แล้ววันฟังผลก็มาถึง เขาคงอย่างว่า ไม่มีใครประหลาดใจ แต่ก็ไม่มีใครเยาะเย้ยเขา แม้ว่าใจจริงบางคนอาจจะอยากทำเช่นนั้น หลายต่อหลายคนมาแสดงความเสียใจต่อเขา เขานิ่งกมหนานิ่ง น้ำตาคลอ แต่แล้วเขาก็เงยหน้าขึ้น เดินหนีจากเพื่อน ๆ ไป หัวเราะแล้วก็หัวเราะ

เขาจากพวกเราไป จากไปอย่างกับลงนรก ไม่เคยมีใครได้เห็นเขากลับมา สิ่งที่เขาเหลืออยู่ให้พวกเราพูดถึง ก็คือความขี้นึกถึงที่แสนมหัศจรรย์ของเขา ทำไมเขาจึงเป็นเช่นนั้น ทำไมเขาจึงชอบนั่งหันหลังให้กระดานดำ กว่าพวกเราจะรู้ กว่าพวกเราจะเข้าใจ และเห็นใจเขา มันก็สายเสียแล้ว เพราะครั้งสุดท้ายเมื่อพวกเราได้รับข่าวจากคนที่ไปพบเขาก็คือ เขาอยู่ที่โรงพยาบาลโรคจิต อนิจจา... เขาเป็นโรคเส้นประสาท. ■

คณะผู้จัดทำ

บรรณาธิการ	ธีรชัย รั้งสิกุล
รองบรรณาธิการ	เชาวพันธ์ ราชพิทักษ์
เลขาบุการ	สุรียา ณ นคร
ผู้ช่วยเลขาบุการ	พรเพิ่ม พรหมมาส์
เหรัญญิก	ม.ร.ว.คิเรกฤทธิ รัพีพัฒน์
ศิลปกรรม	เชมชาติ โทธารามิก ศุภฤกษ์ มัลลิกมาลัย ลิขิต สีหอำไพ
ภาพถ่าย	ฐานิทร์ สอนชุ่มเสียง เผด็จ ลิมปะสุวัฒน์ เดวิด รัสเซลล์ อดุลย์ อุประสงค์ สมมนัส มั่นประเสริฐ สามชาย พนมขวัญ อมร เลาหมนครี พิตรพร เคลื่อนิล สุรเดช บุญยวัฒน์ สิทธิพันธ์ ไชยนันท์ โสรัต พรหมนารท นพดล สุขกิจ อาบุภาพ นิยมภา มณฑล แส่นโกศิก
ผู้ช่วยฝ่ายทั่วไป	นักเรียน ม.ศ.๕ รุ่น ๔๐ ทุกคน
การเงินและโฆษณา	

